ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ | ΜΑΪΟΣ 2017 | ΑΤΑΚΤΗ ΕΚΔΟΣΗ | ΤΙΜΗ 3 ΕΥΡΩ

19

B-FEST 6
WE ARE UNGOVERNABLE!

- Η Αρπαγή του Νερού στην Ελλάδα
- Κοινά Αγαθά: Ελεύθερη Πρόσβαση & Δημοκρατική Διαχείριση
- Για μία Επανάσταση των Ευρωπαϊκών Λαών στον 21ο Αιώνα
- Ανταπόκριση από Η.Π.Α.

Κείμενα:
Ζακ Ρανσιέρ
Κορνήλιος Καστοριάδης

Πολιτική | Θεωρία | Δικαιώματα | Κινήματα | Διεθνή | Οικολογία | Φύλο | Λογοτεχνία

Επικοινωνήσετε μαζί μας:
www.babylonia.gr
Email: info@babylonia.gr
Facebook: Περιοδικό Βαβυλωνία

Συνεργάστηκαν:
Νίκος Ιωάννου, Νίκος Κατσιαούνης, Αντώνης Μπρούμας, Απόστολος Στασινόπουλος, Αλέξανδρος Σχισμένος, Ιωάννα Μαραβελίδη, Yavor Tarinski, Σοφία Παπαγιαννάκη, , Ελιάνα Καναβέλη, Κωνσταντίνος Μερσινιάς, Γιώργος Παπαχριστοδούλου, Δανάη Κασίμη, Σπύρος Τζοανόπουλος, Στέφανος Μπατσής, Εύα Πλιάκου, Γιάννης Κτενάς, Άντζελα Μπολέτση, Πέτρος Τζιέρης, Φιλήμονας Πατσάκης, Βαγγέλης Νάνος, Σωκράτης Αβραμόπουλος, Ρούλα Καντά.

Περιεχόμενα

B-FEST 6
WE ARE UNGOVERNABLE!

26-27-28 Μαΐου 2017
Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, Πειραιώς 256, Αθήνα

Το πολιτικό περιοδικό Βαβυλωνία διοργανώνει για 6η φορά το αυτοδιαχειριζόμενο και αυτοχρηματοδοτούμενο Διεθνές Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ B- FEST.

Το φετινό B-FEST φιλοδοξεί να αναδείξει ιδέες, κινήματα, κοινότητες και κοινωνίες που καθίστανται μη διαχειρίσιμες και μη κυβερνήσιμες στα διάκενα του υπάρχοντος παγκόσμιου ολιγαρχικού και καπιταλιστικού συστήματος. **"We are ungovernable"** είναι το φετινό σύνθημα του φεστιβάλ στο οποίο μεταξύ άλλων θα συμμετέχουν ο Γάλλος πολιτικός φιλόσοφος Ζακ Ρανσιέρ, ο Aldo Seoane ιθαγενής Ινδιάνος αγωνιστής από την Ντακότα των ΗΠΑ, ο Ercan Aybogα από το οικολογικό κίνημα της Μεσοποταμίας (Ροζάβα), ο Peter Sunde ιδρυτής του Pirate Bay, η Melissa Valle για το κίνημα Black Lives Matter, ο Jason Hickel ανθρωπολόγος και αρθρογράφος του The Guardian, Al Jazeera, ο Uri Gordon από τους ισραηλινούς αναρχικούς ενάντια στο τείχος, κινήματα που υπερασπίζονται τα κοινά αγαθά από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ενώ θα διοργανωθεί και η διεθνής συνάντηση κινημάτων για το νερό.

Τα σύγχρονα έθνη κράτη στέκονται αμήχανα μπροστά στις νέες σημασίες που αναδύονται και στη συνειδητή αποστοίχιση μεγάλων κομματιών της κοινωνίας. Η καθεστωτική διαχείριση Κράτους και Αγοράς παράγει ασύμμετρους πολέμους, αμέτρητους πολιτικούς, οικονομικούς αλλά και κλιματικούς πρόσφυγες, ενώ η αναδιανομή εισοδήματος και ισχύος σε όλον τον πλανήτη διευρύνει την παγκόσμια οικολογική κρίση, η οποία τείνει να γίνει μη αναστρέψιμη.

Καμία Ιδεολογία, δόγμα, παραδοσιακή αφήγηση δεν μπορεί να εμπνεύσει σήμερα τις κοινωνίες. Παρά τις προσπάθειες της ακροδεξιάς και του φιλελευθερισμού να απαντήσουν, με ζοφερό τρόπο, στα διλήμματα που δημιουργεί η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση, κερδίζοντας την κοινωνική συναίνεση -ειδικά σήμερα που κατέρρευσε και το τελευταίο πρόσχημα αριστερής διαχείρισης-, τόποι αντίστασης και δημιουργίας των από τα κάτω κουβαλάνε ακόμη το νόημα της ελευθερίας, δείχνοντας έναν δρόμο, έξω από το Κράτος και την Αγορά.

Πέρα από τα φενακισμένα δίπολα Αριστεράς-Δεξιάς και τα παιχνίδια κυριαρχίας που όλο και λιγότερο πείθουν, βρίσκονται οι ιδέες και οι πρακτικές της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης, της άμεσης δημοκρατίας, της κοινωνικής οικολογίας. Ένας κόσμος κοινωνικής αντιεξουσίας, σε ένα παγκόσμιο δίκτυο, δημιουργείται, δηλώνει παρών! Με την κοινωνία, όχι την εξουσία!

Θεσμοί ελευθερίας και δημιουργικές αντιστάσεις αναδύονται στο Standing Rock και τον αγώνα για το νερό, στη Ροζάβα και τα κουρδικά συμβούλια οικολογίας στη Μεσοποταμία, στο κίνημα τοπικών συνελεύσεων στις Η.Π.Α., στις παγκόσμιες κινητοποιήσεις γυναικών, στις αυτοοργανωμένες δομές προσφύγων-μεταναστών και σε αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες σε όλη την Ελλάδα οι οποίες, έμπρακτα, αμφισβητούν την εφαρμογή του "δόγματος του σοκ", αντιστέκονται στην πολιορκητική μηχανή της "ανάπτυξης", φτιάχνοντας το έδαφος για την υπέρβαση της κρατικής και εταιρικής διαχείρισης.
Δεν εκπροσωπούμαστε! Δεν αναθέτουμε!

Είμαστε μη διαχειρίσιμοι, μη κυβερνήσιμοι εκεί όπου η ελευθερία της απόφασης και η άμεση δημοκρατία πραγματώνονται, εκεί όπου ο δημόσιος χώρος και χρόνος επαναδημιουργείται, εκεί όπου το δικαίωμα στη ζωή και την αξιοπρέπεια δεν εκτιμάται με βάση το χρώμα ή το φύλο, εκεί όπου η πολιτική ξανασημαίνει τη διαχείριση των κοινών.

We are ungovernable!

Ένας Πλανήτης Εν Κινήσει

Γιώργος Παπαχριστοδούλου

Τι καταγράφει η παγκόσμια κοινωνική κίνηση; Ας την αντικρίσουμε ως εκείνο που συμβαίνει, ως δρώντα υποκείμενα -όχι ως τουρίστες ή άτομα ενός άλλου πλανήτη. Άλλωστε, η εξωπλανητική πιθανότητα δεν διαφέρει από το μεταφυσικό ψεύδος. Πολλοί κόσμοι συγκρούονται, διαπλέκονται, συνθέτουν έναν κόσμο πολύπλοκο στον οποίο η απλότητα στον βίο καταδικάζεται ως κάτι το εκτός εποχής.

Εντούτοις, κάθε φορά που η καθημερινή ζωή ακολουθεί τις δαιδαλώδεις διαδρομές του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος, όποτε οι κληρονόμοι ενός μεγιστάνα αναζητούν τους μεταθανάτιους καρπούς ενός προκλητικού πλούτου που συγκεντρώθηκε επάνω στην εκμετάλλευση χιλιάδων ανθρώπων και φυσικών πόρων, κάθε στιγμή που η γοητεία του χρήματος μας κυριεύει, η ζωή ντύνεται ένα άλλο νόημα.

Νόημα πέρα από το αυτεξούσιο του υποκειμένου, νόημα με ελαφρύ περιεχόμενο και βαρύ πορτοφόλι, νόημα όπου η αγορά, με την αμιγώς οικονομική της έννοια, την έννοια της οικονομικής συναλλαγής και της μεγέθυνσης, παίρνει το πάνω χέρι για να χαστουκίσει τα θύματα της.

Είναι όμως η ζωή μετρήσιμο μέγεθος; Μπορεί η Φύση να λειτουργήσει με ποσοστά, όπως σοφά επισημάνθηκε δέκα χρόνια πριν, όταν άνοιξε εκ νέου η υπόθεση της εκτροπής του ποταμού Αχελώου προς τη Θεσσαλία και του βυθίσματος της Μεσοχώρας, υπόθεση η οποία απασχολεί εκ νέου το οικολογικό ρεύμα στην Ελλάδα;

Η απάντηση των οικονομολόγων, των πολιτικάντηδων, των δημοσιογράφων, ακόμη και των απλών ανθρώπων που μηρυκάζουν τον χυλό της τηλεόρασης ή εσχάτως του ίντερνετ, όλων όσοι λατρεύουν την «ξεδοντιάρα» ανάπτυξη είναι ότι ο βίος, η φύση, το σύμπαν είναι μετρήσιμα μεγέθη, μεγέθη σε μια σημαδεμένη μαθηματική εξίσωση, όπου η λύση -πάντοτε- θα έχει ένα αποτέλεσμα. Προδιαγεγραμμένο ή εν πάσει περιπτώσει, με ευνοημένους όσους είχαν μαζέψει χρήμα, προβλέψει γεγονότα, συγκεντρώσει εξουσία και νευρώσεις, με κερδισμένη την περίφημη ιδεολογία της ανάπτυξης -της προόδου παλαιότερα.

Σε μια ζωή χωρίς όρια, άρα χωρίς τη δυνατότητα της δημοκρατίας, άρα χωρίς την αίσθηση του πεπερασμένου.

Πλανώνται πλάνην οικτράν! Και σε αυτή την παγκόσμια πλάνη, της πολιτικής ως επάγγελμα των ειλημμένων αποφάσεων των ελίτ και της κοινωνίας ως θεατή των αποφάσεων αυτών, είναι η ίδια η κοινωνική κίνηση του καθενός και της καθεμιάς που επιδιώκει να επιβεβαιώσει το ρητό ότι «πέτρα που κυλάει δεν χορταριάζει».

Με μικρές, απλές, καθημερινές πράξεις, όπως έλεγε ο αμερικάνος στοχαστής Χαουαρντ Ζιν, τον οποίο φιλοξένησε το 1ο B-Fest, το 2009.

Το αυτοπροσδιοριζόμενο ως κοινωνικό κίνημα, λ.χ. στην Ελλάδα, με ελάχιστες εξαιρέσεις, ψάχνει να βρει απαντήσεις για το κλίμα συλλογικής απάθειας που έχει κυριαρχήσει -προσωρινά- στη μεταΣυΡιΖΑ εποχή. Δεν αναρωτιέται «τι κάνουμε τώρα». Αναρωτιέται διαρκώς και αυτοαναφορικά, «για ποιον λόγο προδοθήκαμε, ποιοι φταίνε», κτλ.

Η διάψευση των προσδοκιών από την επ-άνοδο της Αριστεράς στην κυβερνητική εξουσία μιας μισο-ευρωπαικής χώρας έχει παράγει περισσότερη μιζέρια, λιγότερη πολιτική.

Η θητεία του Συριζα θα έπρεπε να αποτελεί το βαρόμετρο για το πού οδηγεί η ταύτιση του κρατικού με το δημόσιο, το σημείο αναφοράς για τη σημασία πολιτικών στρατηγικών όπως εκείνη των Ζαπατίστας περί μη κατάληψης της εξουσίας, την απεικόνιση της μεγάλης μάχης που δίνουν καθημερινά υποψιασμένοι άνδρες και γυναίκες σε όλον τον πλανήτη, από την Ντακότα έως τις Σκουριές στη Χαλκιδική ενάντια στον οδοστρωτήρα της ανάπτυξης, ενάντια στη λυσσασμένη επιθετικότητα του παγκόσμιου κεφαλαίου. Αντ' αυτού βλέπουμε τον δημόσιο λόγο, με τα πάντοτε πρόθυμα συστημικά μίντια, να κυριαρχείται από την συζήτηση περί «κακών» Γερμανών, περί Άγγλων που πάντοτε μας διαιρούν, περί Αμερικανών που υλοποιούν

το σχέδιο Κίσινγκερ και άλλα που θα ήτανε αστεία εάν δεν έριχναν κι άλλο νερό στον μύλο της ανάθεσης, της ενίσχυσης του πατριδοκάπηλου λόγου και της χρυσαυγίτικης νοοτροπίας.

Με άλλα λόγια, το ότι η ελληνική κυβέρνηση θα αποδεικνυόταν ο καλύτερος μαθητής στη υλοποίηση του νεοφιλελεύθερου σχεδίου του θατσερικού There Is No Alternatine (TINA) -δεν υπάρχει εναλλακτική- είναι κάτι το οποίο το αναμέναμε, ενώ πολλοί το εύχονταν ώστε να δικαιωθούν εκλογικά επιβεβαιώνοντας την κλειστότητα του πολιτικού τους λόγου.

Εκείνο που συγκαλύπτουν, όμως, είναι η επιθετική επιστροφή της λατρείας της «ανάπτυξης», σε κάθε της εκδοχή, με πρόσχημα την περίφημη επιβίωση -ποιοι σε βάρος ποιων αραγε, μήπως διάσημοι-άσημοι για να μιλήσουμε με όρους τηλεοπτικής τοξικότητας.
Στο πλαίσιο αυτό, τα ελεύθερα φυσικά αγαθά όπως το νερό βαδίζουν προς πλήρη ιδιωτικοποίηση, η ενέργεια συγκεντρώνεται όλο και περισσότερο σε λίγα χέρια, ο δημόσιος χώρος εμπορευματοποιείται και πωλείται στους χρήστες, όπως επιχειρείται στην περίπτωση του άλσους στη νέα Φιλαδέλφεια, δημόσιοι συλλογικοί πόροι περιφράσσονται και εντάσσονται στη σφαίρα μιας παγκόσμιας παραγωγής η οποία πασχίζει να επιβεβαιώσει ότι διατηρεί κάτι από την παλιά εκείνη αίγλη του μοναδικού, σχεδόν μαγικού προϊόντος. Το παράδειγμα της ΕΡΤ την οποία διαχειρίζεται μια συμμαχία αγοράς και συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, μακριά από τα μάτια της κοινωνίας, είναι χαρακτηριστικό.

Ζούμε την κατάρρευση του φαντασιακού της Δύσης, την καθολίκευση του κινεζικού προτύπου μιας παραγωγικής διαδικασίας στηριγμένης στην εκμετάλλευση εργοστασιακού τύπου πέρα από τα σύνορα, βιώνουμε εκείνο που στοχαστές περιγράφουν ως το τέλος της εθνικής πολιτικής. Το τελευταίο σίγουρα δεν το υποστηρίζει η παγκόσμια Αριστερά, κομμάτια της οποίας γοητεύτηκαν από τη δήθεν αντισυστημικότητα ενός χυδαίου Τραμπ που κυριάρχησε, εκλογικά, σε βάρος του κυνισμού ενός σκληρού και πολεμοχαρούς μπλοκ συμφερόντων. Η νίκη Μακρόν στη Γαλλία ανατρέπει το σχήμα αδυνατώντας ταυτόχρονα να εξηγήσει τον τρόπο με τον οποίο έχει ήδη δημιουργηθεί ένας παγκόσμιος δημόσιος χώρος, αλλού με αίμα, στερήσεις και διώξεις, αλλού με μια επιστροφή σε σημασίες, κοινωνικά επινοήματα, όπως η άμεση δημοκρατία και η προοπτική μιας συμβιωτικής κοινωνίας που αντιμετωπίζει τη φύση όχι εχθρικά, αλλά ως τον απαραίτητο οικολογικό όρο για μια ελεύθερη κοινωνία.

Σε αυτή την κατεύθυνση το ίντερνετ σε συνδυασμό με μία γνώση, μία συλλογική εμπειρία που διαμοιράζονται, συχνά με μικρό οικολογικό αποτύπωμα, λειτουργούν ως επιταχυντές της κοινωνικής κίνησης, ως τα εργαλεία εκείνα με τα οποία το συλλογικό άτομο του 21ου αιώνα θα προσπαθήσει να συμμετέχει στον δημόσιο χώρο και χρόνο. Το αν, πότε, πώς και με τι όρους θα συμβεί αυτό, ας το αφήσουμε στο ίδιο το άτομο, στην ίδια την κοινωνία. Το B-FEST, όπως πολλές αυτοοργανωμένες, μικρές σε κλίμακα, κοινωνικά χρηματοδοτούμενες απόπειρες, με τη διαδρομή, την ιστορία του, το παρόν και το πιθανό μέλλον του, είναι μια ευκαιρία για αυτό!

Για μία Επανάσταση των Ευρωπαϊκών Λαών στον 21ο Αιώνα

Αντώνης Μπρούμας

Το 1867 ο Μιχαήλ Μπακούνιν απευθύνει το όραμά του για την Ευρώπη στην Ένωση για την Ειρήνη και την Ελευθερία ως εξής: «[υ]πάρχει ένας μόνο δρόμος να φέρουμε τον θρίαμβο της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης στις διεθνείς σχέσεις στην Ευρώπη και αυτός είναι το να καταστήσουμε αδύνατο τον εμφύλιο πόλεμο μεταξύ των διαφορετικών λαών που συνιστούν την Ευρωπαϊκή οικογένεια. Αυτός ο δρόμος είναι η συγκρότηση των Ηνωμένων Πολιτειών της Ευρώπης [...] Μία τέτοια συνομοσπονδία δεν μπορεί ποτέ να δημιουργηθεί από τα Ευρωπαϊκά κράτη, όπως είναι επί του παρόντος συγκροτημένα, λαμβάνοντας υπόψη την μεταξύ τους χαώδη ανισότητα δυνάμεων [...] όλα τα μέλη της αδελφότητας αυτής πρέπει γι' αυτόν τον λόγο να μετασχηματίσουν τις χώρες τους από κράτη [...] στην ελεύθερη ένωση των ανθρώπων σε συμβούλια, των συμβουλίων σε κομμούνες, των κομμούνων σε ομοσπονδίες και, τελικά, την συνομοσπονδίωση στις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης και, κατόπιν του κόσμου ολάκερου».

Σήμερα, το μέλλον της Ευρώπης βρίσκεται σε σταυροδρόμι. Η τύχη της κρίνεται από την έκβαση της σύγκρουσης μέσα από τρεις πολιτικά διακριτούς πόλους. Από την μια πλευρά, η κοσμοπολίτικη νεοφιλελεύθερη ελίτ παλεύει για τη διατήρηση των εξουσιών του θεσμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκτός οποιουδήποτε ελέγχου από τις Ευρωπαϊκές κοινωνίες. Μία τέτοια στρατηγική επιλογή θωρακίζει και εγγυάται την ολοκλήρωση του μετασχηματισμού των ευρωπαϊκών κοινωνιών με βάση το πάγιο νεοφιλελεύθερο σχέδιο, δηλαδή την άρση κάθε κοινωνικού περιορισμού στην αυθαίρετη εξουσία του κεφαλαίου. Η κοσμοπολίτικη νεοφιλελεύθερη ελίτ είναι ο νικητής των προηγούμενων ιστορικών κύκλων της κοινωνικής σύγκρουσης στην Ευρώπη αλλά και σε ολόκληρο πλανήτη, ο αδιαμφισβήτητος ηγεμόνας της ανθρωπότητας στη σύγχρονη εποχή. Η πρότασή της για την Ευρώπη έχει ως στόχο την περαιτέρω θωράκιση της δομικής εξουσίας του κεφαλαίου σε διεθνές επίπεδο με έναν σε γενικές γραμμές ψευδο-ορθολογικά επινοημένο, δηλαδή συντεταγμένο και θεσμοποιημένο, τρόπο και τελικό σκοπό την πλήρη υπαγωγή των κοινωνιών σε αυτή. Εντούτοις, η ιστορία δεν κινείται γραμμικά. Το νεοφιλελεύθερο σχέδιο, εγγενώς μη βιώσιμο, επιταχύνει τις τρεις θεμελιακές αντιφάσεις του, αυτές της κυριαρχίας, της εκμετάλλευσης και της ανάπτυξης, αποσταθεροποιώντας κοινωνίες και φύση.

Όπως έχει δείξει ο Καρλ Πολάνυι, κάθε καταστροφική απόπειρα μεταβολισμού των ανθρώπινων κοινωνιών από την εμπορευματική αγορά απαντάται ιστορικά από μία αντίρροπη κοινωνική αντίδραση επιβίωσης για την υπαγωγή της εξουσίας του κεφαλαίου σε κοινωνικό έλεγχο και τη αποτροπή της κατάρρευσης βασικών κοινωνικών σχέσεων και λειτουργιών. Η καταφυγή όμως των κοινωνιών μέσα από ένστικτο αυτοσυντήρηση ενίοτε μπορεί να εκδηλώνεται και με πισωγυρίσματα στην ιστορία της ανθρωπότητας. Η φασιστική εκδοχή του νεοφιλελευθερισμού υψώνεται ως η βασική δύναμη εκπροσώπησης της αντίδρασης στην καταστροφική λαίλαπα της όλο και μεγαλύτερης διείσδυσης της εμπορευματικής αγοράς στις κοινωνικές σχέσεις. Από τις ΗΠΑ, την Ιαπωνία, την Ινδία και τη Ρωσία μέχρι την περιφέρεια της Ευρώπης, οι φασίστες έχουν έτοιμη τη δική τους πρόταση εξουσίας. Ανάθεση από τις μάζες, κατάληψη του κράτους, επιστροφή στην παραδοσιακή κοινότητα του έθνους-κράτους, ενίσχυση της συνεκτικότητας της καπιταλιστικής μηχανής μέσα από το ανήκειν σε ένα συνεκτικό έθνος και, έτσι, ενδυνάμωση του ενός στοιχείου από την αγία τριάδα του συμπλέγματος κεφάλαιο/κράτος/έθνος του σύγχρονου συστήματος εξουσίας, του στοιχείου ακριβώς αυτού που υποτίμησε η κοσμοπολίτικη εκδοχή του νεοφιλελευθερισμού και γι' αυτό διαρκώς χάνει σε συνεκτικότητα και απήχηση στην κοινωνική της βάση. Το σίγουρο είναι πως η φασιστική εκδοχή του νεοφιλελευθερισμού αποτελεί μια διαδικασία δημιουργικής καταστροφής και μετάλλαξης του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού προς το χειρότερο για τις κοινωνίες. Η αναζωπύρωση των εθνικισμών και το ανεξέλεγκτο των οικονομικών ανταγωνισμών των εθνών-κρατών πέρα από το θεσμικό πλαίσιο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στον παγκόσμιο πόλεμο και στην ολοκληρωτική αδυναμία του

συστήματος να διασφαλίσει την κοινωνική αναπαραγωγή υπό το βάρος των άλυτων προβλημάτων της ανισότητας και της οικολογικής καταστροφής. Εντούτοις, η επιβίωση της ανθρωπότητας δεν ήταν ποτέ εγγεγραμμένη στις νομοτέλειες του καπιταλισμού.

Σε αυτό το πλαίσιο, ο επαναστατημένος αντικρατικός διεθνισμός του Μπακούνιν είναι κομβικός για τη συγκρότηση του τρίτου πόλου στη σύγκρουση για το μέλλον της Ευρώπης. Ο τρίτος αυτός πόλος πρεσβεύει, σε γενικές γραμμές, μια Ευρώπη των Λαών, δηλαδή μια ομοσπονδία των λαών της Ευρώπης, η οποία στηρίζεται στις αρχές της αλληλεγγύης, της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της δημοκρατίας. Ξεπηδώντας από τα σπλάχνα των Ευρωπαϊκών κοινωνιών και της σχεδόν πια ενστικτώδους αντίστασής τους για την επιβίωση από την καπιταλιστική μηχανή καταστροφής, ο τρίτος πόλος της σύγκρουσης δεν έχει έτοιμες τις παρελθοντικές προτάσεις εξουσίας των περασμένων δυστοπιών, όπως οι φασίστες. Αντιθέτως, στηρίζεται στη διαρκή ανίχνευση του αύριο μέσα από το ξεπέρασμα του ασφυκτικού σημερινού πλαισίου και αυτό του προσδίδει τις δυνατότητες και τις προοπτικές για ριζοσπαστική κοινωνική αλλαγή. Μολονότι λοιπόν χάνει σε απλότητα και συνοχή, ο τρίτος πόλος της σύγκρουσης για την Ευρώπη προτάσσει την ελπίδα, έχοντας έτσι τα εχέγγυα να κατακτήσει τις καρδιές των ανθρώπων και να κινητοποιήσει ξανά μαζικά τις κοινωνίες στον δρόμο προς την απελευθέρωση και την χειραφέτηση.

Ιστορική μας δουλειά και καθήκον είναι να καταστήσουμε τον πολιτικό αυτόν πόλο ξανά επικίνδυνο για τα κράτη και το κεφάλαιο, δηλαδή να του δώσουμε δυναμική ανατροπής της κυρίαρχης εξουσίας. Αυτό το έργο δεν οικοδομείται με δυνάμεις αντιπροσώπευσης, που προτάσσουν διυστικά διλήμματα τύπου Ευρώ/Δραχμή ή μέσα/έξω από την ΕΕ χωρίς κανένα όραμα για το μετά. Αντίθετα, οικοδομείται με τη συγκρότηση λαϊκής εξουσίας στη βάση της κοινωνίας μας, με την ανύψωση της παραδοσιακής κοινότητας σε ανώτερο επίπεδο, αυτό της δημοκρατικής κοινότητας, με την οριζόντια δικτύωση και συντονισμό κινημάτων ανάμεσα στις ευρωπαϊκές κοινωνίες, με την πρόταξη της αλληλεγγύης μεταξύ των κοινωνιών της Ευρώπης και, σε τελευταίο στάδιο, με τη συγκρότηση συνθηκών δυαδικής εξουσίας από το επίπεδο των δήμων μέχρι και την αποδιάρθρωση του κράτους και της εμπορευματικής αγοράς. Η κοινωνική επανάσταση στην Ευρώπη στον 21ο αιώνα για τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης, όχι μόνο δεν είναι ουτοπία αλλά αποτελεί και την πιο ελπιδοφόρο τελικά εκδοχή του κοινού μας μέλλοντος. Για αυτή λοιπόν την εκδοχή καλούμαστε να παλέψουμε.

Η Αρπαγή του Νερού στην Ελλάδα

Γιάννης Παπαδημητρίου

Ο όρος του τίτλου (στα αγγλικά water grabbing) χρησιμοποιείται διεθνώς για να ορίσει την κατάσταση, στην οποία ισχυροί παράγοντες, δημόσιοι ή ιδιωτικοί, αποκτούν τον έλεγχο ή ανακατανέμουν τη χρήση υδάτινων πόρων για τους δικούς τους σκοπούς σε βάρος των τοπικών κοινοτήτων και των οικοσυστημάτων, στα οποία έχει βασιστεί η ζωή τους. Πρόκειται για έναν πλανητικό πόλεμο με αποκορυφώματα την εκδίωξη πληθυσμών λόγω της κατασκευής μεγάλων φραγμάτων, την ιδιωτικοποίηση των αποθεμάτων του νερού και των δικτύων ύδρευσης, την υποβάθμιση και μόλυνση του νερού εξαιτίας βιομηχανικών, μεταλλευτικών και βιομηχανικής κλίμακας αγροτικών δραστηριοτήτων και τον έλεγχο των πηγών και των διασυνοριακών υδάτων για στρατιωτικούς και οικονομικούς λόγους. Δεν είναι τυχαίο που η παγκόσμια κλιματική αλλαγή βιώνεται κατά κύριο λόγο είτε ως πλημμύρα είτε ως ξηρασία, συνδέεται δηλαδή άμεσα με τη διαταραχή του θαυμαστού υδρολογικού κύκλου της φύσης. Στη χώρα μας λίγο-πολύ όλα αυτά τα μέτωπα είναι ανοιχτά. Θα περιοριστώ σε μια, εκ των πραγμάτων άνιση λόγω του περιορισμένου χώρου, αναφορά με έμφαση στα λιγότερο συζητημένα.

Α. Ιδιωτικοποίηση πόσιμου νερού (εταιριών ύδρευσης & υπόγειων υδάτων)

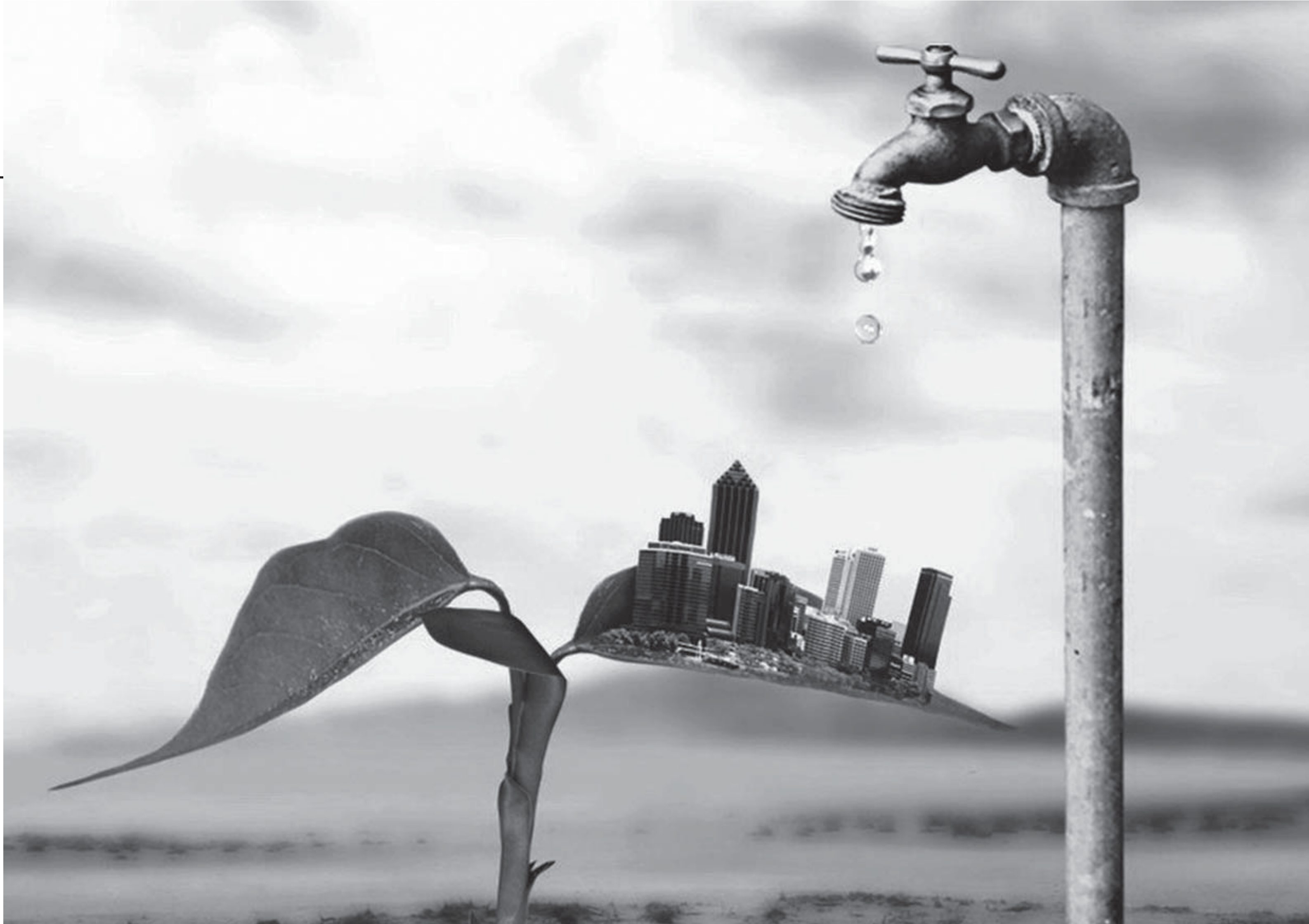
Κλιμακώνεται η στρατηγική της ιδιωτικοποίησης, με τη μέθοδο ΣΔΙΤ, των δύο μεγάλων κρατικών εταιριών ύδρευσης, της ΕΥΔΑΠ της Αθήνας και της ΕΥΑΘ της Θεσσαλονίκης, χωρίς προς το παρόν να γνωρίζουμε, σε ποιο βαθμό το «επενδυτικό ενδιαφέρον» θα επεκταθεί στα δημοτικά δίκτυα ύδρευσης των υπολοίπων μεγάλων πόλεων. Ένα σημαντικό ποσοστό των μετοχών της ΕΥΔΑΠ και η πλειοψηφία της ΕΥΑΘ έχουν μεταβιβαστεί στο Υπερταμείο Ιδιωτικοποιήσεων (ΤΑΙΠΕΔ), το οποίο άνοιξε πρόσφατα τη διαδικασία αναζήτησης «στρατηγικού επενδυτή» για την πώλησή τους. Το θέμα προφανώς δεν έχει να κάνει με τα ποσοστά του ιδιώτη, ίσως ούτε καν κυρίως με τον έλεγχο του μάνατζμεντ, όσο κυρίως με το μοίρασμα των πολλών παράπλευρων εργολαβιών. Πρόκειται ασφαλώς για το πιο κρίσιμο μέτωπο της περιόδου, που δεν αφορά μόνο τους Αθηναίους και τους Θεσσαλονικείς, οι οποίοι, ας μην το ξεχνάμε, έδωσαν και έναν μεγάλο αγώνα πριν από 3 χρόνια με το δημοψήφισμα εναντίον της ιδιωτικοποίησης.

Ενώ όμως γι' αυτές τις εξελίξεις μαθαίνουμε αναλυτικά, μια άλλη ιδιωτικοποίηση προχωράει «στα μουλωχτά». Είναι αυτή των φυσικών αποθεμάτων πόσιμου νερού, δηλ. των υπόγειων υδάτων, που παραχωρούνται αφειδώς στη βιομηχανία εμφιάλωσης.

Τις τελευταίες δεκαετίες, το εμφιαλωμένο νερό, από είδος πολυτελείας και καταναλωτική συνήθεια των εύπορων στρωμάτων, έχει μετατραπεί σε τρόπο ζωής για μεγάλες μερίδες του πληθυσμού. Δεν είναι μόνο οι ακριβές διαφημιστικές καμπάνιες ή ο ρόλος του τουρισμού, δεν είναι ούτε καν μόνο η κακή διαχείριση και η απαξίωση των δημόσιων δικτύων. Η βασική αιτία της εξάπλωσης είναι το νομοθετικό καθεστώς για τη συγκεκριμένη επιχειρηματική δραστηριότητα και το κόστος της πρώτης ύλης, που χρησιμοποιεί. Μέχρι σήμερα, η μόνη ανταποδοτική υποχρέωση των βιομηχανιών εμφιάλωσης είναι η καταβολή ενός τέλους προς τον αντίστοιχο Δήμο, στα διοικητικά όρια του οποίου γίνεται η γεώτρηση. Το ύψος αυτού του τέλους έχει παραμείνει επί δεκαετίες σταθερά ελάχιστο ενώ το 2014 η κυβέρνηση Σαμαρά έκανε ακόμα ένα «δωράκι» προς το ενδιαφερόμενο κεφάλαιο, θεσμοθετώντας τον υπολογισμό του τέλους όχι επί των αντλούμενων αλλά επί των πωλούμενων ποσοτήτων (ν. 4255/2014). Δηλαδή η άντληση για χορηγίες, δηλ. για διαφημιστική πολιτική, ή για «μαύρες πωλήσεις» είναι εντελώς δωρεάν ενώ το τέλος για τις «κανονικές» πωλήσεις παραμένει ασήμαντο. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο που οι ντόπιοι «βαρόνοι του νερού»

– αποσπούν ένα μεγάλο μερίδιο της ελληνικής αγοράς, έχουν έντονη εξαγωγική δραστηριότητα και παρουσιάζουν διαρκώς και νέα προϊόντα, μπύρες, κόλες κ.λπ.
– ακολουθούν μια επιθετική πολιτική αύξησης των αντλούμενων ποσοτήτων, με αποτέλεσμα να εμφανίζονται κίνδυνοι για την επάρκεια του φυσικού πόρου για τα δημόσια δίκτυα και την κατοχύρωσή του για τις επόμενες γενιές.
– μέσω των χορηγιών εξασφαλίζουν ευρεία κοινωνική συναίνεση ενώ διατηρούν σχέσεις στοργής με το πολιτικό σύστημα, το κεντρικό και το εκάστοτε τοπικό.

Είναι προφανές ότι απαιτείται η αντιστροφή αυτής της πορείας. Και εκτός από την αλλαγή του ν. 4255/2014, που μέχρι στιγμής δεν τον έχει «πειράξει» η κυβέρνηση Τσίπρα, παρά τις προγραμματικές θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ,

χρειάζεται να διεκδικήσουμε μια πολιτική «επιστροφής» στο νερό της βρύσης με δωρεάν πρόσβαση στο πόσιμο νερό για τους πολίτες τόσο με καταψύκτες στις δημόσιες υπηρεσίες όσο και με βρύσες στους κοινόχρηστους χώρους (πλατείες, παιδικές χαρές κ.λπ.), σε συνδυασμό βεβαίως με στρατηγικές εξοικονόμησης του νερού, περιορισμού της σπατάλης και διαμόρφωσης «υδατικής» συνείδησης στους πολίτες».

Β. Επίθεση στα ποτάμια

Η υποβάθμισή τους από τη χρήση τους ως αποδεκτών αποβλήτων κάθε είδους περιλαμβάνει πολλά παραδείγματα. Το κλασικό για τα βιομηχανικά απόβλητα είναι ασφαλώς η ρύπανση του Ασωπού, που, εκτός από περιβαλλοντικά προβλήματα, έχει προκαλέσει και ασθένειες και θανάτους, δηλ. σοβαρές παραβιάσεις του δικαιώματος στην υγεία. Ο Ασωπός έχει την ατυχία να διαρρέει τη βιομηχανική περιοχή της Θήβας και, ούτε λίγο ούτε πολύ, 15 εταιρίες, βρέθηκαν να τον επιβαρύνουν με εξασθενές χρώμιο και μόλυβδο. Η εντατική αγροτική εκμετάλλευση έχει καταστρέψει τον Πηνειό ενώ οι εξορύξεις της Χαλκιδικής επιφυλάσσουν την ίδια μοίρα στα νερά της περιοχής.

Ωστόσο, θα αφιερώσω το πιο μεγάλο μέρος του κειμένου στα σχέδια εντατικής εκμετάλλευσης, κυρίως υδροηλεκτρικής, με την κατασκευή φραγμάτων και τις εκτροπές, που διακόπτουν τον φυσικό κύκλο του νερού και προκαλούν σοβαρές και ανεπίστρεπτες αρνητικές συνέπειες. Ο βασικός μύθος της τεχνοκρατικής ιδεολογίας είναι ο αφορισμός ότι το νερό των ποταμών χύνεται «αναξιοποίητο» στη θάλασσα και επομένως πρέπει να «αξιοποιηθεί». Όμως η επιστήμη μάς λέει ότι ένα ποτάμι δεν είναι μόνο το νερό αλλά και η ζωή που κουβαλάει μαζί του, το απόθεμα της βιοποικιλότητας, οικοσυστήματα και οργανισμοί, χλωρίδα και πανίδα, τοπία και ανθρώπινες συνήθειες αιώνων. «Τα ποτάμια είναι οι ταχυδρόμοι των βουνών», όπως λέει ο ποιητής Γιάννης Δάλλας. Συνεπώς ένα πρώτο κρίσιμο ζήτημα είναι να ξεπεράσουμε την αντίληψη του «ποταμιού - καναλιού» και να προσανατολίσουμε την άσκηση των όποιων οικονομικών δραστηριοτήτων στον σεβασμό της φυσικής ροής του ως τμήμα του υδατικού κύκλου.

Στην Ελλάδα υπάρχουν σήμερα περίπου 170 φράγματα με ύψος μεγαλύτερο από 15 μέτρα, που αποτελεί το όριο μεταξύ μικρών και μεγάλων φραγμάτων, σύμφωνα με το οικολογικό κίνημα. Σύμφωνα με τη νομοθεσία, το κριτήριο αυτής της διάκρισης δεν είναι το ύψος του φράγματος αλλά η ισχύς της παραγόμενης ηλεκτρικής ενέργειας, που στην Ελλάδα είναι 15 MW, αν και πριν από 20 χρόνια ήταν 5, ενώ στις περισσότερες χώρες της Ε.Ε. είναι 8 MW. Από αυτά, τα 15 έχουν ύψος πάνω από 70 μέτρα και, αν εξαιρέσουμε τα φράγματα του Μόρνου και του Εύηνου, που έχουν θυσιαστεί για την υδροδότηση της Αθήνας, είναι υδροηλεκτρικά. Τα 2 είναι στον Νέστο (του Θησαυρού με 172μ. είναι το ψηλότερο στην Ελλάδα), 3 στον Αλιάκμονα, 4 στον Αχελώο και τους παραποτάμους του (των Κρεμαστών είναι το μεγαλύτερο σε έκταση με 80 χιλιάδες στρέμματα), και 5ο το ημιτελές »

της Μεσοχώρας, 1 στον Άραχθο, 1 στις πηγές του Αώου και 1 στο Σμόκοβο, σε παραπόταμο του Πηνειού.

Οι αρνητικές συνέπειες των μεγάλων φραγμάτων έχουν τεκμηριωθεί από τη διεθνή επιστημονική έρευνα:
– καταστρέφουν τη βιοποικιλότητα και τα οικοσυστήματα
– κατακρατούν τη λάσπη με τα οργανικά συστατικά (διότι ένα ποτάμι δεν είναι μόνο νερό αλλά και οργανικό φορτίο), υποβαθμίζουν την ποιότητα του νερού για τη γεωργία, χαμηλώνουν τους υδροφόρους ορίζοντες και αλατώνουν τα εδάφη στις εκβολές
– αλλάζουν το κλίμα, αυξάνουν την υγρασία και εκλύουν μεθάνιο από την παγιδευμένη βλάστηση, που συμβάλλει στο φαινόμενο του θερμοκηπίου (το 1,3% της παγκόσμιας συμβολής)
– καταστρέφουν ποτάμια, τοπία, ανθρώπινους οικισμούς και μνήμες
– εγκυμονούν διαρκείς κινδύνους κατολισθήσεων και πλημμυρών
– απαιτούν ένα μεγάλο κόστος μετεγκατάστασης πληθυσμών και κυρίως διαχείρισης των κινδύνων, το οποίο βέβαια δεν πληρώνουν οι κατασκευαστές αλλά το κοινωνικό σύνολο.

Παρά το γεγονός ότι οι παραπάνω συνέπειες ισχύουν ανεξάρτητα από τη μορφή της ιδιοκτησίας τους, ένα βασικό επιχείρημα των υποστηρικτών τους είναι ότι τα υδροηλεκτρικά φράγματα της ΔΕΗ βρίσκονται υπό δημόσιο έλεγχο. Το πραγματικό ερώτημα είναι βεβαίως «μέχρι πότε», καθώς η πώληση μονάδων της ΔΕΗ αναμένεται, αργά ή γρήγορα, να επεκταθεί και σ' αυτά, κάτι που ήδη επιχείρησε το 2014 η κυβέρνηση Σαμαρά με το σχέδιο της «μικρής ΔΕΗ». Συνεπώς, ο πολιτικός στόχος ενάντια σε νέα φράγματα συνδέεται με την αποτροπή της ιδιωτικοποίησης των παλιών, που θα είναι σ' αυτή την περίπτωση τριπλή (νερού, ενέργειας και δημόσιας γης γύρω από τους ταμιευτήρες).

Το κύριο μέτωπο της περιόδου βρίσκεται ασφαλώς στον Αχελώο και στον αγώνα ενάντια στην ολοκλήρωση του φράγματος της Μεσοχώρας, το οποίο, παρά το γεγονός ότι προβάλλεται από κυβερνητικά στελέχη και τεχνικά λόμπυ ως «αυτόνομο» ΥΗ, στην πραγματικότητα αποτελεί, κατ' εφαρμογή της πάντα αποτελεσματικής μεθόδου της «σαλαμοποίησης», το πρώτο βήμα για την εκτροπή μεγάλου μέρους του υδάτινου δυναμικού του ποταμού στη Θεσσαλία. Η έκβαση της μάχης θα κριθεί από την ικανότητα πανελλαδικής κινητοποίησης αλλά και διάψευσης του μύθου του «ολοκληρωμένου» έργου (στην πραγματικότητα απαιτεί ακόμη 140 εκ. ευρώ).

Δεν στερούνται πάντως σημασίας οι εξελίξεις που αφορούν τον Αώο, τον μοναδικό ποταμό που «εξάγει» η Ελλάδα και ταυτόχρονα τον τελευταίο μεγάλο ποταμό της Ευρώπης που ρέει ανεμπόδιστα προς τη θάλασσα (αν εξαιρέσουμε βεβαίως το φράγμα της ΔΕΗ στις πηγές του). Τα ελληνικά σχέδια προβλέπουν τη μερική εκτροπή του προς την Παμβώτιδα λίμνη των Ιωαννίνων ενώ τα χειρότερα αλβανικά, ούτε λίγο ούτε πολύ 8, υδροηλεκτρικά φράγματα κατά μήκος του. Στην έκκληση εκατοντάδων επιστημόνων να αποτραπεί η καταστροφή, η κυβέρνηση Ράμα απάντησε ότι «μια αναπτυσσόμενη χώρα δεν μπορεί να μείνει μουσείο». Η αναπτυξιολαγνική χυδαιότητα είναι η ίδια παντού!

Το αντι-φραγματικό κίνημα πάντως έχει πλούσιο παρελθόν στην Ελλάδα. Εκτός από τον Αχελώο, μνημονεύω και τον 10χρονο νικηφόρο αγώνα στον Άραχθο, που απέτρεψε την κατασκευή του φράγματος του Αγίου Νικολάου, έδωσε αυτοπεποίθηση στους κατοίκους και ενέπνευσε πολλές μικρότερες κινήσεις στην περιοχή.

Γ. Υποβάθμιση των υγροτόπων

Το τρίτο μεγάλο μέτωπο αφορά στους υγροτόπους και κυρίως τις ελληνικές λίμνες, οι οποίες, αφού επιβίωσαν για χιλιάδες χρόνια, όχι μόνο διατηρώντας τη βιοποικιλότητα και δημιουργώντας μοναδικά τοπία αλλά και διατρέφοντάς τους ανθρώπους όποτε χρειάστηκε (λ.χ. στην πείνα της Γερμανικής Κατοχής), θυσιάζονται με ραγδαίους ρυθμούς τα τελευταία 60 στις εκάστοτε ανάγκες του κυρίαρχου παραγωγικού και καταναλωτικού μοντέλου και κυρίως :
– για την αύξηση της αγροτικής γης (π.χ. η αποξήρανση της Κάρλας, της Αγουλινίτσας, της μισής Αμβρακίας, της Λαψίστας κ.λπ.) και την επέκταση των αρδευτικών δικτύων
– για την αποχέτευση αστικών λυμάτων και πάσης φύσεως αγροτικών αποβλήτων (το κλασικό παράδειγμα είναι ο τοξικός βάλτος της Κορώνειας, αλλά και οι περισσότερες από τις υπόλοιπες αργοπεθαίνουν)
– και τα τελευταία χρόνια, που χρειάζεται γη για οικοπεδοποίηση, δηλαδή για παραγωγή υπεραξίας, για τουριστική ανάπτυξη (ο μεγάλος κίνδυνος αφορά στα υγρολίβαδα γύρω από τις λίμνες, τις πιο κρίσιμες δηλ. εκτάσεις για την οικολογική τους ισορροπία, που συρρικνώνονται με διοικητικές πράξεις και καταπατήσεις).

Σταθερά υποβαθμισμένη είναι και η κατάσταση των 10 παράκτιων υγροτόπων διεθνούς σημασίας, οι οποίοι υποτίθεται ότι προστατεύονται από τη Διεθνή Σύμβαση Ραμσάρ.

Όπως μας υπενθυμίζει η Βαντάνα Σίβα, το νερό, που αποτελεί το 70% του πλανήτη αλλά και του σώματός μας, έχει τα δικά του δικαιώματα – να ρέει ελεύθερα και χωρίς ρύπανση και να ανανεώνεται μέσω του υδρολογικού κύκλου. Υπό αυτή την έννοια, το ανθρώπινο δικαίωμα στο νερό είναι τμήμα των δικαιωμάτων της φύσης και ο αγώνας για την προστασία του υδρολογικού κύκλου είναι ταυτόχρονα και αγώνας για το ανθρώπινο δικαίωμα στο νερό.

Κοινά Αγαθά: Από την Ελεύθερη Πρόσβαση στη Δημοκρατική Διαχείριση

Yavor Tarinski
Μετάφραση: **Ιωάννα Μαραβελίδη**

«Τα κοινά προσφέρουν ένα πλαίσιο και μία διαδικασία αποτελεσματικής και δίκαιης επιστασίας των πόρων που χρειάζονται οι κοινότητες ώστε να ζήσουν με αξιοπρέπεια. Εφόσον έχουμε το συλλογικό δικαίωμα πάνω σε έναν πόρο, θα πρέπει και να μπορούμε να συμμετέχουμε στις αποφάσεις για τη χρήση αυτού του πόρου.[…] Τι θα λέγατε λοιπόν, αυτό να ήταν η ριζοσπαστική μας ιδέα: να μπορούν οι άνθρωποι να συμμετέχουν στις αποφάσεις που επηρεάζουν άμεσα την καθημερινή τους ζωή.»

Chris Tittle[1]

Τα τελευταία χρόνια υπάρχει ένα αυξημένο ενδιαφέρον για το παράδειγμα των κοινών. Πολλά έχουν γίνει και έχουν γραφτεί σε αυτό το πεδίο. Έχει υπάρξει μία έκρηξη των ψηφιακών κοινών με τις νέες συνεταιριστικές πλατφόρμες, τα wiki-projects και το ελεύθερο λογισμικό, που αμφισβητούν επιτυχώς την κυριαρχία των πολυεθνικών σε αυτή τη σφαίρα. Πρόοδος, όμως, έχει γίνει και στον μη ψηφιακό κόσμο με πρότζεκτ αστικών καλλιεργειών, σειρά δικαιωμάτων και δημοτικές πλατφόρμες να αναπτύσσονται και να πειραματίζονται.

Μπορούμε να πούμε πως τα κοινά αγαθά έχουν αποκτήσει μία ορισμένη δυναμική και τοποθετούνται μεταξύ των βιώσιμων εναλλακτικών απέναντι στο υπάρχον πολιτικο-οικονομικό σύστημα. Παρόλα αυτά, οι σημασίες και οι στρατηγικές προσεγγίσεις για τα κοινά ποικίλουν, με την καθεμία από αυτές να διαφέρει ως προς την ένταση του ανταγωνισμού που έχει με τον σύγχρονο καπιταλισμό και κρατισμό.

Η Οικονομικοποίηση των Κοινών Αγαθών

Ανάμεσα στις πιο συνηθισμένες ερμηνείες των κοινών βρίσκονται αυτές που γίνονται στη βάση της προσβασιμότητας και της χρήσης. Η ερώτηση του **ποιος** μπορεί να τα χρησιμοποιεί γίνεται το κεντρικό χαρακτηριστικό τους. Επομένως, τα κοινά αγαθά συχνά εξισώνονται με τις έννοιες της οικονομίας του δώρου ή ακόμα και του κομμουνισμού, κάνοντας ασαφή τη διάκριση μεταξύ τους και δίνοντάς τους μία οικονομίστικη εικόνα.

Υπάρχουν ορισμένες προβληματικές που απορρέουν από αυτούς τους ορισμούς. **Δίνοντας έμφαση στην πρόσβαση και στη χρήση, επιτρέπουμε την αναπαραγωγή παλαιών παρερμηνειών και θολών νοημάτων.** Έχει σημασία ποιος έχει τον έλεγχο εάν οι διαθέσιμοι πόροι βρίσκονται στη διάθεση όλων; Είναι η χρήση το ίδιο με τη διαχείριση και επιτρέπει ή όχι την πλήρη επιστασία;

Ιστορικά μιλώντας, η οικονομίστικη λογική παρήγαγε μαζικές αντιφάσεις, όπως τον ολοκληρωτικό σοσιαλισμό. Οι σοσιαλιστές έχουν υποστηρίξει την ανωτερότητα της οικονομίας στις ανθρώπινες σχέσεις καθώς και την ικανοποίηση των φυσικών αναγκών ως αναγκαία βάση για μία “ουσιώδη” ζωή. Αυτό όμως επέτρεψε την ύπαρξη διαφορετικών ερμηνειών που αργότερα αποδείχτηκαν καταστροφικές. Η κρατικοποίηση ειδώθηκε ως πιθανό εργαλείο για μία τέτοια προσβασιμότητα, παρέχοντας στο κράτος απεριόριστη εξουσία με υποτιθέμενο αντάλλαγμα την ίση μοιρασιά της οικονομικής πίτας σε όλους. Όλοι υποτίθεται πως είχαν πρόσβαση στη στέγαση, στην εκπαίδευση, στην τροφή, στο ρεύμα, κ.τ.λ. όσο οι κομμουνιστές διατηρούσαν τον έλεγχο του κράτους. Επομένως, ο αγώνας για εξουσία έπαιζε τον κεντρικό ρόλο.

»

Όντας ουσιαστικό κομμάτι της ετερονομίας, ο οικονομισμός εμφανίζεται να διατηρεί την εξουσιαστική του φύση ακόμα κι όταν βρίσκεται μεταξύ των λεγόμενων ελευθεριακών τάσεων. **Όσο η ελεύθερη πρόσβαση για όλους αποτελεί τον κύριο σκοπό, το ποιος κάνει κουμάντο έχει μικρή σημασία.** Έτσι, η ανάδυση ενός νέου χειραφετικού φαντασιακού παρεμποδίζεται από τη διατήρηση της σημερινής λογικής για "ορθολογική" κατανάλωση με κάθε κόστος.

Σήμερα, αυτή η λογική συναντάται συχνότερα στα ψηφιακά κοινά[2] αλλά η επιρροή της αρχίζει να επεκτείνεται πέραν αυτής της σφαίρας. Πολλές πλατφόρμες και προγράμματα λογισμικού εκθειάζονται ως κοινά αγαθά λόγω της ελεύθερης πρόσβασης που παρέχουν στους χρήστες[3]. Στην πραγματικότητα όμως διαχειρίζονται από ιδιώτες και πολυεθνικές που αποσπούν αξία από την προαναφερόμενη προσβασιμότητα.

Υπάρχουν φυσικά πολλοί, ακόμα και στις τάξεις των υποστηρικτών του οικονομίστικου ορισμού, που αναγνωρίζουν τη σημασία που παίζει η δημοκρατική συμμετοχή στη διαχείριση των κοινών. Για αυτούς αποτελεί όμως συχνά ένα ζήτημα δευτερεύουσας σημασίας, κάτι δηλαδή που είναι δυνατό μόνο στις καλύτερες των περιπτώσεων. Ως τέτοιο, επιτρέπει την ευελιξία του να «είμαστε ρεαλιστές» και άρα τη μίξη του με κάθετες μορφές διακυβέρνησης. Έτσι λοιπόν ανοίγεται ο χώρος για ιεραρχικές και γραφειοκρατικές οντότητες, όπως το κράτος, που επιχειρούν να διαχειριστούν τα κοινά προς όφελος των ανθρώπων. Βλέπουμε πως πολλά πολιτικά κόμματα χρησιμοποιούν αυτό το θέμα ακόμα και στις προεκλογικές τους εκστρατείες[4].

Από τον Οικονομισμό στην Άμεση Δημοκρατία

Μέσα σε αυτό το τοπίο αναδύεται η ανάγκη για έναν επαναπροσδιορισμό του τι είναι τα κοινά αγαθά. Μπορούν να οριστούν πρωτίστως στη βάση της ελεύθερης πρόσβασης που επιτρέπουν; Αποτελεί το "commonism"[5], όπως προτείνουν κάποιοι, ένα νέο δόγμα για τον 21ο αιώνα;

Αν θέλουμε τα κοινά να παραμείνουν μία ολοκληρωμένη και περιεκτική εναλλακτική στον καπιταλισμό, τότε δεν θα πρέπει να συμμετέχουν στο φαντασιακό του – τον οικονομισμό. Δεν είναι η χρήση και η προσβασιμότητα που τα κάνει να διαφέρουν τόσο ριζικά από τις σύγχρονες κλειστές μορφές της ιδιωτικής ιδιοκτησίας. Είναι η ουσία τους – το ότι **αποτελούν, δηλαδή, κοινό συμφέρον της ευρύτερης κοινότητας, η οποία απ' την πλευρά της παίζει συλλογικά τον ρόλο της επιστασίας τους.**

Η Έλινορ Όστρομ, στο βραβευμένο με νόμπελ έργο της *«Η διαχείριση των κοινών πόρων»*, επικεντρώνεται, όπως φαίνεται και από τον τίτλο, στον τρόπο διαχείρισής τους. Διεξάγοντας την έρευνά της σε πολλές χώρες ανά τον κόσμο, ανακάλυψε το πώς τοπικές κοινότητες κατάφεραν να αποτρέψουν τις υποτιθέμενες "τραγωδίες" των κοινών τους πόρων μέσα από την αμεσοδημοκρατική διαχείρισή τους.

Παρόμοια παραδείγματα διαχείρισης βρίσκουμε στους συνεταιρισμούς του νερού[6] σε αρκετά μέρη του κόσμου και ειδικά σε χώρες όπως η Βολιβία, όπου τέτοιες μορφές διαχείρισης έχουν αποδειχθεί αρκετά επιτυχημένες συγκριτικά με τις κρατικές και ιδιωτικές δομές. Εφόσον το νερό αποτελεί κοινό συμφέρον, η συνεταιριστική του διαχείριση από την ίδια την κοινωνία επιτρέπει σε αυτό το συμφέρον να αποκτήσει μια πιο φυσική διάσταση. Όχι μόνο οι άνθρωποι έχουν ελεύθερη πρόσβαση σε έναν ανεκτίμητο πόρο αλλά παίρνουν και την τύχη του στα χέρια τους – καθιστώντας το ένα πραγματικά κοινό αγαθό.

Επίσης, στη σύγχρονη εποχή του διαδικτύου, παρόμοιες προσπάθειες δημοκρατικής διαχείρισης γίνονται και στα ψηφιακά κοινά αγαθά. Η ιδέα της δημιουργίας πλατφορμών που ανήκουν και διαχειρίζονται από όλους τους χρήστες καθώς και η συλλογική διαχείριση των λεγόμενων «πάρκων εξυπηρετητών» (server farms) μπορούν δυνητικά να αντιμετωπίσουν την οικονομικοποίηση των κοινών. Θα πρέπει βέβαια να έχουμε κατά νου ότι αυτές οι προτάσεις αποτελούν ένα μικρό μόνο μέρος του σύγχρονου τοπίου των κοινών.

Ας σημειώσουμε εδώ πως αν συλλαμβάνουμε τα κοινά αγαθά απλώς ως πηγές που πρέπει να είναι προσβάσιμες σε όλους, τότε πρέπει να σκεφτούμε σοβαρά το τι θα μπορούσε αυτό να σημαίνει. Όταν η πρόσβαση αυτή επιτυγχάνεται με μία εξω-κοινωνική δομή όπως το κράτος, τότε εξαρτόμαστε από αυτήν και βρισκόμαστε εκτεθειμένοι μπροστά σε έναν εκβιασμό. Όποτε αυτή η δομή-Λεβιάθαν έχει την τελευταία λέξη πάνω στα κοινά, δεν μιλάμε παρά για μία διαφορετική μορφή ιδιωτικής ιδιοκτησίας. Εάν όμως η ίδια η κοινωνία θελήσει να ασκήσει το πλήρες της δικαίωμα πάνω στα κοινά, τότε θα πρέπει να τα διαχειρίζεται η ίδια **άμεσα**, χωρίς τη διαμεσολάβηση τρίτων, όσο "προοδευτικοί" και "πεφωτισμένοι" και να 'ναι αυτοί.

Το να σκεφτόμαστε όμως για τα κοινά με απλούς όρους ιδιοκτησίας, δεν αρκεί για να μας απαλλάξει από το οικονομίστικο και επί της ουσίας καπιταλιστικό φαντασιακό. Αυτό που συχνά εννοούμε ως «κοινά», αποτελεί στην πράξη μέρος του πλανητικού οικοσυστήματος και ανεκτίμητο κομμάτι για την ύπαρξη τη δική μας και της ίδιας της φύσης. Χρειάζεται επομένως να αντιληφθούμε τη σχέση μας μαζί τους ως ***επιστασία***. Αυτό σημαίνει ότι τα διαχειριζόμαστε με δημοκρατικό και βιώσιμο τρόπο, ο οποίος επιτρέπει την επαναδημιουργία τους χωρίς να βλάπτει το περιβάλλον. Κάτι τέτοιο απαιτεί και διαδικασίες συνειδητού αυτοπεριορισμού, που επιτυγχάνονται μέσα από δημοκρατικές διαβουλεύσεις, όπως έχουν αποδείξει στην πράξη πολλές κοινότητες των κοινών.

Μιλάμε λοιπόν για ένα ριζικά διαφορετικό, σε σχέση με το υπάρχον, φαντασιακό, το οποίο τοποθετεί στον

πυρήνα του το ερώτημα της πολιτικής, δηλαδή το ***ποιος αποφασίζει***. Στην αρχαία Αθήνα οι άνθρωποι ονόμαζαν *«κοινά»* όλες τις υποθέσεις που αφορούσαν στο γενικό συμφέρον της κοινότητας και επομένως όλοι οι πολίτες είχαν το δικαίωμα να παρεμβαίνουν στη διαχείρισή τους. Αυτή ήταν η κουλτούρα της άμεσης δημοκρατίας, αντίθετα με το σημερινό σύστημα, το οποίο μας λέει πως μπορούμε να συμμετέχουμε μόνο ως καταναλωτές και ψηφοφόροι.

Συμπερασματικά

Το παράδειγμα των κοινών αναδύεται ως πολύτιμη πηγή έμπνευσης για τους ακτιβιστές και τις κοινότητες ώστε να αρχίσουν να σκέφτονται πέρα από τα σύγχρονα πολιτικά και οικονομικά δόγματα. Αλλά, όπως και όλα τα άλλα, δεν μπορεί να υπάρξει μέσα στο κενό. Είτε θα συνδεθεί με το σημερινό φαντασιακό, όπου θα βοηθήσει τον καπιταλισμό να μπαλώσει τα συστημικά του αδιέξοδα έως ότου φθαρεί και το ίδιο και έρθει μια νέα “κουλ” ιδέα, είτε θα συμπεριληφθεί στο ευρύτερο σχέδιο της άμεσης δημοκρατίας που βρίσκεται βαθιά ριζωμένη στην ανθρώπινη ιστορία. Στην τελευταία περίπτωση, το παράδειγμα των κοινών θα μπορεί να αμφισβητήσει σε θεωρία και πράξη τους βασικούς πυλώνες του συστήματος, όπως την ιεραρχία, την εκμετάλλευση, τις περιφράξεις, τις διακρίσεις και να προσφέρει νέες φανταστιακές σημασίες, επιτρέποντάς μας ταυτόχρονα να χτίσουμε από σήμερα την υποδομή του αύριο.

---

1. http://geo.coop/story/community-development-and-commons
2. https://www.theatlantic.com/technology/archive/2012/02/facebook-google-and-the-future-of-the-online-commons/252522/
3. https://hbr.org/2015/09/how-companies-can-help-rebuild-americas-common-resources
4. https://blog.p2pfoundation.net/reinventing-politics-via-local-political-parties/2017/01/05
5. http://www.globalproject.info/it/in_movimento/nick-dyer-witheford-the-circulation-of-the-common/4797
6. http://www.fame2012.org/en/2014/09/17/water-cooperatives-on-the-planet/

Για τη Σχέση Φιλοσοφίας και Πολιτικής στο Έργο του Κορνήλιου Καστοριάδη

Γιάννης Κτενάς
υπ. διδάκτορας πολ. φιλοσοφίας, αρχισυντάκτης περιοδικού Kaboom

Εισαγωγικά

Το θέμα αφορά το σύνολο σχεδόν του καστοριαδικού έργου, συνεπώς είναι ευρύτατο και δεν μπορεί να εξαντληθεί εδώ. Παρόλα αυτά, δεν θα επιχειρούσα να καταπιαστώ μαζί του, αν δεν πίστευα ότι είναι δυνατόν να εκφραστεί με σαφήνεια στο παρόν σημείωμα μια ιδέα για το ζήτημα που μου φαίνεται κομβική.

Αρχίζοντας, πρέπει να διασαφηνίσω ότι δεν θα εξετάσω καθόλου ένα πρόβλημα που θα μπορούσε να γίνει αντικείμενο πραγμάτευσης σε ένα κείμενο με τον τίτλο που έδωσα στο δικό μου. Είναι γνωστό πως ο Καστοριάδης θεωρούσε ότι η φιλοσοφία και η πολιτική γεννιούνται κατά κάποιον τρόπο ταυτόχρονα, μέσα από το αρχαιοελληνικό φαντασιακό. Καθώς, σύμφωνα με τον ίδιο, φιλοσοφία σημαίνει πρώτα απ' όλα αμφισβήτηση της θεσμισμένης παράστασης για τον κόσμο και πολιτική σημαίνει αμφισβήτηση των δοσμένων πολιτικών θεσμών, οι δύο δραστηριότητες είναι κατά κάποιον τρόπο σύστοιχες και δεν είναι τυχαίο ότι δημιουργούνται μαζί. Όμως αυτού του είδους η σύνδεση δεν θα με απασχολήσει εδώ.

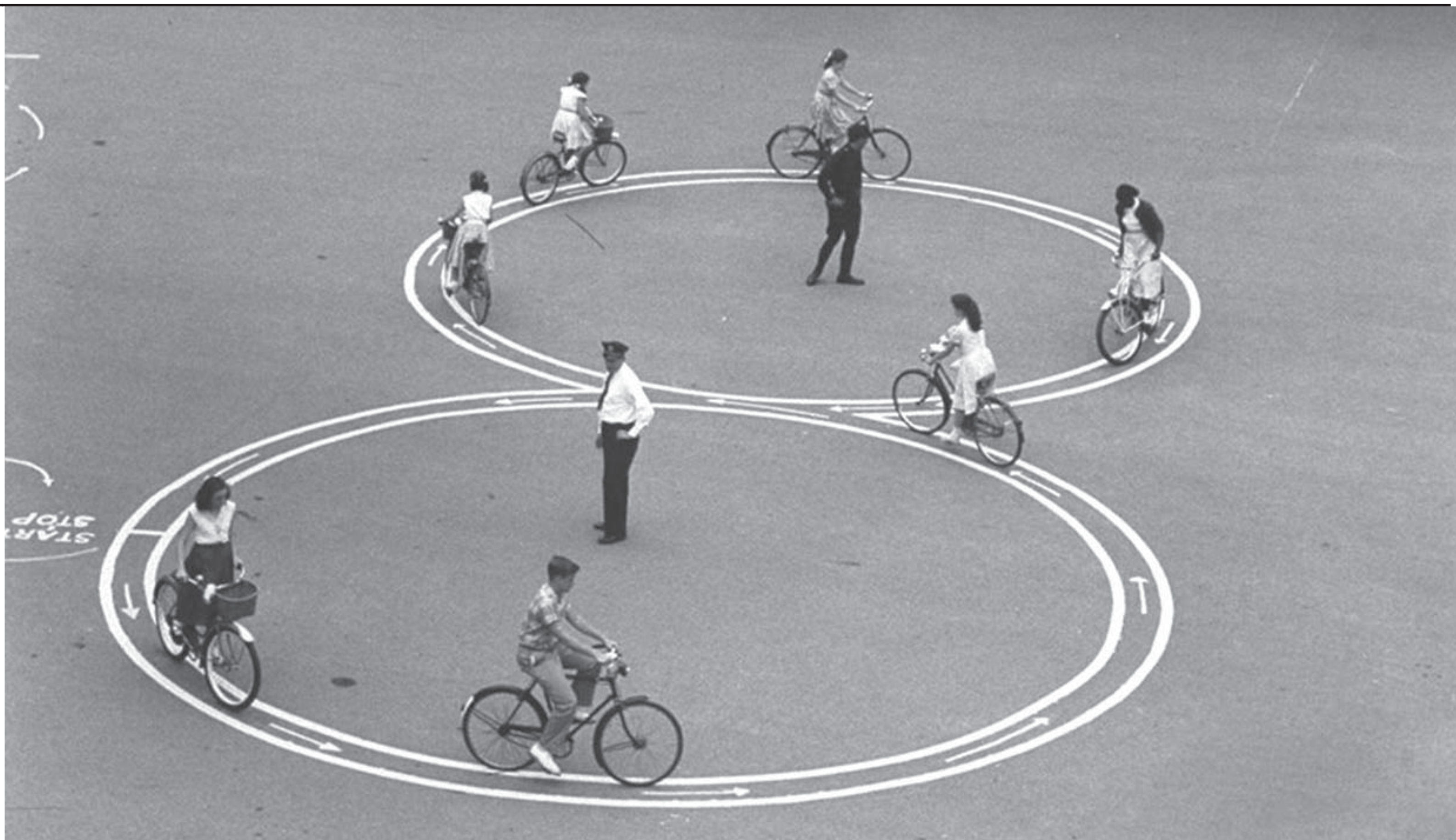
Αντιθέτως, το πρόβλημα που θα προσπαθήσω να προσεγγίσω είναι τι είδους σχέση υπάρχει ανάμεσα στη φιλοσοφία *του Καστοριάδη*, δηλαδή στην προσπάθειά του να συλλάβει θεωρητικά τον κόσμο, και στην πολιτική *του*, δηλαδή στο πώς οραματίζεται μια ελεύθερη και δίκαιη κοινωνία. Αυτό, επίσης, θα μπορούσε να τεθεί ως εξής: υπάρχει ένας Καστοριάδης, φιλόσοφος *και* πολιτικός στοχαστής, ή δύο, καθένας από τους οποίους φέρει μόνο μία από τις παραπάνω ιδιότητες; Μήπως, όπως υποστηρίζουν ορισμένοι, η ζωή και η σκέψη του Καστοριάδη ακολούθησαν μια πορεία, στην αρχή της οποίας ήταν ένας επαναστάτης που ασχολούνταν με την πολιτική, ενώ όσο ωρίμαζε αποτραβιόταν από τα κοινωνικά ζητήματα, ασχολούμενος όλο και περισσότερο με την «καθαρή» φιλοσοφία; Θα μπορούσε να υπάρξει και μια τρίτη διατύπωση του ερωτήματος που με απασχολεί: Ποια είναι στο έργο του Καστοριάδη η σχέση του «περιγραφικού» επιπέδου, δηλαδή της περιγραφής που μας λέει πώς είναι τα πράγματα, με το «κανονιστικό» επίπεδο, δηλαδή τις ιδέες που αφορούν το πώς θα έπρεπε να γίνουν τα πράγματα;[1] Τέλος, μια τέταρτη, συναφής, διατύπωση: Ποια είναι η σχέση του –κατά τον Καστοριάδη– Είναι με το –κατά τον Καστοριάδη– Δέον;

Θα δηλώσω από τώρα ποια είναι η απάντηση που δίνω σε αυτά τα ερωτήματα. Η σχέση πολιτικής και φιλοσοφίας στο καστοριαδικό έργο έχει τη μορφή του «λαμβάνειν-υπ' όψιν». Αυτό σημαίνει ότι η πολιτική λαμβάνει υπ' όψιν της τα συμπεράσματα της θεωρητικής γνώσης, αλλά δεν απορρέει άνευ ετέρου από αυτά. Σημαίνει επίσης πως υπάρχει *ένας* Καστοριάδης που είναι ταυτόχρονα φιλόσοφος και πολιτικός στοχαστής. Ο πολιτικός στοχασμός του τροφοδοτείται διαρκώς από τη φιλοσοφία του, δεν προκύπτει όμως αδιαμεσολάβητα από αυτή. Με άλλα λόγια, το περιγραφικό επίπεδο στον Καστοριάδη επηρεάζει εμφανώς και σημαντικά το κανονιστικό, αλλά δεν το καθορίζει. Κάποιος άλλος θα μπορούσε, με βάση την ίδια σύλληψη του κόσμου, να διατυπώσει διαφορετικά πολιτικά συμπεράσματα. Δεν υπάρχει τρόπος να περάσουμε απ' ευθείας από το Είναι στο Δέον· αυτό όμως δεν σημαίνει ότι το καστοριαδικό Είναι δεν παίζει κανέναν ρόλο στον προσδιορισμό του καστοριαδικού Δέοντος.

Όμως, ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά.

Το Είναι και το Δέον

Η άποψη ότι δεν μπορούμε να περάσουμε απ' ευθείας από το Είναι στο Δέον είναι παλιά στη φιλοσοφία. Για να μην πάμε πιο πίσω, ας αναφερθούμε εδώ στις διάσημες σχετικές πραγματεύσεις του David Hume, ο οποίος θεωρούσε ότι δεν μπορεί κανείς να συναγάγει ένα «Ought» από ένα «Is», δεν μπορεί δηλαδή να συμπεράνει τι πρέπει να γίνει από το τι γίνεται, από το τι υπάρχει. Σχετική, αν και όχι πανομοιότυπη, είναι η απόρριψη των συλλογισμών που υποπίπτουν στο σφάλμα που στη φιλοσοφία ονομάζεται *νατουραλιστική πλάνη*, δηλαδή στην προσπάθεια να αντλήσει κανείς κανόνες συμπεριφοράς με βάση την παρατήρηση της φύσης. Γιατί, αν ορισμένες φορές ένας τέτοιος συλλογισμός μοιάζει να στέκει (λ.χ.: Οι μητέρες των ζώων προστατεύουν τα μικρά τους, άρα κανένας άνθρωπος δεν θα πρέπει να στερείται τη φροντίδα της μητέρας του όταν είναι μικρός), άλλες φορές μπορεί να

μας οδηγήσει σε απαράδεκτα συμπεράσματα (π.χ.: τα ζώα κάνουν σεξ μόνο για αναπαραγωγή, άρα κι εμείς...).

Τη γνώμη ότι το Δέον και το Είναι διαχωρίζονται αυστηρά είχαν κι άλλοι διάσημοι στοχαστές, όπως ο Immanuel Kant[2] και ο Max Weber, ο οποίος επιμένει πολύ πάνω σε αυτό το σημείο. Η περίφημη *πολυθεΐα των αξιών* του σημαίνει ακριβώς ότι δεν υπάρχει τρόπος να ανακαλύψουμε τις σωστές κανονιστικές αρχές παρατηρώντας τα πράγματα ή την κοινωνία. Γι' αυτό και υπάρχουν τόσοι πολλοί και αντιμαχόμενοι μεταξύ τους θεοί (δηλαδή Δέοντα, αξίες) και ο κάθε άνθρωπος «καλείται να διαλέξει τον θεό ή τον δαίμονά του».

Καθόλου τυχαία, σε ένα κείμενο που αναφέρεται στον Weber ο Καστοριάδης προσυπογράφει ρητά την παραπάνω θέση.[3] Κατά τη γνώμη του, κάθε κανονιστική πρόταση ανάγεται στο βάθος σε μια προσωπική *απόφαση*, που επηρεάζεται μεν από πολλούς παράγοντες, κοινωνικοϊστορικούς, προσωπικούς, συναισθηματικούς, παραμένει όμως αθεμελίωτη, με την έννοια ότι κανένας ορθολογικός συλλογισμός και καμία παρατήρηση του κόσμου δεν μπορεί να την αποδείξει. Γράφει χαρακτηριστικά: «Δεν βλέπω γιατί η παραδοχή του "2+2=4" ή της κβαντικής θεωρίας δεν είναι συμβιβαστή με τη διακήρυξη της αναγκαιότητας να σκοτώσουμε τους απίστους, να τους προσηλυτίσουμε βιαίως ή να εξολοθρεύσουμε τους Εβραίους. Τελείως αντίθετα, η *συμβιβαστότητα* των δύο αυτών κλάσεων αποτελεί το συχνότερο γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας.»[4]

Η θέση του φιλοσόφου περί της μη αναγωγιμότητας του Δέοντος στο Είναι, ή του κανονιστικού στο περιγραφικό, είναι πάγια. Ο ίδιος είχε μάλιστα απόλυτη επίγνωση ότι αυτός ο αθεμελίωτος χαρακτήρας κάθε κανονιστικής πρότασης αφορά και το δικό του πρόταγμα της αυτονομίας και το σημείωνε ρητά – σημάδι, κατά τη γνώμη μου, της διανοητικής του εντιμότητας, της *intellektueller Rechtschaffenheit* που ζητούσε ο Weber από τους στοχαστές. Σε ένα σεμινάριο του 1984, για παράδειγμα, έλεγε στους φοιτητές του: «Η ουσιώδης επιλογή μιας αυτόνομης κοινωνίας ή της αυτονομίας δεν μπορεί να θεμελιωθεί. Είναι ένα είδος έσχατης, τελευταίας επιλογής».[5]

Καταλήγουμε, λοιπόν, και αυτό είναι το πρώτο βήμα του επιχειρήματός μου, στο συμπέρασμα ότι ο Καστοριάδης αρνιόταν τη δυνατότητα ενός –αδιαμεσολάβητου από απόφαση– περάσματος από το Είναι στο Δέον, από το περιγραφικό στο κανονιστικό. Τώρα, αν κανείς θεωρήσει, ενδεχομένως κάπως σχηματικά, αλλά κατά βάση σωστά, ότι η φιλοσοφία, ως προσπάθεια σύλληψης του κόσμου, αντιστοιχεί στο Είναι ή το περιγραφικό, ενώ η πολιτική, ως πράξη μετασχηματισμού του κόσμου προς την κατεύθυνση που κρίνουμε ως σωστή, αντιστοιχεί στο Δέον ή το κανονιστικό, θα συμπεράνει επίσης ότι, κατά τη γνώμη του Καστοριάδη, δεν υπάρχει και άμεσο πέρασμα από τη φιλοσοφία στην πολιτική. Και πράγματι, έτσι είναι. Σε μια συζήτηση με τους στοχαστές της ομάδας MAUSS, ο φιλόσοφος λέει κάτι πολύ χαρακτηριστικό για το θέμα μας: «Από τη στιγμή, λοιπόν, που δεν περιοριζόμαστε πια να ενατενίζουμε την ιστορία, αλλά δίνουμε στον εαυτό μας το δικαίωμα να έχει πολιτικές θέσεις (...) αυτό σημαίνει ήδη *την έξοδο* όχι μόνο *από τη φιλοσοφική ενατένιση* αλλά *και από την απλή διαπίστωση* μιας prima facie ισοδυναμίας όλων των κοινωνιών».[6]

»

Αν όμως έτσι έχουν τα πράγματα, πώς μπορεί να εξηγηθεί η αίσθηση που έχει κάθε προσεκτικός αναγνώστης του καστοριαδικού έργου ότι ο στοχασμός του είναι εξαιρετικά σφιχτοδεμένος και ενιαίος, ότι η μετάβαση από το ένα θέμα στο άλλο γίνεται πάντα ομαλά και ότι η φιλοσοφία του με την πολιτική του έχουν στενότατη σχέση; Εξάλλου, αυτή η διαπίστωση πηγαίνει πέρα από μια απλή αίσθηση του αναγνώστη. Η *Φαντασιακή Θέσμιση της Κοινωνίας* είναι ολοφάνερα, από άποψη θεματολογίας, ένα βιβλίο τόσο φιλοσοφικό, όσο και πολιτικό. Άλλωστε, ο Καστοριάδης σε ένα από τα πιο βαριά φιλοσοφικά του δοκίμια, στο οποίο προτείνει μια ριζική κριτική της παραδεδομένης μεταφυσικής και λογικής σκέψης, δίνει τον τίτλο «Η λογική των μαγμάτων και το ζήτημα της αυτονομίας». Είναι εντυπωσιακό: βλέπουμε, δια χειρός του ίδιου του φιλοσόφου, να συνδέονται η πιο σκληρή οντολογία με το πολιτικό πρόταγμα της αυτονομίας. Πώς μπορούμε, άραγε, να σκεφτούμε αυτή τη σύνδεση, σύμφωνα με τα όσα έχουμε ήδη πει;

Λαμβάνειν υπ' όψιν και επιτρέπειν/απαγορεύειν

Θα επιχειρήσω να απαντήσω σε αυτό το ερώτημα χρησιμοποιώντας μια έννοια και μια γραμμή σκέψης που υπάρχει ήδη στο έργο του Καστοριάδη. Προσωπικά θα προσπαθήσω όμως να την προεκτείνω προς μια άλλη κατεύθυνση.

Ανοίγω αναγκαστικά μια μικρή παρένθεση, για να φανεί από πού αντλώ αυτή την έννοια. Όπως είναι γνωστό, η βασική θέση του στοχαστή, που φαίνεται ήδη από τον τίτλο του θεμελιώδους έργου του, είναι ότι κάθε κοινωνία θεσμίζεται φαντασιακά, δηλαδή δημιουργώντας για τον εαυτό της έναν κόσμο φαντασιακών σημασιών που ντύνουν την ίδια, τα μέλη της και τον φυσικό κόσμο με νόημα. Αυτές οι νοηματικές επενδύσεις είναι φαντασιακές, δηλαδή δημιουργούμενες από το θεσμίζον κοινωνικό φαντασιακό. Αυτό σημαίνει επίσης ότι δεν είναι ορθολογικές, ούτε απορρέουν άνευ ετέρου από τα πράγματα. Αντιθέτως, πρόκειται για «τρελά», αυθαίρετα δημιουργήματα που ορίζουν τι σε κάθε κοινωνία θεωρείται ορθολογικό και τι όχι, τι ισχύει και τι όχι, τι έχει αξία και τι απαξία και, στο βάθος, τι θεωρείται πραγματικό και τι όχι.

Συνεπώς, οι κοινωνίες θεσμίζονται αυθαίρετα. Πιο σωστό είναι όμως να πούμε ότι θεσμίζονται *σχεδόν* αυθαίρετα. Κι αυτό γιατί το κοινωνικό φαντασιακό οφείλει μέσα στη δημιουργική τρέλα του *να «λάβει υπ' όψιν»* κάποια minima που του επιβάλλονται από τον φυσικό κόσμο και τη φύση του ανθρώπου. Αυτά τα λειτουργικά minima, θεματοποιούνται από τον Καστοριάδη υπό τον όρο *πρώτη φυσική στιβάδα*. Όπως γράφει, η πρώτη φυσική στιβάδα είναι «αυτή η πάγια και σταθερή οργάνωση ενός μέρους του κόσμου, ομόλογη με την οργάνωση του ανθρώπου ως απλού εμβίου όντος (που είναι βέβαια δύο συμπληρωματικά μέρη του ίδιου συστήματος για έναν μετα-παρατηρητή, π.χ. για τον άνθρωπο που επιχειρεί να συγκροτήσει μια θεωρία γι' αυτό το σύστημα), (...) στην οποία ερείδεται η θέσμιση της κοινωνίας και την οποία αυτή η θέσμιση δεν μπορεί να αγνοήσει απλώς ούτε και να την κάμψει με έναν οποιοδήποτε τρόπο».[7]

Σημαντική είναι εδώ η λέξη *ερείδομαι* (s' étayer στα γαλλικά, sich anlehnen στα γερμανικά). Η φαντασιακή θέσμιση της κοινωνίας είναι αυθαίρετο δημιούργημα του συλλογικού ανωνύμου, του θεσμίζοντος κοινωνικού φαντασιακού. Είναι όμως δημιούργημα που *ακουμπάει σε*, *πατάει πάνω σε*, *στηρίζεται σε* ένα ελάχιστο δεδομένο που θέτει κάποια όρια στη θέσμιση.

Αξίζει να προσεχτεί ότι η πρώτη φυσική στιβάδα *δεν επιβάλλει* κάποια συγκεκριμένη θέσμιση, αλλά *απορρίπτει* θεσμίσεις που θα ήταν εντελώς δυσλειτουργικές και θα επέφεραν τον βιολογικό θάνατο των ανθρώπων και της κοινωνίας. Παραδείγματος χάρη, το ότι ο άνθρωπος οφείλει να λάβει ορισμένο αριθμό θερμίδων κάθε μέρα ανήκει στην πρώτη φυσική στιβάδα. Αυτό όμως δεν μας λέει *πώς* και *από πού* πρέπει να πάρει αυτές τις θερμίδες. Παρατηρώντας μάλιστα τις κοινωνίες, βλέπουμε πως συχνά ό,τι στη μία θεωρείται λιχουδιά στην άλλη προκαλεί αηδία.

Γι' αυτόν τον λόγο, ο Καστοριάδης γράφει συχνά ότι η πρώτη φυσική στιβάδα οφείλει απλώς να *ληφθεί υπ' όψιν* από το θεσμίζον φαντασιακό. Δεν του υπαγορεύει, όμως, τι θα θεσμίσει. Σημειώνει χαρακτηριστικά: «το φυσικό γεγονός μπορεί να παράσχει ένα στήριγμα ή ένα ερέθισμα γι' αυτή ή την άλλη θέσμιση της σημασίας· ένα βάραθρο όμως χωρίζει το στήριγμα ή το ερέθισμα από την αναγκαία και ικανή συνθήκη».[8]

Η παρένθεση μόλις έκλεισε. Σε τι χρησίμευσε, όμως; Ε λοιπόν, πιστεύω ότι μπορούμε να σκεφτούμε τη σχέση περιγραφικού και κανονιστικού στον Καστοριάδη ως μια σχέση κατά την οποία το κανονιστικό *λαμβάνει υπ' όψιν* το περιγραφικό, ερείδεται κατά κάποιον τρόπο πάνω του, αλλά δεν επιβάλλεται από αυτό. Με άλλα λόγια, το πώς συλλαμβάνουμε τον κόσμο παίζει κάποιον ρόλο στη διατύπωση των προτάσεών μας για το πώς θα έπρεπε κατά τη γνώμη μας να είναι ο κόσμος. Το πρόταγμά μας πρέπει να *συνυπολογίσει* την περιγραφή μας, με διάφορους τρόπους. Πρώτα πρώτα, το πρόταγμά μας δεν μπορεί να προϋποθέτει πράγματα που σύμφωνα με την περιγραφή μας δεν ισχύουν. Απλοϊκό παράδειγμα, αλλά –ελπίζω– κατατοπιστικό: Αν η περιγραφή μας περιλαμβάνει μια επιθετική/καταστροφική ενόρμηση του ανθρώπου, δεν γίνεται το πρόταγμά μας να προϋποθέτει ότι οι άνθρωποι είναι άγιοι, προτείνοντας μια κοινωνία χωρίς νόμους, εκτός κι αν επιθυμούμε τη ζούγκλα. Αυτό, όμως, δεν μας λέει τίποτα για το πώς θα είναι αυτοί οι νόμοι, ποιος θα τους δημιουργεί, πώς θα εφαρμόζονται κ.λπ. Στην πραγματικότητα, σε ένα βαθύτερο επίπεδο, δεν μας λέει τίποτα ούτε καν για το αν θα πρέπει να επιθυμούμε μια κοινωνία και όχι μια ζούγκλα.

Συνεπώς, η επίδραση που έχει το περιγραφικό πάνω στο κανονιστικό, ή η φιλοσοφία πάνω στην πολιτική, είναι ότι η περιγραφή επιτρέπει ή απαγορεύει *λογικά*, κάποιες κανονιστικές προτάσεις. Επίσης, καθιστά ενδεχομένως κάποιες από τις κανονιστικές προτάσεις που επιτρέπονται λογικά περισσότερο ή λιγότερο εύλογες ή υλοποιήσιμες. Όμως η φιλοσοφία ή ο ορθολογισμός δεν μπορούν να υποδείξουν αυστηρά κάποια συγκεκριμένη πολιτική. Η επιλογή προϋποθέτει τη διαμεσολάβηση από κάποια αξία, από κάποια απόφαση. Συνελόντι ειπείν, δεν υπάρχει μονοσήμαντη ή

αιτιακή σχέση μεταξύ περιγραφικού και κανονιστικού, αλλά σχέση ενός τύπου που θα ονομάσω «λαμβάνειν υπ' όψιν» ή «επιτρέπειν/απαγορεύειν».

Έχοντας πει αυτά, ας δούμε αν και πώς εφαρμόζεται η ιδέα που προτείνω στο έργο του Καστοριάδη. Ορίστε κάποιες από τις βασικές περιγραφικές ιδέες του: το Είναι είναι Χρόνος, δηλαδή διαρκής ανάδυση και δημιουργία νέων ειδών και οντολογικών στιβάδων. Το Είναι είναι δηλαδή συνεχής αυτοαλλοίωση. Μια τέτοια οντολογική δημιουργία υπήρξε και η ταυτόχρονη δημιουργία κοινωνίας και ανθρώπου, δηλαδή του κοινωνικού φαντασιακού και της ατομικής ψυχής ως απερίσταλτης φαντασίας. Επίσης, η οντολογική δημιουργία είναι ριζική, δηλαδή μη αναγώγιμη στις προηγούμενες συνθήκες, οι οποίες μπορούν ενδεχομένως να είναι αναγκαίες αλλά όχι και επαρκείς. Ακόμη, το κοινωνικό φαντασιακό και η ατομική ριζική φαντασία, όντας και τα ίδια οντολογικές δημιουργίες, έχουν επιπλέον την ιδιότητα να μπορούν να δημιουργήσουν νέα οντολογικά είδη: το συλλογικό φαντασιακό δημιουργεί συνεχώς θεσμούς, όπως ο τροχός και η δημοκρατία, αξίες, όπως η ισότητα και η δικαιοσύνη, ενώ η ατομική φαντασία καλλιτεχνικά έργα , υπερρεαλιστικά ποιήματα και ταινίες.

Μάλιστα, αυτή η δημιουργία των θεσμίσεων δεν είναι προκαθορισμένη από κάποιον ντετερμινιστικό νόμο, ούτε αποτελεί μοναχικό έργο κάποιων πεφωτισμένων ηγετών, αντιθέτως πηγάζει από την ανώνυμη συλλογικότητα.

Μέσα σε ένα τέτοιο πλαίσιο, όπου η δημιουργία θεματοποιείται ως το βασικό χαρακτηριστικό του Είναι, αλλά και του ανθρώπου και της κοινωνίας, ο Καστοριάδης προτάσσει ως Δέον την αυτονομία και τη δημοκρατία, δηλαδή τις συνθήκες υπό τις οποίες, κατά τη γνώμη του, η δημιουργικότητα τόσο του υποκειμένου όσο και της συλλογικότητας μπορούν να ανθίσουν και να πραγματοποιήσουν ρητά και συνειδητά αυτό που ούτως ή άλλως συντελείται στην Ιστορία.[9] Κάθε κοινωνία αυτοθεσμίζεται, αυτοδημιουργείται, αυτοαλλοιώνεται ακόμη και αν δεν το ξέρει, ακόμη και αν προσπαθεί να το απωθήσει. Όμως, μας λέει ο φιλόσοφος, γιατί να προτιμήσουμε το απωθημένο, όταν μπορούμε να έχουμε το συνειδητό;

Θα έλεγα ότι η οντολογία του Καστοριάδη, η φιλοσοφία του, μας *επιτρέπει* να θέλουμε μια κοινωνία που δεξιώνεται την αυτοδημιουργία της. (Αν, παραδείγματος χάρη, η φιλοσοφία του περιέγραφε τη δημιουργία ως αποκλειστικό προνόμιο κάποιων ειδικών, θα ήταν πολύ λιγότερο εύλογο, ίσως και λογικά αδύνατο να περιμένουμε από την κοινωνία να αυτομετασχηματιστεί συλλογικά, δημοκρατικά.) Αντίστοιχα, το πολιτικό του πρόταγμα της αυτονομίας *λαμβάνει υπ' όψιν* αυτή την οντολογία και δεν την αντικρούει, αλλά προσπαθεί να τονίσει κάποια χαρακτηριστικά της και να τα κάνει να ενσαρκωθούν σε πολιτικούς θεσμούς. Δεν πηγάζει όμως άνευ ετέρου από αυτή. Κάποιος άλλος θα μπορούσε να αποφασίσει, *ακόμη και αποδεχόμενος το περιγραφικό τμήμα της καστοριαδικής φιλοσοφίας*, ότι η αυτονομία είναι υπερβολικά επικίνδυνη ή, σε κάθε περίπτωση, ότι η προσωπική επιθυμία για εξουσία ή πλούτο αξίζει περισσότερο από τη συλλογική δημιουργικότητα.

Επίλογος

Νομίζω πως η τελευταία παράγραφος της *Φαντασιακής Θέσμισης* είναι χαρακτηριστική για το θέμα που πραγματεύτηκα. «Επιδιώκουμε» το ξεπέρασμα της υπάρχουσας κοινωνίας «*γιατί το θέλουμε* και γιατί ξέρουμε ότι και άλλοι άνθρωποι το θέλουν, όχι γιατί έτσι είναι οι νόμοι της ιστορίας, τα συμφέροντα του προλεταριάτου ή το πεπρωμένο του είναι».[10] Κι ακόμη: «Τίποτα, όσο μακριά και αν κοιτάξουμε, δεν μας επιτρέπει να ισχυρισθούμε ότι ένας τέτοιος αυτομετασχηματισμός της ιστορίας είναι αδύνατος».[11] Αυτό σημαίνει με άλλα λόγια ότι, απ' όσο μπόρεσε να δει το περιγραφικό μας βλέμμα, ένα τέτοιο πρόταγμα δεν απαγορεύεται, δεν είναι παράλογο ή ασυνάρτητο. Κατά τ' άλλα, όμως, ούτε και επιβάλλεται. Ευτυχώς, γιατί έτσι είμαστε αυτόνομοι να διαλέξουμε εάν θέλουμε την αυτονομία.

---

1. Ο Α. Σχισμένος σωστά μου έχει επισημάνει ότι στον Καστοριάδη δεν έχουμε να κάνουμε με ένα κλειστό κανονιστικό σχήμα, καθώς το πρόταγμα της αυτονομίας δεν είναι σε καμία περίπτωση ένας εκ των προτέρων δοσμένος κανόνας, αλλά κάτι που προκύπτει στην πορεία μέσα από την αυτόνομη δράση των ανθρώπων. Γι' αυτόν τον λόγο, μου είχε αντιπροτείνει τον πράγματι ορθότερο όρο «προταγματικό». Στο παρόν κείμενο, όμως, θα διατηρήσω τον όρο «κανονιστικό», επιθυμώντας να συνδέσω τους προβληματισμούς μου για τον Καστοριάδη με γενικότερα φιλοσοφικά ζητήματα.
2. Δεν είμαι όμως σίγουρος ότι ο Kant μένει πιστός στις συνέπειες αυτής της θέσης, καθώς πιστεύω ότι εξαγάγει ένα Δέον (κατηγορική προσταγή) από το Είναι μας ως ελλόγων όντων.
3. Κορνήλιος Καστοριάδης, «Άτομο, Κοινωνία, Ορθολογικότητα, Ιστορία», στον τόμο Ο Θρυμματισμένος Κόσμος, Αθήνα: ύψιλον, 1992, ιδίως σ. 70 κ.ε..
4. Ό.π., σ. 71.
5. Κορνήλιος Καστοριάδης, Η ελληνική ιδιαιτερότητα, τόμ. Γ, Αθήνα: Κριτική, 2011, σ. 97.
6. Κορνήλιος Καστοριάδης, Δημοκρατία & Σχετικισμός, Αθήνα: Στάσει Εκπίπτοντες, σσ. 27-28. Δική μου υπογράμμιση.
7. Κορνήλιος Καστοριάδης, Η Φαντασιακή Θέσμιση της Κοινωνίας, Αθήνα: Κέδρος 1981, σ. 335
8. Ό.π., σ. 330.
9. Επ' αυτού, βλ. τις τελευταίες σελίδες της Φαντασιακής Θέσμισης (ό.π., σ. 514 κ.ε.), αλλά και το Αλέξανδρος Σχισμένος και Νίκος Ιωάννου, Μετά τον Καστοριάδη, Αθήνα: Εκδόσεις Εξάρχεια, 2014, σ. 55.
10. Ό.π., σ. 516.
11. Ό.π., σ. 516-517.

Κορνήλιος Καστοριάδης: Αν Πρόκειται να Υπάρξει μια Δημοκρατική Ευρώπη

Μετάφραση για το περιοδικό «Βαβυλωνία»:
Κωνσταντίνος Μερσινιάς, Αλέξανδρος Σχισμένος

Κ. Καστοριάδης: Πριν να απαντήσω στις ερωτήσεις που τέθηκαν από την ACTA, φαίνεται απαραίτητο να αποσαφηνιστούν 3 κεντρικές ιδέες, οι οποίες καθορίζουν ή έστω θα έπρεπε να καθορίζουν κάθε πολιτικό αναστοχασμό σχετικά με τη σημερινή Ευρώπη. Εντός των [χρονικών] ορίων που τίθενται, αυτό μπορεί να γίνει μόνο με έναν συνοπτικό –και γι' αυτό δογματικό– τρόπο.

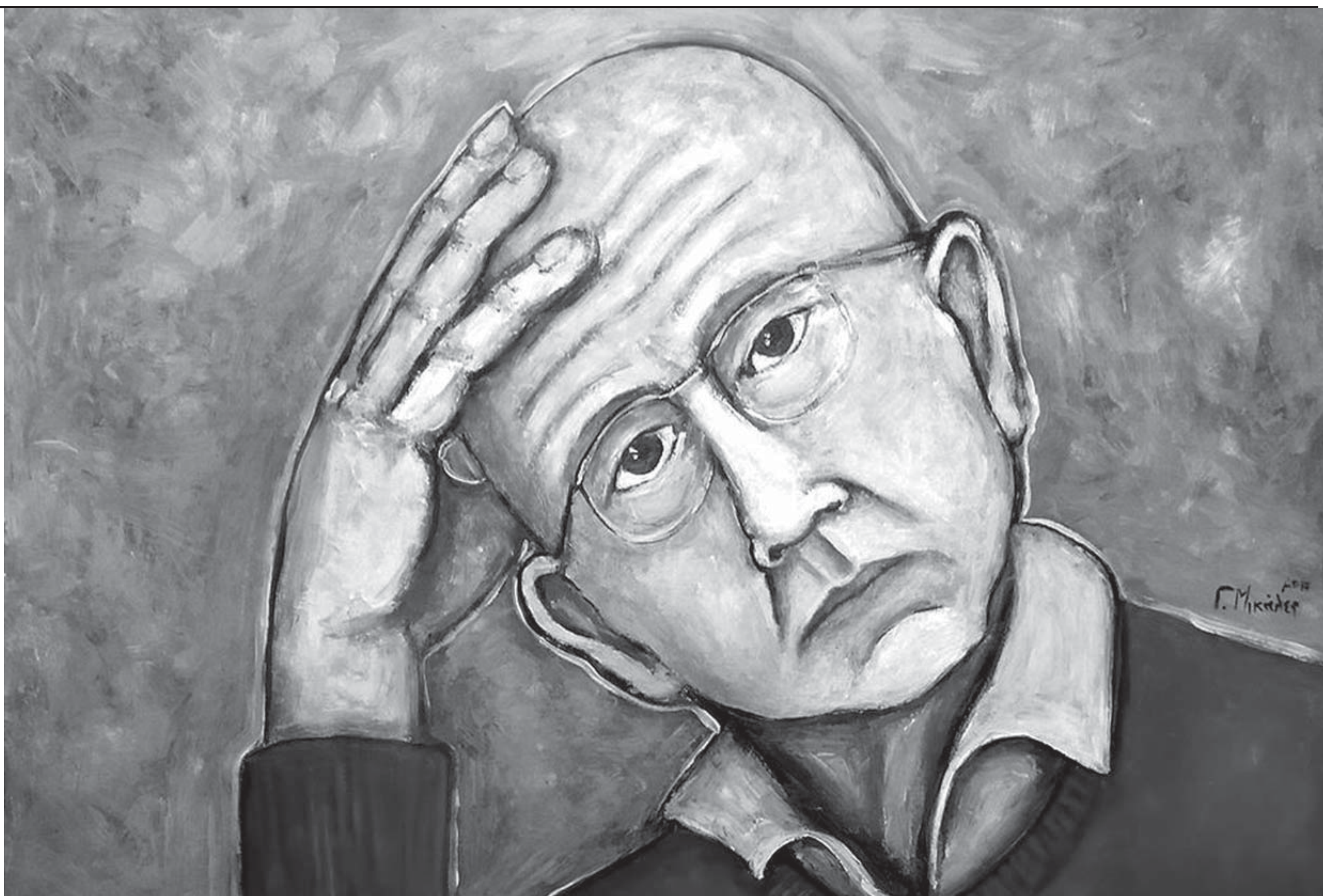
Α. Σχεδόν όλες οι ανθρώπινες κοινωνίες πάντοτε έχουν θεσπιστεί στη βάση της ετερονομίας ή διαφορετικά, πράγμα που βέβαια σημαίνει το ίδιο, στη βάση της κλειστότητας των σημασιών. Η θέσμιση της κοινωνίας (ο νόμος, δηλαδή, με την γενικότερη έννοια του όρου) τίθεται ως ανέγγιχτη, αφού πηγάζει από μια πηγή που υπερβαίνει τη ζώσα κοινωνία: τον Θεό, τους θεούς, τους «ήρωες», τους πρόγονους αλλά, και σε μια νεωτερική εκδοχή, τους Νόμους της Φύσης, της Αιτιότητας και της Ιστορίας. Την ίδια στιγμή, το μάγμα των κοινωνικών φαντασιακών σημασιών, που, μέσω της θέσμισης του κρατάει την κοινωνία ενωμένη και δημιουργεί έναν κόσμο δι' εαυτό, βρίσκεται εδώ κλεισμένο: παρέχει απαντήσεις σε όλα τα ερωτήματα που ανακύπτουν εντός του πλαισίου του αλλά δεν μπορεί να αμφισβητηθεί αυτό το ίδιο. Έτσι, τα άτομα μεγαλώνουν και εκπαιδεύονται μέσω αυτών των νόμων και αυτών των σημασιών κατά τρόπο, που το να αμφισβητηθεί το ένα ή το άλλο –από τα άτομα αυτά– είναι αδιανόητο – ψυχικά και από πνευματική σκοπιά, σχεδόν αδύνατο.

Στη γνωστή Ιστορία, αυτή η κατάσταση πραγμάτων έχει διαρραγεί αληθινά μόνο στην Ευρώπη και αυτό έχει συμβεί δύο φορές: πρώτα στην Αρχαία Ελλάδα και έπειτα στη Δυτική Ευρώπη. Μόνο σε αυτές τις δυο κοινωνίες παρατηρεί κανείς τη γέννηση και την αναγέννηση της δημοκρατικής πολιτικής δραστηριότητας ως μια αμφισβήτηση των εγκαθιδρυμένων θεσμών υπό την αιγίδα του ερωτήματος «Τι είναι δίκαιο» και της φιλοσοφίας ως μία αμφισβήτηση των κληρονομημένων σημασιών υπό την αιγίδα του ερωτήματος «Τι είναι αλήθεια», και εν τέλει και ιδιαιτέρως τη σύζευξη και την αμοιβαία γονιμοποίηση των δύο αυτών δραστηριοτήτων, ακόμη και αν σχεδόν πάντα παρέμεινε έμμεση. Είναι σε αυτές τις δύο κοινωνίες, που το πρόταγμα της ατομικής και συλλογικής αυτονομίας γεννήθηκε, το ένα αδιανόητο χωρίς το άλλο.

Υπό αυτή την οπτική, η Ευρώπη έχει πάψει από πολύ καιρό να αποτελεί μια γεωγραφική ή εθνοτική οντότητα. Με τη λέξη «Ευρώπη» υποδηλώνεται η κατάσταση μίας κοινωνίας, στην οποία οι άνθρωποι και οι κοινότητες είναι ελεύθερες ως προς το σκέπτεσθαι και ως προς το θέτειν τους νόμους τους και είναι ικανές να αυτοπεριορίζονται εντός και διαμέσου της ελευθερίας αυτής.

Β. Και όμως, το πρόταγμα της αυτονομίας έχει καταρρεύσει στην Ευρώπη –και σε ολόκληρη τη "δυτική" ζώνη του κόσμου– επί πολλές δεκαετίες. Η Ευρώπη υπήρξε επίσης η κοινωνία που γέννησε τον καπιταλισμό, ένα παρανοϊκό μα αποτελεσματικό πρόταγμα απεριόριστης εξάπλωσης της ψευδο-ορθολογικής ψευδο-κυριαρχίας που θέλει να επιβληθεί επί της φύσης και επί των ανθρώπινων όντων. Η αντίσταση στον καπιταλισμό, και γενικά, σε κάθε θέσμιση της κοινωνίας που χαρακτηρίζεται από την κυριαρχία και την εκμετάλλευση κάποιων από άλλους, συστάθηκε από το εργατικό κίνημα, όμως αυτή την αντίσταση κατέσχεσε ο Μαρξισμός – Λενινισμός - Σταλινισμός για να κορυφωθεί στις πιο τερατώδεις μορφές ολοκληρωτισμού, ο οποίος [ολοκληρωτισμός] είναι επίσης ευρωπαϊκή δημιουργία. Η κατάρρευση του κομμουνιστικού ολοκληρωτισμού στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, που ψευδώς και απατηλώς έχει παρουσιαστεί σαν θρίαμβος και δικαίωση του καπιταλισμού, ενισχύει επί του παρόντος [1993] την απάθεια και ιδιώτευση των πληθυσμών, που έχουν ήδη, σαν συνέπεια της αποσάθρωσης του εργατικού κινήματος, βολευτεί σε μία ζωή καταναλωτισμού και τηλεοπτικής αποχαύνωσης.

Η σύγχρονη Δυτική Ευρώπη, όπως ολόκληρη η Δύση, χαρακτηρίζεται από την απίσχναση της πολιτικής και κοινωνικής σύγκρουσης, την αποσύνθεση μιας πολιτικής κοινωνίας που έχει θρυμματιστεί σε λόμπι και κυριαρχείται από γραφειοκρατικά κόμματα, την εξάπλωση της ανευθυνότητας, την επιταχυνόμενη καταστροφή της φύσης, των πόλεων και του

ανθρώπινου ήθους, τον γενικευμένο κομφορμισμό, την εξαφάνιση της φαντασίας και της πολιτιστικής και πολιτικής δημιουργικότητας, την κυριαρχία σε όλους τους τομείς της εφήμερης μόδας, των διανοητικών έτοιμων φαγητών και των οικουμενικών σκουπιδιών. **Πίσω από την πρόσοψη των «δημοκρατικών» θεσμών, που είναι τέτοιοι μόνο κατ' όνομα, οι ευρωπαϊκές κοινωνίες είναι κοινωνίες φιλελεύθερης ολιγαρχίας, στις οποίες τα κυρίαρχα στρώματα αποδεικνύονται ολοένα και περισσότερο ανίκανα να διαχειριστούν το δικό τους σύστημα, σύμφωνα με το δικό τους, ορθώς νοούμενο, συμφέρον.**

Γ. Η συνταγματική συγκρότηση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας αναλήφθηκε και κυριαρχείται μέχρι τώρα, από πολιτικές και διευθυντικές γραφειοκρατίες χωρίς καμία λαϊκή συμμετοχή. Όσο αυτό ισχύει, η «Ευρώπη» που θα προκύψει θα είναι απλώς μία μάζωξη εθνικιστικών καπιταλιστικών κοινωνιών στη σκιά του πολιτικο-γραφειοκρατικού μηχανισμού, ακόμη περισσότερο απομακρυσμένη από τους πολίτες, που θα γίνει ακόμη περισσότερο άγαρμπη και ανεύθυνη από ό,τι είναι τώρα [1993].

Μόνο η ανάδυση ενός ευρέως δημοκρατικού και ριζοσπαστικού λαϊκού κινήματος, που θα αμφισβητήσει εμπράκτως τις υπάρχουσες δομές στα εκάστοτε Κράτη, θα μπορούσε να δώσει ένα άλλο περιεχόμενο στην «ευρωπαϊκή οικοδόμηση» και να την μετατρέψει σε μία δημοκρατική ομοσπονδία από εμπράκτως αυτοκυβερνόμενες πολιτικές οντότητες. Οι απαντήσεις μου στις παρακάτω ερωτήσεις που τέθηκαν στοιχειοθετούνται υπό την υπόθεση –όσο αδύνατη και αν φαίνεται– ότι ένα τέτοιο κίνημα θα υπάρξει και θα νικήσει. Πέραν αυτής της υπόθεσης, το ζήτημα είναι, σύμφωνα με τη γνώμη μου, απλώς κοινωνιολογικού ενδιαφέροντος και όχι πολιτικού.

– Αν η διαδικασία προς την ευρωπαϊκή ενοποίηση ενισχυθεί και ενδυναμωθεί ποιο μοντέλο ενοποίησης θα έπρεπε να ακολουθηθεί; Ποιες θα έπρεπε να είναι οι κυρίαρχες διαστάσεις (πολιτιστικές, πολιτικές, οικονομικές, κοινωνικές); Ποιες θα έπρεπε να είναι οι θεμελιώδεις οντότητες αυτής της ενοποίησης; Τα υπάρχοντα κράτη; Τα έθνη, με ή δίχως κράτος; Οι πολιτισμικές κοινότητες; Οι περιοχές;

Αν πρόκειται να υπάρξει δημοκρατική Ευρώπη, μπορεί να θεμελιωθεί μόνο στην αυτοκυβέρνηση. Λαμβάνοντας υπ' όψιν τις διαστάσεις των κοινωνικών και πολιτικών κοινοτήτων της σύγχρονης εποχής, και συγκεκριμένα μιας Ευρώπης με 350 εκατομμύρια κατοίκους, η αυτοκυβέρνηση απαιτεί τη μέγιστη δυνατή αποκέντρωση και τη θέσμιση τοπικών πολιτικών κοινοτήτων σε μια κλίμακα στην οποία η άμεση δημοκρατία θα μπορούσε πραγματικά να λειτουργήσει με αποτελεσματικό τρόπο. Η άμεση δημοκρατία δεν σημαίνει δημοκρατία που λειτουργεί μέσω των σφυγμομετρήσεων »

ή των τηλεφωνικών γραμμών των καναλιών, όπως υπονοεί η πρόσφατη διαστρέβλωση του όρου στη Γαλλία, αλλά μάλλον τη συμμετοχή όλων των πολιτών στη δημιουργία όλων των σημαντικών αποφάσεων, στην εφαρμογή αυτών των αποφάσεων, καθώς και στη διαχείριση των τρεχουσών δημόσιων υποθέσεων από επιτροπές λαϊκά εκλεγμένων εκπροσώπων που μπορούν να ανακληθούν ανά πάσα στιγμή. Η πιθανότητα της ανάκλησης των εκπροσώπων δίνει λύση στο ψευδές δίλημμα μεταξύ της «αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας», από τη μία, –όπου οι «αντιπρόσωποι» στην πραγματικότητα αποστερούν τους «αντιπροσωπευομένους» από κάθε εξουσία– και της «επιτακτικής εντολής», από την άλλη, –όπου οι εκπρόσωποι θα μπορούσαν να αντικατασταθούν από μηχανήματα καταμέτρησης ψήφων.

Το μέγεθος αυτών των τοπικών πολιτικών κοινοτήτων θα έπρεπε να είναι της τάξης των 100.000 κατοίκων το πολύ (το μέγεθος δηλαδή μιας μεσαίας πόλης, ενός παρισινού τομέα ή μιας αγροτικής περιοχής περίπου είκοσι χωριών). Είκοσι ή τριάντα τέτοιες κοινότητες θα μπορούσαν να ομαδοποιηθούν σε μια κοινότητα δεύτερου επιπέδου (περίπου στο μέγεθος των σημερινών περιφερειών στην Ισπανία, την Ιταλία ή τη Γαλλία). Αυτές οι κοινότητες, θα μπορούσαν με τη σειρά τους να ομαδοποιηθούν σε «εθνικές» κοινότητες, στον βαθμό που το «έθνος» θα παρέμενε σχετικό με όσα συζητάμε, οι οποίες θα ενώνονταν τελικά στο πλαίσιο μιας Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας. Σε καθένα από αυτά τα επίπεδα, θα έπρεπε να επικρατεί η αρχή της άμεσης δημοκρατίας: όλες οι αποφάσεις που κατά κύριο λόγο επηρεάζουν τους πληθυσμούς ενός συγκεκριμένου επιπέδου θα έπρεπε να λαμβάνονται με άμεση ψήφο από τους ενδιαφερόμενους πληθυσμούς, μετά από πληροφόρηση και διαβούλευση. Έτσι, για παράδειγμα, οι νόμοι της ομοσπονδίας θα έπρεπε να αποφασιστούν με δημοψήφισμα στο επίπεδο της ομοσπονδίας. Και σε όλα τα επίπεδα, οι επιτροπές των λαϊκά εκλεγμένων εκπροσώπων, που θα παρέμεναν ανακλητοί ανά πάσα στιγμή, θα είχαν μόνο δευτερεύουσες εξουσίες που θα αφορούσαν στην εκτέλεση των δημοκρατικά ειλημμένων αποφάσεων και στη διαχείριση των τρεχουσών υποθέσεων. Σε όλα τα επίπεδα, το κυρίαρχο αξίωμα θα πρέπει να είναι: καμία εκτέλεση των αποφάσεων χωρίς συμμετοχή στην παραγωγή των αποφάσεων.

Είναι φανερό ότι, αν αναπτυσσόταν ένα λαϊκό κίνημα επαρκώς δυνατό και ριζοσπαστικό ώστε να απαιτήσει μια Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία, θα δημιουργούσε πολύ πιο πλούσιες και πολύ πιο καινοτόμες μορφές πολιτικής συνύπαρξης και συνεργασίας από αυτές που προσπαθώ εδώ να περιγράψω σε αδρές γραμμές. Αυτή η περιγραφή θα πρέπει να εκληφθεί απλώς ως μία απεικόνιση μιας πιθανής συγκεκριμενοποιημένης εκδήλωσης των δημοκρατικών αρχών.

Είναι επίσης φανερό ότι, αντίθετα με ό,τι συμβαίνει τώρα, η πολιτική διάσταση θα έπρεπε να είναι η κεντρική διάσταση κάθε προσπάθειας προς την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Χωρίς αυτή τη διάσταση, η «Ευρώπη» θα είναι, στην καλύτερη περίπτωση, απλώς μία ζώνη οικονομικής ενοποίησης με ακέραιες τις θεσμισμένες δομές. Τελικά, είναι επίσης φανερό ότι μια τέτοια πολιτική αλλαγή δεν θα μπορέσει να συμβεί αν δεν συμπεριλάβει γρήγορα και τις άλλες διαστάσεις της θέσμισης της κοινωνίας: την οικονομία, την κοινωνική αλληλεγγύη, την παιδεία, τον πολιτισμό και ούτω κάθε εξής.

– Θεωρείτε ότι υπάρχει ευρωπαϊκή κουλτούρα; Για να το θέσουμε αλλιώς, η πολιτιστική ποικιλότητα που υπάρχει στη σημερινή Ευρώπη προωθεί την Ευρωπαιοποίηση

ή την εμποδίζει;

Η ενότητα της ευρωπαϊκής κουλτούρας από τον Μεσαίωνα υπάρχει πέραν κάθε αμφιβολίας. Ωστόσο, επί αιώνες, έχει επίσης υπάρξει, όπως ξέρετε, μία ανάπτυξη εθνικών (ή περιοχικών) κουλτουρών, που συμβαδίζει με τον θρίαμβο των καθομιλουμένων γλωσσών επί της Λατινικής και την εγκαθίδρυση περισσότερο ή λιγότερο "εθνικών" κρατών. Αυτό δεν εμπόδισε αυτή την αναπτυσσόμενη ποικιλομορφία να αποτελέσει μία τρομερή πηγή αμοιβαίου εμπλουτισμού, τουλάχιστον ήδη από τον 14ο αιώνα (για να μην πάμε πριν από τον Πετράρχη), και έχει παραμείνει τέτοια, παρά τις εχθρότητες, τους πολέμους και τις κτηνωδίες που διαπράχθηκαν από κάποιους ενάντια σε άλλους, που έχουν, ως τώρα, προκαλέσει μόνο σύντομες εκλείψεις.

Στο πεδίο της φιλοσοφίας και των επιστημών, υπάρχει μόνο μία ευρωπαϊκή κουλτούρα (ακόμη και αν στη φιλοσοφία υπάρχουν κάποιες φορές "εθνικά στυλ"). Στο πεδίο της λογοτεχνίας και των τεχνών θα έπρεπε να υποθέσουμε ότι οι αναγνώστες είναι αναλφάβητοι, αν ασχολούμασταν με τη σύνταξη (που είναι στην πραγματικότητα αδύνατη) μιας λίστας των διασταυρούμενων γονιμοποιήσεων χωρίς τις οποίες καμία εθνική κουλτούρα στην Ευρώπη δεν θα ήταν αυτό που είναι και πιθανώς δεν θα υπήρχε καν. Μόνο δύο σημεία μου φαίνεται ότι επιδέχονται συγκεκριμένη έμφαση.

Η αμοιβαία γονιμοποίηση για την οποία μιλώ δεν είναι ούτε ένα σύνολο παθητικών "επιρροών", ούτε ένα αγροτικό προϊόν του ευρωπαϊκού εδάφους, ούτε ένα μηχανικό αποτέλεσμα της χωρικής εγγύτητας. Αυτή η εγγύτητα δεν είναι παρά μία εξωτερική συνθήκη, που με κανέναν τρόπο δεν είναι ικανή συνθήκη. Η διασταυρούμενη γονιμοποίηση έχει βασικά προκύψει από αυτό το άνοιγμα κάθε κουλτούρας και κάθε δημιουργικού ατόμου σε άλλες κουλτούρες και τα άλλα έργα που παράχθηκαν σε αυτή τη ζώνη από μία μόνιμη αφύπνιση μπροστά στην ομορφιά και την αλήθεια που δημιουργήθηκε αλλού. Αυτό το άνοιγμα είναι το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό της ευρωπαϊκής κουλτούρας και πηγαίνει πολύ μακρύτερα από τα κάθε φορά δεδομένα χωρικά και χρονικά σύνορα, όπως φαίνεται από την μοναδική σχέση της Ευρώπης προς το (Ελληνικό, Ρωμαϊκό, Μεσαιωνικό) παρελθόν της, το οποίο, μέσω της διαρκούς δημιουργικής επανερμηνείας του, που άρχισε στην Αναγέννηση, παραμένει διαρκώς παρόν, και επιπλέον από την μοναδική της σχέση με τον χωρικά εξωτερικό της κόσμο.

Από όλους τους γνωστούς μεγάλους πολιτισμούς της ανθρώπινης Ιστορίας, ο ευρωπαϊκός πολιτισμός –και αυτό ισχύει ήδη από τον Ηρόδοτο– είναι ο μόνος που σχεδόν διαρκώς (εκτός από την παρέκβαση των Χριστιανικών Μέσων Χρόνων) έχει δείξει ένα παθιασμένο ενδιαφέρον για την ύπαρξη και τις δημιουργίες των άλλων. Σε αντίθεση με τους υπόλοιπους μεγάλους πολιτισμούς –την Ινδία, την Κίνα, την Ιαπωνία, το Ισλάμ– υπήρξε ο μόνος που δεν κλείστηκε στον εαυτό του και ο μόνος για τον οποίο θα μπορούσε να πει κανείς ότι δεν ήθελε να του είναι ξένο οτιδήποτε είναι ανθρώπινο. Υπ' αυτή την έννοια, μπορεί κανείς να αναγνωρίσει, πέρα από το συγκεκριμένο περιεχόμενο των πολιτικών και φιλοσοφικών του δημιουργιών, τον οικουμενίστικο χαρακτήρα του.

Από την άλλη, είναι προφανές ότι η ανάπτυξη των εθνώνκρατών συμβαδίζει με μία πολιτιστική κλειστότητα στο »

επίπεδο που εξαρτάται από το Κράτος, δηλαδή τη γενική παιδεία, ένα επίπεδο του οποίου η σημασία είναι αποφασιστική σε κάθε περίπτωση, και ιδιαίτερα διότι, εμμέσως αλλά με δύναμη, καθορίζει το πολιτικό μέλλον των ανθρώπων. Σε κάθε χώρα, αυτή η παιδεία επικεντρώνεται αποκλειστικά στην κουλτούρα της χώρας και, πιο συγκεκριμένα, στην "εθνική" της λογοτεχνία. Είναι χαρακτηριστικό και ανησυχητικό, ότι κάποιος μπορεί σήμερα να ολοκληρώσει τη δευτερεύουσα εκπαίδευση και ακόμη και την πανεπιστημιακή στη Γαλλία (και πιστεύω ότι αυτή η κατάσταση είναι παρόμοια και στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες) χωρίς να έχει διαβάσει μια αράδα του Θερβάντες, του Δάντη, του Σαίξπηρ, του Γκαίτε, του Κάφκα ή του Ντοστογιέφσκι (των οποίων τα ονόματα κάποιος απλώς θα έχει, στην καλύτερη, συναντήσει σε κάποιο μάθημα ιστορίας). Όσο για τους Έλληνες και Λατίνους κλασσικούς, δεν έχει νόημα καν να τους αναφέρουμε. Είναι σχεδόν ταυτολογία να πούμε ότι μια κουλτούρα μπορεί να υπάρξει μόνο αν ριζώνει σε μία ζωντανή γλώσσα και ότι το προνομιακό όχημα μιας γλώσσας είναι η λογοτεχνία. Αλλά είναι ανόητο να προχωράμε ως εάν η γνώση αυτής της λογοτεχνίας θα έπρεπε να συνοδεύεται από τον αποκλεισμό όλων των άλλων (και το ίδιο θα μπορούσε να ειπωθεί για τα υπόλοιπα, εκτός Ευρώπης, μεγάλα έργα).

Συμπερασματικά, η πολιτιστική ποικιλομορφία των ημερών μας θα μπορούσε να εμποδίσει την ανάπτυξη μιας ευρωπαϊκής ταυτότητας μόνο εάν, απιστώντας στο ίδιο το πνεύμα του ευρωπαϊκού πολιτισμού, τα ευρωπαϊκά προγράμματα σπουδών συνεχίσουν να αποκλείουν οτιδήποτε δεν είναι "εθνικό".

– Οι εθνοτικές κοινότητες χωρίς κράτος –όπως είναι η Καταλωνία, αλλά και άλλες– θα διαλυθούν ή θα επαναβεβαιωθούν στη διαδικασία της ενοποίησης; Ποια θα ήταν η επιθυμητή εξέλιξη και με ποιον τρόπο θα μπορούσαν να συμμετέχουν στην ενοποίηση;

Κανείς δεν μπορεί να απαντήσει σε αυτό το ερώτημα εάν οι εθνοτικές κοινότητες δίχως κράτος (ή ακόμη και αυτές με κράτος) θα διαλυθούν ή θα επαναβεβαιωθούν στη διαδικασία της ενοποίησης. Όμως μία δημοκρατική ομοσπονδία, με τα χαρακτηριστικά που σκιαγραφήσαμε παραπάνω, σίγουρα θα περιελάμβανε ένα μεγάλο ποσοστό διευκόλυνσης, για τέτοιες κοινότητες, ώστε να βοηθηθούν να οργανωθούν με όλη την αυτονομία που επιθυμούν εντός της ομοσπονδίας. Με αυτό κατά νου, το ερώτημα της επιθυμητής εξέλιξης των υπαρχουσών εθνοτικών οντοτήτων (με ή δίχως κράτος) φέρνει ένα αξεδιάλυτο δεσμό αντινομιών. Η αρχή της ατομικής και συλλογικής αυτονομίας υποδηλώνει ότι κάθε κοινότητα που επιθυμεί κάτι τέτοιο, με πλήρη επίγνωση των σχετικών γεγονότων, θα μπορεί να αυτο-οργανώνεται σύμφωνα προς την πολιτική μορφή που επιθυμεί να έχει (συνεπώς, ακόμη και το έθνος-κράτος). Όμως, σε μια άλλη σύνδεση, αυτό το ίδιο το πολιτικό πρόταγμα της αυτονομίας, που απευθύνεται σε κάθε ανθρώπινο ον και κάθε ανθρώπινη συλλογικότητα, υποδηλώνει, μέσω του οικουμενισμού που είναι συνυπόστατός της, μία υπέρβαση του φαντασιακού του έθνους-κράτους και μία επαναφομοίωση των εθνοτήτων σε μία ευρύτερη κοινότητα, που, εν τέλει, αγκαλιάζει ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Την ίδια στιγμή, στην πραγματικά ενεργή ιστορική πραγματικότητα, το φαντασιακό του έθνους και του ένθους-κράτους απέχει από το να υποχωρεί, και ακόμη φαίνεται, όπως δείχνουν τα πρόσφατα γεγονότα στην Ανατολική Ευρώπη [σ.τ.μ. μετά τη διάλυση του σοβιετικού μπλοκ] αλλά επίσης και σε ολόκληρη της υδρόγειο, να αναβιώνει και να ενισχύεται σαν το μοναδικό καταφύγιο για άτομα που εξατομικεύονται από τη σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία και αποπροσανατολίζονται από την κατάρρευση των σημασιών και των αξιών που χαρακτηρίζει αυτή την κοινωνία. Τέλος, δεν γνωρίζουμε και δεν μπορούμε να συλλάβουμε μια κουλτούρα δίχως ρίζωμα σε μία συμπαγή γλώσσα, η οποία να είναι μία ζώσα, καθημερινή γλώσσα και όχι απλώς μια εμπορική ή διοικητική lingua franca. Ο εξελληνισμός της ανατολικής Μεσογείου που ξεκίνησε με τον Αλέξανδρο, ο εκλατινισμός της δυτικής Μεσογείου υπό την ρωμαϊκή κυριαρχία, και ο εξαραβισμός των εξισλαμισμένων πληθυσμών μετά τον 7ο αιώνα προσφέρουν κάποια παραδείγματα. (Και το ελβετικό αντιπαράδειγμα δεν είναι πράγματι αντιπαράδειγμα διότι, παρόλο που η Ελβετία έχει πολιτικά υπάρξει ικανή να διαφυλάξει την ενότητά της για αιώνες, πολιτισμικά τα τρία κύρια μέρη της ήταν πάντοτε στραμμένα και τρέφονται από τις γειτονικές Γερμανική, Γαλλική και Ιταλική κουλτούρα).

Ενώ η Αγγλική (ή καλύτερα η Αγγλο-αμερικάνικη) συνεχώς περισσότερο παίζει τον ρόλο της προαναφερθείσας lingua franca, φαίνεται δύσκολο να οραματιστούμε μία "αγγλοποίηση" της Ευρώπης και αδύνατο να δεχτούμε την εξαφάνιση, ως πολιτισμικές γλώσσες, τόσο όμορφων, πλούσιων και ιστορικά φορτισμένων γλωσσών, όπως είναι οι υπαρκτές σήμερα ευρωπαϊκές γλώσσες.

Καθώς περιμένουμε την Ιστορία να επιτελέσει το έργο της, του οποίου τον προσανατολισμό και τις συνέπειες θα ήταν παιδιάστικο να θέλουμε να σκιαγραφήσουμε ή να προβλέψουμε, θα υποστήριζα μία λύση που, ακόμη μιλώντας από την σκοπιά μιας δημοκρατικής Ευρώπης, θα υιοθετούταν ως lingua franca της ευρωπαϊκής ομοσπονδίας, αντί για κάποια τεχνητή γλώσσα, μία ζώσα (και η Αγγλική, για διάφορους λόγους, δείχνει η πιο κατάλληλη για αυτό το ρόλο), ενώ οι ιδιαίτερες πολιτισμικές γλωσσικές κοινότητες θα συνέχιζαν να αναπτύσσονται.

Κι όμως, δεν θα μπορούσαμε να ολοκληρώσουμε αυτές τις λίγες σκέψεις χωρίς να υπογραμμίσουμε –επί τη ευκαιρία, όπως έτυχε, της τελευταίας ερώτησης– τη σημασία ενός μέγιστου εμποδίου στον δρόμο της ευρωπαϊκής ομοσπονδίας: την τρομερή επιμονή του φαντασιακού του έθνους-κράτους, που φαίνεται να δείχνει ότι οι λαοί που έχουν ήδη συγκροτηθεί σε κράτη δεν είναι με κανέναν τρόπο διαθέσιμοι να εγκαταλείψουν την «εθνική κυριαρχία», ενώ οι υπόλοιποι είναι ιδιαιτέρως προκατειλημμένοι με την ιδέα να αποκτήσουν μία μορφή «ανεξάρτητου» κράτους με όποιο κόστος και με όποιο περιεχόμενο.

Για όσο καιρό τα πράγματα παραμένουν ως έχουν, η «Ευρώπη» θα συρρικνώνεται σε μία γραφειοκρατική δομή που κάπως θα τίθεται επικεφαλής και θα επιβλέπει τα εθνικά κράτη, και θα είναι μάταιο να μιλούμε για «ευρωπαϊκή ολοκλήρωση».

Ζακ Ρανσιέρ: Το Ζήτημα Πάντα Είναι να Ξεπερνάς τα Όρια του Αδύνατου

Συνέντευξη του Jacques Ranciere, στον Lawrence Liang

Μετάφραση: **Σοφία Παπαγιαννάκη**
Επιμέλεια: **Ιωάννα Μαραβελίδη**

Ας ξεκινήσουμε με ένα απόσπασμα, το οποίο θα μας βοηθήσει να οδηγήσουμε όσους δεν είναι εξοικειωμένοι με το έργο σας, στον πυρήνα του βιβλίου σας *«Η Νύχτα των προλετάριων». Γιατί ένας εργάτης που συνθέτει στίχους είναι πιο επικίνδυνος από έναν που τραγουδά επαναστατικά τραγούδια;**

Δεν λέω ακριβώς ότι ο ένας είναι πιο επικίνδυνος από τον άλλο. Πρέπει να το δείτε ιστορικά. Είναι γεγονός ότι στη Γαλλία του 1830 υπήρχαν πολλοί εργάτες που έγραφαν στίχους, λογοτεχνία και πιστεύω ότι η αστική τάξη αισθανόταν πως υπήρχε κίνδυνος όταν ο εργάτης εισερχόταν στον κόσμο της διανόησης και του πολιτισμού. Όταν οι εργάτες αγωνίζονται μόνο, υποτίθεται ότι βρίσκονται στον δικό τους κόσμο και στη θέση τους. Οι εργάτες υποτίθεται πως έπρεπε να δουλεύουν, να δυσανασχετούν με τους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας τους ενώ συνεχίζουν να δουλεύουν πάλι και να αγωνίζονται εκ νέου ξανά και ξανά.

Αλλά όταν οι εργάτες δοκιμάζουν να γράψουν στίχους και προσπαθούν να γίνουν συγγραφείς και φιλόσοφοι αυτό σημαίνει μία μετατόπιση από την ταυτότητά τους ως εργάτες. Το σημαντικό είναι ακριβώς αυτή η μετατόπιση ή η αλλαγή ταυτότητας. Αυτό που προσπαθούσα να δείξω είναι ότι δεν υπήρχε πραγματική αντίθεση. Δεν εννοώ ότι όλοι οι εργάτες που προσπαθούσαν να γράψουν στίχους είχαν ενταχθεί στην επανάσταση ή ό,τι άλλο, αλλά ότι αυτό αποτελούσε ένα είδος γενικής κίνησης των ανθρώπων να ξεφύγουν από την κατάστασή τους.

Ένα κοινό αίσθημα που μοιράζονται όλοι όσοι συμμετέχουν σε πολιτικές χειραφέτησης είναι ότι «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός». Λέτε ότι αυτοί οι εργάτες-συγγραφείς συμμετείχαν ήδη στο αδύνατο αμφισβητώντας τα όρια. Πώς εννοείτε τη σχέση ανάμεσα στη χειραφέτηση και στις πολιτικές του αδύνατου;

Εξαρτάται από το πώς αντιλαμβανόμαστε το αδύνατο. Δεν ήταν ότι αναζητούσα μόνο κάτι που ήταν τελείως αδύνατο αλλά αναζητούσα διάφορες καταστάσεις σε σχέση με την κατανομή θέσεων. Αυτό σημαίνει οτιδήποτε μπορεί να ειδωθεί, ειπωθεί και σκεφτεί κανείς ως δυνατό. Μια κατάσταση καθορίζει ένα σύνολο δυνατοτήτων και το αδύνατο είναι το όριο. Αναζητούσα την ιδέα του χειραφετημένου εργάτη, όπου το ζήτημα πάντα είναι να ξεπερνάς τα όρια του αδύνατου. Διότι αυτό που υποτίθεται πως ήταν εφικτό ήταν η βελτίωση της εργασίας και των μισθών, αλλά δεν ήταν αρκετό. Αυτό που ήθελαν ήταν να γίνουν εξ ολοκλήρου άνθρωποι, με όλες τις δυνατότητες για έναν άνθρωπο και όχι μόνο να έχουν ό,τι είναι δυνατό για τους εργάτες. Έτσι δεν υπάρχει απαραίτητα η αντίθεση ανάμεσα στην υλική βελτίωση και σε αυτή την προσπάθεια. Ελπίζω να μην έδωσα την εντύπωση ότι από τη μια υπάρχει έγνοια για τις υλικές βελτιώσεις και από την άλλη για το μέγιστο αδύνατο. Το τι είναι δυνατό και τι αδύνατο διακυβεύεται πραγματικά σε κάθε ξεχωριστή κατάσταση και πιστεύω ότι το διανοητικό και το υλικό αδύνατο συνδέονται μεταξύ τους.

Το τι ήταν αδύνατο πράγματι άλλαζε μορφή ύπαρξης και γι' αυτό το βιβλίο ονομάστηκε «*Η Νύχτα των προλετάριων*», καθώς αυτό που ήταν υλικά και διανοητικά αδύνατο για έναν εργάτη είναι ακριβώς το να μην κοιμάται τη νύχτα. Αυτό ήταν απόλυτα υλικό και απόλυτα διανοητικό την ίδια στιγμή. Αυτό ήταν που το έκανε σημαντικό για εμένα.

Η αντίληψή σας για την ισότητα είναι ριζικά διαφορετική από τις φιλελεύθερες ιδέες περί ισότητας. Η ισότητα στο έργο σας δεν είναι η κατάληξη, αλλά η αφετηρία. Το έργο σας θεωρεί ότι καθένας μας έχει μια πνευματική ζωή, αλλά αναγνωρίζει ότι οι υλικές και οικονομικές διαφορές »

καθορίζουν την ικανότητά μας να πραγματοποιήσουμε αυτή τη ζωή. Πώς αυτή η ιδέα περί ισότητας διαφέρει από τους γενικούς αγώνες για ισότητα;

Μπορούμε να το εντοπίσουμε αυτό στις συζητήσεις περί εκπαίδευσης, καθώς στις χώρες μας η εκπαίδευση υποτίθεται πως είναι ο τρόπος να κάνεις τους ανθρώπους ίσους, ξεκινώντας από την ανισότητα. Είναι ταυτόχρονα η λογική της παιδαγωγικής και επίσης η λογική της προόδου, και ένας προοδευτικός τρόπος σκέψης ότι πράγματι οι άνθρωποι δεν είναι ίσοι, και οι άνθρωποι των κατώτερων τάξεων δεν είναι ίσοι, και ότι ακριβώς αυτή η παρέκκλιση ξαναδημιουργεί την ισότητα και μπορούμε να ξεφύγουμε από αυτή την κατάσταση, κλπ. Αυτό λέει η ορθόδοξη παιδαγωγική και η πρόοδος του τρόπου σκέψης μας.

Όταν όμως ήρθα σε επαφή με το έργο του Ζοζέφ Ζακοτό, προβληματίστηκα αρκετά. Είναι πολύ δύσκολο να τον τοποθετήσεις σε μια κατηγορία. Ήταν φιλόσοφος, καθηγητής; Το έργο του με έκανε να ξανασκεφτώ την ίδια την ιδέα της παιδαγωγικής και του τι σημαίνει να διδάσκεις. Παρόμοια, τη δεκαετία του 1820 είχε απασχολήσει αρκετά το πώς μπορούμε να εκπαιδεύσουμε τους ανθρώπους αργά και προοδευτικά: αλλά το ζήτημα δεν ήταν πώς ξεκινώντας από την ανισότητα θα φτάσουμε στην ισότητα˙ αυτό είναι αδύνατο καθώς κατά την ίδια τη διαδικασία ανακυκλώνονται συνεχώς πρακτικές ανισότητας. **Δεν μπορούμε να πάμε προς την ισότητα, αλλά να ξεκινήσουμε από αυτήν.**

Έχοντας αφετηρία την ισότητα δεν προϋποτίθεται ότι όλοι έχουν τις ίδιες ευκαιρίες να μάθουν και να εκφράσουν τις ικανότητές τους. Δεν είναι αυτό το θέμα. Το θέμα είναι ότι πρέπει να ξεκινήσεις από την ελάχιστη ισότητα που δίνεται. Η ορθόδοξη παιδαγωγική λέει ότι οι άνθρωποι είναι αδαείς, δεν γνωρίζουν πώς να ξεφύγουν από την άγνοια του να μάθουν, οπότε θα πρέπει να κάνουμε μια διαδρομή από την άγνοια προς την γνώση, ξεκινώντας από τη διαφορά ανάμεσα σε αυτόν που ξέρει και σε αυτόν που δεν ξέρει.
Η ιδέα του Ζακοτό και η ιδέα της πνευματικής χειραφέτησης ήταν ότι υπάρχει πάντοτε ένα σημείο ισότητας. Υπάρχει πάντοτε κάτι που είναι κοινό: για παράδειγμα όταν ο δάσκαλος εξηγεί κάτι στον μαθητή, από την μία υποθέτει ότι έχει κάτι να εξηγήσει το οποίο ο μαθητής δεν είναι ικανός να κατάλαβει από μόνος του/μόνη της, κλπ. Επομένως, υπάρχει μια σχέση ανισότητας, αλλά μπορεί να λειτουργήσει μόνο αν ο δάσκαλος υποθέσει ότι οι μαθητές μπορούν να καταλάβουν την εξήγηση, να καταλάβουν αυτό που τους λέει ο δάσκαλος. Οπότε υπάρχει μια σχέση ισότητας στο γεγονός ότι μοιράζονται τουλάχιστον την ίδια γλώσσα. Δηλαδή η ιδέα δεν είναι το να θεωρούμε πως όλοι είναι ίσοι κλπ., αλλά το να σκεφτούμε τη διαδικασία της μάθησης, όχι ως μία διαδικασία από την άγνοια προς τη γνώση αλλά ως μία διαδικασία όπου πηγαίνεις από κάτι που ήδη γνωρίζεις ή κατέχεις στην περισσότερη γνώση ή σε νέες κατακτήσεις. Πιστεύω πως είναι πολύ σημαντική η ιδέα ότι ο αδαής γνωρίζει πάντα κάτι, ρωτάει πάντα για κάτι και έχει την ικανότητα πάντα γι'αυτό, και το ζήτημα είναι πώς να αξιοποιούμε στο έπακρο αυτή την ικανότητα και να ξεκινάμε από την ισότητα.

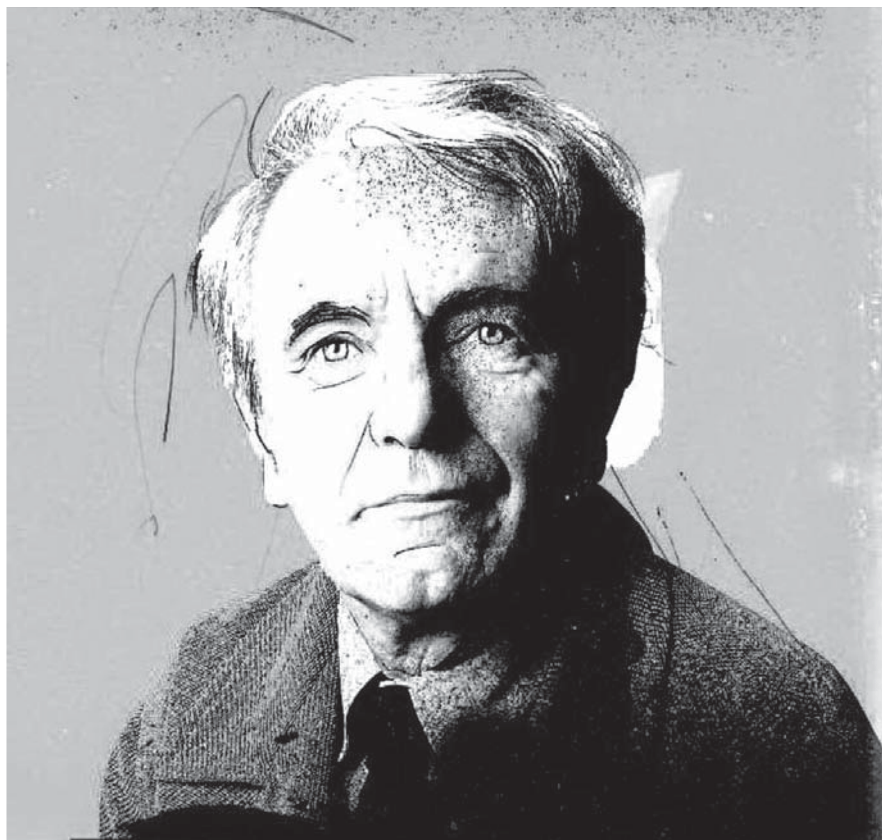
Όταν έγραψα *τον «Αδαή Δάσκαλο»* υπήρχε ένας μεγάλος διάλογος στη Γαλλία καθώς υπήρχαν κοινωνιολόγοι που έλεγαν ότι η εκπαίδευση είναι ένα ψέμα, ότι θεωρεί πως όλοι οι μαθητές είναι ίσοι και μπορούν να καταλάβουν το ίδιο, ενώ αυτό δεν είναι αλήθεια, οπότε θα πρέπει να προσαρμόσουμε την εκπαίδευση στο υπόβαθρο των μαθητών, ειδικά αυτών των χαμηλότερων τάξεων. Την ίδια στιγμή, οι ρεπουμπλικάνοι έλεγαν ότι ισότητα σημαίνει να θεωρούμε τους πάντες στο ίδιο επίπεδο, το οποίο σημαίνει ότι όλοι είναι αδαείς αλλά πρέπει όλοι να μάθουν. Υπήρχε λοιπόν αυτός ο διάλογος και προσπάθησα να τον ανατρέψω, λέγοντας ακριβώς πως όλοι αυτοί ψάχνουν για το καλύτερο μονοπάτι -από την ανισότητα στην ισότητα- αλλά ο μόνος καλός δρόμος είναι να πας από την ισότητα στην ισότητα.

Ποια είναι η διάκριση ανάμεσα στον αδαή δάσκαλο και στην παιδαγωγική των καταπιεσμένων;

Όταν έγραψα τον *«Αδαή Δάσκαλο»*, δεν με απασχολούσε πολύ η παιδαγωγική των καταπιεσμένων, κυρίως επειδή δεν ήταν μέρος του διαλόγου που γινόταν τότε στη Γαλλία. Η παιδαγωγική των καταπιεσμένων έχει να κάνει επίσης με τη σύνδεση της γενικής εκπαίδευσης με την πολιτική εκπαίδευση, οπότε πιστεύω ότι αν υπάρχει κάτι κοινό ανάμεσα στην πνευματική χειραφέτηση και στην παιδαγωγική των καταπιεσμένων, είναι η ιδέα ότι η εκπαίδευση πρώτα από όλα σημαίνει ενεργοποίηση, να ασχολείσαι πρώτα δηλαδή με την ικανότητα που κατέχουν ακόμη και οι καταπιεσμένοι ή αυτοί των κατώτερων τάξεων. Αλλά την ίδια στιγμή, είναι αλήθεια ότι η πνευματική χειραφέτηση σημαίνει πως δεν υπάρχει συγκεκριμένη παιδαγωγική των καταπιεσμένων, πως δεν υπάρχει συγκεκριμένη εκπαίδευση για τους φτωχούς και καταπιεσμένους ανθρώπους, κλπ. Αν υπάρχει, τότε πρέπει να ειδωθεί ως μια συγκεκριμένη περίπτωση της γενικότερης ιδέας της πνευματικής χειραφέτησης, επειδή βασικά η ιδέα της χειραφέτησης είναι ίδια και για τους πλούσιους και για τους φτωχούς.

Το βιβλίο «*Η Νύχτα των προλετάριων*» αναδιατυπώνει τη σχέση αισθητικής και πολιτικής: στον πυρήνα του βιβλίου βρίσκεται μία «αισθητική επανάσταση» που έχει να κάνει επί της ουσίας με την επανακατανομή του χρόνου (οι εργάτες που διεκδικούν τις «πνευματικές νύχτες του συγγραφέα» αμφισβητούν τη θεώρηση ότι η εργασία εξουθενώνει τον εργάτη εξ ου και δεν μπορεί να συμμετέχει στην πνευματική ζωή). Πώς θα επανεξετάζατε πλέον αυτή τη θέση στη σύγχρονη εποχή του παγκόσμιου κεφαλαίου; Λέγεται πως η σύγχρονη αναδιάταξη του χρόνου καταστρέφει «μορφές της ζωής» και τις υποτάσσει στην τυραννία του χρόνου.

Φυσικά δεν είναι η ίδια κατάσταση και *«Η Νύχτα των προλετάριων»* ασχολήθηκε με μια περίοδο της ιστορίας όπου δεν υπήρχε νομοθεσία για τις εργατοώρες και άλλα τέτοια πράγματα. Αλλά ήταν και μία περίοδος όπου πρακτικές αυτομόρφωσης ήταν πολύ σημαντικές μεταξύ της εργατικής τάξης. Επομένως και τα δύο ερωτήματα για τον διαμοιρασμό του χρόνου και για την πρόσβαση στην εκπαίδευση και τον πολιτισμό ήταν κάπως διαφορετικά και σίγουρα η δύναμη

Ζακ Ρανσιέρ: Γεννημένος το 1940 στην Αλγερία, Γάλλος φιλόσοφος και ομότιμος καθηγητής φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο του Παρισιού (Saint–Denis) και στο European Graduate School της Ελβετίας. Υπήρξε στενός συνεργάτης του φιλοσόφου Λουί Αλτουσέρ. Ωστόσο, μετά τα γεγονότα του Γαλλικού Μάη του ’68, αποστασιοποιήθηκε από τον Αλτουσέρ, ασκώντας κριτική στο έργο του. Έκτοτε, και προσπαθώντας να αναιρέσει τα όρια ανάμεσα στη φιλοσοφία, την πολιτική, την λογοτεχνική κριτική, την αισθητική, την ιστορία και την παιδαγωγική, ασχολείται με τα μείζονα θέματα της πολιτικής χειραφέτησης, της δημοκρατίας και της ισότητας. Βρίσκεται μεταξύ των φετινών ομιλητών του B-FEST.

της πνευματικής χειραφέτησης ήταν συνδεδεμένη με μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή.

Ταυτόχρονα όμως, πραγματικά θα αμφισβητούσα την ιδέα ότι στον σύγχρονο καπιταλισμό όλη η ζωή βρίσκεται εγκλωβισμένη μέσα στην καπιταλιστική οργάνωση του χρόνου και της ζωής. Κατά κάποιον τρόπο είναι πάντα το ίδιο. Φυσικά, οι δυνατότητες της ζωής είναι διαφορετικές και η οργάνωση της ιδιωτικής και της δημόσιας ζωής είναι κάπως διαφορετική, όπως είναι και η σχέση μεταξύ του τι είναι δουλειά και τι όχι. Όλα έχουν αλλάξει. Αλλά αυτό που νομίζω ότι μένει το ίδιο είναι ότι σε κάθε περίπτωση έχεις την επιλογή ανάμεσα σε δύο θέσεις. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η ζωή υπόκειται εξ ολοκλήρου στην αυτοκρατορία της κυριαρχίας, που σημαίνει ότι εκείνη την εποχή κατά τη διάρκεια όλης της μέρας όλοι οι άνθρωποι υπόκεινταν στους νόμους της εργασίας, και ότι είχαν χρόνο μόνο για δουλειά και ανάπαυση, και όχι χρόνο για χάσιμο, ώστε να ξαναπάνε την επόμενη μέρα στη δουλειά. **Αλλά οι εργάτες είπαν όχι, αυτό δεν είναι αλήθεια, είναι δυνατό να σπάσει αυτός ο κύκλος.**

Σήμερα βέβαια ο κύκλος είναι δομημένος διαφορετικά. Οι άνθρωποι λένε ότι δουλεύουν λιγότερο και ότι υπάρχουν κάποιες μορφές προστασίας κλπ. Αλλά τώρα η ζωή τους έχει κυριαρχηθεί εξ ολοκλήρου από τους ρυθμούς της δουλειάς από τη μια και από όλους τους μηχανισμούς του καταναλωτισμού από την άλλη ή από τη δύναμη των μέσων ενημέρωσης, κλπ. Επομένως, κατά κάποιον τρόπο πρόκειται πάντα για το ίδιο θέμα που λέει πως η ζωή είναι απόλυτα υποταγμένη με την ιδέα πως κάθε αλλαγή είναι μια νέα μορφή υποταγής. Για παράδειγμα, πολλοί άνθρωποι, όταν διάβασαν Φουκώ, πήραν από τον Φουκώ την ιδέα ότι όλες οι μορφές -πρόνοιας, κοινωνικής ασφάλειας, κλπ- ήταν μορφές διαχείρισης της κυβέρνησης και της ζωής των ανθρώπων. Δεν πιστεύω ότι αυτό είναι αλήθεια γιατί έχεις την ίδια συζήτηση για την ίδια επιλογή αλλά μπορείς να τη χρησιμοποιήσεις λίγο διαφορετικά και μπορείς να το σκεφτείς διαφορετικά. Σήμερα, για παράδειγμα, οι άνθρωποι λένε πως με την τηλεόραση και το ίντερνετ η ζωή είναι τελείως υποταγμένη. Αλλά όλοι γνωρίζουμε παραδείγματα όπου το ίντερνετ μπορεί να υποταχθεί στην κυρίαρχη ιδεολογία ή μπορεί να δημιουργήσει νέες μορφές διαλόγου και συζήτησης κλπ.

Αυτό που θέλω να πω είναι ότι υπάρχει ένα είδος επίμονης συζήτησης για το ότι η ζωή είναι εξ ολοκλήρου υποταγμένη και εξουθενωμένη και πιστεύω πως η ιδέα της βιοπολιτικής έχει κάτι το πολύ επιβλαβές. Γιατί υπάρχει αυτή η αντίληψη πως στη βιοπολιτική η ζωή είναι απόλυτα κυβερνήσιμη, και πως ακόμη και μέσα μας, ακόμη και το αίμα και η σάρκα μας ελέγχονται από την εξουσία. Αλλά εγώ δεν το πιστεύω αυτό και θυμάμαι ότι στις δεκατίες του ‘70 και του ‘80 προσπαθήσαμε αρκιβώς να πάρουμε αποστάσεις από αυτή την άποψη που έτεινε να γίνει κυρίαρχη στην αριστερή σκέψη.

Πηγή: https://kafila.online/2009/02/12/interview-with-jacques-ranciere/

*Το βιβλίο *Η Νύχτα των προλετάριων (La Nuit des prolétaires)* εκδόθηκε στη Γαλλία το 1981 και είναι ακυκλοφόρητο στην Ελλάδα.

Η.Π.Α.: Οι Λαϊκές Συνελεύσεις που Σαρώνουν τη Χώρα ως Δομικά Στοιχεία της Αντίστασης

Sarah Lazare για το AlterNet

Μετάφραση: **Άντζελα Μπολέτση**. Επιμέλεια: **Ιωάννα Μαραβελίδη**

Από το Ράλεϊ ως το Λος Άντζελες, οι κοινότητες βρίσκονται στην πρώτη γραμμή χτίζοντας τις δομές του κινήματος για μία συντονισμένη αντεπίθεση.

«Ένα πράγμα που είναι πολύ σαφές υπό τη διοίκηση του Τραμπ είναι ότι δεν έχουμε την πολυτέλεια να παραμένουμε στη γωνιά μας και στην ενασχόλησή μας με ατομικά και επιμέρους θέματα», δηλώνει ο Manzoor Cheema, ιδρυτικό μέλος της οργάνωσης *Μουσουλμάνοι για την κοινωνική δικαιοσύνη και του Project South* από το Ράλεϊ της Βόρειας Καρολίνας. «Επιθέσεις συμβαίνουν παντού κατά των μεταναστών, των προσφύγων, των Μουσουλμάνων, των μαύρων, των εργαζομένων και των Εβραίων».

Ο Cheema αποτελεί έναν από τους αμέτρητους ακτιβιστές σε όλη τη χώρα που οργανώνει μεγάλες λαϊκές συνελεύσεις για την ενδυνάμωση και την ενότητα των κοινοτήτων, οι οποίες βρίσκονται στο στόχαστρο αυτής της πολύπλευρης επίθεσης. Με ρίζες στο κίνημα των μαύρων στις Η.Π.Α., στο λατινοαμερικάνικο Encuentro και σε αριστερούς σχηματισμούς σε όλο τον κόσμο, τέτοιου είδους φόρουμ φαίνεται να κερδίζουν έδαφος, καθώς συνεχώς αυξανόμενα πλήθη συσπειρώνονται σε κοινοτικές συνελεύσεις για να σχεδιάσουν τις στρατηγικές της αντίστασης. Ενώ τα θέματα και οι τακτικές μπορεί να διαφέρουν, οργανωτές από όλη τη χώρα τονίζουν ότι στόχος τους είναι να ενδυναμώσουν την ανεξάρτητη υποδομή του κοινωνικού κινήματος ώστε να καταστεί δυνατή μια ευρύτερη και πιο αποτελεσματική αντεπίθεση -και να καθορίσουν τις ανάγκες των πλέον κατεστραμμένων κοινοτήτων από αυτή την οδυνηρή πολιτική στιγμή.

Μόνο στο Λος Άντζελες, τουλάχιστον 10 λαϊκές συνελεύσεις από τον Νοέμβριο ως τώρα έχουν συγκεντρώσει πλήθη που κυμαίνονται από 900 έως χιλιάδες άτομα. «Έχουμε μαζευτεί για να συζητήσουμε τα τρέχοντα πολιτικά δεδομένα και να υπενθυμίσουμε στον κόσμο ότι δεν είναι μόνος και ότι υπάρχουν και άλλοι άνθρωποι που εργάζονται και αγωνίζονται μαζί τους», λέει ο Armando Carmona, εκπρόσωπος της οργάνωσης *National Day Laborer Organizing Network.* «Μέσα από αυτές τις συνελεύσεις, υπήρξαν κινητοποιήσεις, εργαστήρια για την εκμάθηση των δικαιωμάτων μας και άλλες συγκεντρώσεις με αντικείμενο συζήτησης τις τοπικές επιτροπές άμυνας στις γειτονιές».

Οι σχηματισμοί αυτοί αποτελούν μέρος ενός ολόκληρου οικοσυστήματος αντίστασης στον «Τραμπισμό», το οποίο συνεχίζει να οικοδομείται σε μεγάλη κλίμακα, καθώς εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο βγαίνουν στους δρόμους, οργανώνουν άμεσες δράσεις και χρησιμοποιούν τα σώματά τους για να αντισταθούν στη συνεχιζόμενη άνοδο των επιθέσεων εναντίον μεταναστών. «Με όλη αυτή την πολιτική κρίση που εκτυλίσσεται, η αντίδραση δεν είναι αρκετή», αναφέρει ο Reed Ingalls, μέλος της *Συμμαχικής δράσης στη Γειτονιά του Σιάτλ,* μιας από τις πολλές πρωτοβουλίες που αναλαμβάνουν την οργάνωση λαϊκών συνελεύσεων σε περιοχές σε όλη την πόλη από το βράδυ των εκλογών και μετά. «**Αυτή τη στιγμή ο στόχος είναι η οικοδόμηση της υποστήριξης, της αλληλοβοήθειας και της κοινοτικής εξουσίας.** Η βασική ιδέα είναι να ξεκινήσουμε βοηθώντας τους ανθρώπους να οργανωθούν και να το κάνουμε από γειτονιά σε γειτονιά, συνδέοντάς τους με τους τόπους στους οποίους ζουν και με τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν».

Εστιάζοντας βαθύτερα

Ενώ κάποιες λαϊκές συνελεύσεις συνδέονται με τοπικές οργανώσεις όπως το *Project South,* που έχει βάση την Ατλάντα, άλλες αναδύονται ανεξάρτητα. «Οι άνθρωποι χτίζουν νέους μηχανισμούς κοινοτικής εξουσίας», λέει ο David Abud, τοπικός οργανωτής του National Day *Laborer Organizing Network*. «Αυτό προέρχεται από τη συνειδητοποίηση πως η κρατική βία κατά των κοινοτήτων μας θα συνεχίσει να υφίσταται. Το κράτος δεν πρόκειται να είναι αυτό που θα σταματήσει να εξαπολύει βία προς εμάς. Εμείς είμαστε αυτοί που πρέπει να το σταματήσουμε».

Για τον Cheema, του οποίου η οργάνωση στο Κίνημα Λαϊκών

Συνελεύσεων [People's Movement Assemblies (PMAs)] βασίζεται στο Project South, είναι ζωτικής σημασίας η δημιουργία ουσιαστικών χώρων που συγκεντρώνουν τους πλέον πληγέντες από την καταπίεση και την αδικία -ένας στόχος που απαιτεί κοπιαστική δουλειά. Τόνισε ότι **τα τοπικά PMAs χρονολογούνται από τις αρχές της δεκαετίας του 1980, με την ομάδα Black Workers for Justice να θέτει τα θεμέλια για τις συνεχιζόμενες διαδικασίες σήμερα.**

«Έχουμε αυτό που λέμε μία δυνατή βάση συνεργασίας που παράγει τις συνελεύσεις (PMAs) στο τρίγωνο της Βόρειας Καρολίνας», εξήγησε. «Αυτή η βάση συνεργασίας ιδρύθηκε την Πρωτομαγιά του 2016 από 15 οργανώσεις στις οποίες συμμετέχουν εργαζόμενοι, μαύροι, Λατινοαμερικάνοι, Μουσουλμάνοι και Εβραίοι». Οι ομάδες που συμπεριλαμβάνονται μεταξύ άλλων είναι οι Black Workers for Justice, Muslims for Social Justice, Jewish Voice for Peace, Fight for $15 και οι United Electrical, Radio and Machine Workers (UE), Local 150.

«Η πρώτη μας συνέλευση τον Δεκέμβριο καλέστηκε, οργανώθηκε και συγκλήθηκε από αυτές τις οργανώσεις», είπε ο Cheema που επισήμανε πως τα PMAs παρέχουν μετάφραση και δωρεάν παιδική φροντίδα. «Είμαστε πολύ ξεκάθαροι ως προς το ότι η ηγεσία θα πρέπει να ανήκει στις κοινότητες που πλήττονται περισσότερο από τους αγώνες που αναδεικνύουμε. Ταυτόχρονα όμως, οι συναντήσεις είναι ανοιχτές και διαφανείς».

«Μέσω αυτής της συνάντησης, δημιουργήσαμε ομάδες εργασίας που θα συνεχίσουν τη διαδικασία και θα διατηρήσουν τους στόχους της συνέλευσης», συνέχισε ο Cheema. Από τον Δεκέμβριο ως τώρα, ο συνασπισμός αυτός έχει οργανώσει 3 ακόμα PMAs σε κάθε ένα από τα οποία συμμετείχαν τουλάχιστον 100 άτομα.

Η ανακοίνωση για τη συνέλευση (PMA) που έγινε τον Ιανουάριο στο Ράλεϊ ασχολείται με τοπικά και εθνικά θέματα αναφέροντας: «Ο Τραμπ έχει διορίσει στο υπουργικό του συμβούλιο στελέχη πολυεθνικών και της Wall St., εχθρούς της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων ανθρώπων, πλούσιες ελίτ δηλαδή που μισούν τους ίδιους ανθρώπους που τα υπουργεία τους υποτίθεται πως έχουν καθήκον να διαφυλάσσουν. Η Δεξιά στο Ράλεϊ προσπαθεί να διατηρήσει τον έλεγχο στο κυβερνητικό γραφείο και έχει υφαρπάξει την εξουσία μεταβάλλοντας τον έλεγχο σε πολλές κρατικές υπηρεσίες».

Σύμφωνα με τον Cheema, απαιτείται ακόμα περισσότερη δουλειά για να συγκεντρώσουμε τους ανθρώπους που επηρεάζονται περισσότερο από αυτά τα προβλήματα. «Αναγνωρίζουμε πως πρέπει να γίνει λεπτομερής προσέγγιση των καταπιεσμένων ανθρώπων, κάτι το οποίο αποκαλούμε 'εστιάζοντας βαθύτερα'. Στην τελευταία συνέλευση (PMA) προβάλλαμε την ανάγκη να προσεγγίσουμε ανθρώπους που έχουν πληγεί αλλά δεν έχουν πόρους και μπορεί να μην έχουν μέσα μεταφοράς».

«Το συμπέρασμά μου είναι πως από τότε που εμφανίστηκε ο Τραμπ, υπάρχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον για το μοντέλο των Λαϊκών Συνελεύσεων PMA ώστε να οικοδομηθούν ισχυρότερες συμμαχίες και δίκτυα σε όλη τη χώρα. Αλλά αυτή η κίνηση δεν είναι προσανατολισμένη προς την επίτευξη της εκλογής των Δημοκρατικών. Χρειαζόμαστε ανεξάρτητες δομές ριζωμένες έξω από τα πολιτικά κόμματα στη βάση τους, όπου οι άνθρωποι φέρουν προ των ευθυνών όποιον κι αν είναι στην εξουσία».

Από τη Μαύρη Ζώνη της Αλαμπάμα στην Αυτόνομη Ζώνη των Ζαπατίστας

Παρότι η τρέχουσα αναπαραγωγή των PMAs στο Ράλεϊ μπορεί να είναι νέα, το μοντέλο αυτό πηγάζει από βαθιές παραδόσεις.

«Υπάρχει μία ιστορία εδώ», είπε Kali Akuno, ο συνδιοργανω- »

τής της ομάδας *Cooperation Jackson* με βάση το Μισισίπι και οργανωτής της ομάδας *Malcolm X Grassroots Movement.* Ο Akuno, ο οποίος οργανώνει λαϊκές συνελεύσεις στο Τζάκσον, τόνισε πως **«η ιστορία αυτής της παράδοσης των λαϊκών συνελεύσεων πηγαίνει πολύ πίσω στη δουλεία.** Εδώ στο Μισισίπι, αμέσως μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο, υπήρχαν καλά οργανωμένες και σχεδιασμένες λαϊκές συνελεύσεις μεταξύ των πρώην υποδουλωμένων μαύρων με αντικείμενο τη διάδοση πληροφοριών, ειδήσεων, την προσπάθεια εύρεσης των οικογενειών και την επαναδημιουργία της κοινότητας. Αυτή η παράδοση και η μνήμη παρέμεινε ζωντανή στις δεκαετίες του 1950 και του '60, ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια του *Καλοκαιριού της Ελευθερίας (1964)*[1]*».*

Το *Project South* απόβλεπει στο πρότυπο του κινήματος της Ελευθερίας των Μαύρων στα μέσα της δεκαετίας του '60 που οργανώθηκε στην Αλαμπάμα και ηγήθηκε από τις ομάδες Lowndes County Freedom Organization και Student Nonviolent Coordinating Committee την εποχή του Jim Crow. Η προσπάθεια επικεντρώθηκε στη Μαύρη Ζώνη της Αλαμπάμα, όπου οι λευκοί ιδιοκτήτες των φυτειών διατηρούσαν τον κοινωνικο-οικονομικό έλεγχο πάνω στους μαύρους κατοίκους, πολλούς από τους οποίους απασχολούσαν ως επίμορτους καλλιεργητές. Όταν οι μαύροι κάτοικοι της Lowndes County άρχισαν να οργανώνονται ενάντια στη σχεδόν απόλυτη καταπίεση στο δικαίωμα ψήφου των Αφροαμερικανών, πολλοί δέχθηκαν ως αντίποινα εξώσεις από τους λευκούς γαιοκτήμονες. Τότε οργανώθηκαν μαζικές συνελεύσεις και στήθηκαν ολόκληρες πόλεις από σκηνές για τη στέγαση των νέων αστέγων, μία υποδομή που κράτησε 2 χρόνια και περιλάμβανε την άμυνα της ίδιας της κοινότητας ενάντια στην λευκή ρατσιστική βία.

Στην ηλικία των 85, ο Nellie Nelson, πρώην επίμορτος καλλιεργητής στη Lowndes County, αναφέρει: «Ενδιαφερόμουν πολύ για τις μαζικές συνελεύσεις γιατί ήθελα να μάθω όλα όσα μπορούσα και να κάνω ό,τι ήταν δυνατόν καθώς χρειαζόμασταν μεγαλύτερη βοήθεια εδώ στη Lowndes County και έπρεπε να ενωθούμε».

Οι ακτιβιστές όμως κοιτάζουν και πέρα από τα σύνορα των ΗΠΑ, συμπεριλαμβανομένου του 6ου Παναφρικανικού Κογκρέσου που πραγματοποιήθηκε στην Τανζανία το 1974, καθώς και το Κίνημα Εθνικής Απελευθέρωσης των Ζαπατίστας, το οποίο εξαπέλυσε επίθεση κατά της κυβέρνησης του Μεξικού και της Συμφωνίας Ελεύθερου Εμπορίου της Βόρειας Αμερικής το 1994. Οι Ζαπατίστας, οι οποίοι συνεχίζουν να οργανώνουν και να κατέχουν έδαφος στην Τσιάπας στο Μεξικό, εδραίωσαν εξ αρχής τις κοινοτικές συνελεύσεις στην πολιτική τους παράδοση, ως μια μορφή αυτοκυβέρνησης και αυτονομίας για τις ιστορικά καταπιεσμένες κοινότητες αυτοχθόνων.

Εν τω μεταξύ, τα Παγκόσμια Κοινωνικά Φόρουμ χρονολογούνται από το 2001, όταν άνθρωποι από όλο τον κόσμο συγκεντρώθηκαν στη Βραζιλία για να δημιουργήσουν μια εναλλακτική δομή σύγκλισης ενάντια στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ, μία συγκέντρωση της παγκόσμιας καπιταλιστικής ελίτ. Εμπνευσμένα από το λατινοαμερικάνικο Encuentro, τα κοινωνικά φόρουμ έχουν έκτοτε οργανωθεί σε τοπικό, περιφερειακό, εθνικό και διεθνές επίπεδο, συμπεριλαμβανομένου και της περίπτωσης του Ιράκ, το οποίο πραγματοποίησε το 1ο του κοινωνικό φόρουμ το 2013 υπό το σύνθημα «ένα άλλο Ιράκ είναι δυνατό με ειρήνη, ανθρώπινα δικαιώματα και κοινωνική δικαιοσύνη». Μερικά από τα πρώτα PMAs στις ΗΠΑ έλαβαν χώρα σε τέτοιες συναθροίσεις, όπως το *Border Social Forum* στο Ελ Πάσο του Τέξας και στη Σιουδάδ Χουάρες.

Η οργάνωση Project South άρχισε να κλιμακώνει τις προσπάθειές της για να οργανώσει τις Συνελεύσεις του Κινήματος του Νότου στον άμεσο απόηχο της Αραβικής Άνοιξης και αναφέρει τις δημόσιες συνελεύσεις στην πλατεία Ταχρίρ ως πηγή έμπνευσης. Ομάδες ατόμων που είχαν τα ηνία της αντίστασης στην Αίγυπτο, συμπεριλαμβανομένου του κινήματος της 6ης Απριλίου, σήμερα καταδιώκονται βίαια και κυνηγιούνται από το καθεστώς του Αμπντέλ Φατάχ αλ Σίσι, με την υποστήριξη των Ηνωμένων Πολιτειών. Παρ' όλα αυτά, το Project South σημειώνει ότι η πλατεία Ταχρίρ αποτέλεσε σημαντικό χώρο αντίστασης, γράφοντας: «Η κυβέρνηση ανέστειλλε τις υπηρεσίες επικοινωνιών αλλά οι άνθρωποι έκαναν χρήση άλλων μεθόδων και έστησαν ιατρικές σκηνές, πολιτιστικά γεγονότα και πολιτικές συζητήσεις».

Η έναρξη του Κινήματος Ελευθερίας του Νότου το 2012 εμπνεύστηκε, εν μέρει, από τις καταστροφές που προκάλεσε ο τυφώνας Κατρίνα στις κοινότητες των ακτών του Κόλπου του Μεξικού. «Αφότου έγιναν μάρτυρες και βίωσαν την καταστροφή του τυφώνα Κατρίνα και την αδυναμία του κινήματος να ανταποκριθεί αποτελεσματικά, οι πιο ενεργοί του κινήματος εισήγαγαν περιφερειακές στρατηγικές για τη δημιουργία ισχυρότερων υποδομών και τη διασφάλιση της ικανότητας να ανταποκριθούν στις αυξανόμενες κρίσεις σε κάθε μέτωπο», γράφει το Project South. Από το 2008 έχουν λάβει χώρα τουλάχιστον 400 συνελεύσεις (PMAs) στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Στην πορεία προς την *6η Συνελεύση του Κινήματος* του Νότου, τον Οκτώβριο του περασμένου έτους, οι βασικές οργανώσεις που αποτελούν μέρος όλου αυτού του δικτύου οργάνωσαν δεκάδες συνελεύσεις στον νότο, οργανώνοντας πρώην φυλακισμένους στην Αλαμπάμα, νέους στην Ατλάντα και αγρότες στη Μαύρη Ζώνη. **Αναμένεται ότι ο αριθμός αυτός θα αυξηθεί, ίσως και να διπλασιαστεί φέτος. Συνελεύσεις θα λάβουν χώρα όλο το καλοκαίρι και νωρίς το φθινόπωρο.**

Πώς θα βγούμε από αυτό το αδιέξοδο;

Το Κίνημα Λαϊκών Συνελεύσεων (PMA) έχει διαδραματίσει έναν κρίσιμο ρόλο στο να ενωθούν μεταξύ τους τωρινοί και παλαιότεροι φυλακισμένοι καθώς και κινήματα στο εξωτερικό. Το 2011 η περιοχή Μοντγκόμερι στην Αλαμπάμα, φιλοξένησε τη Λαϊκή Συνέλευση Πρώην Κρατουμένων, που περιγράφεται ως «ιστορική συνάντηση αφιερωμένη σε τρεις κοινές στρατηγικές κατά των διακρίσεων στην απασχόληση, της κράτησης με χειροπέδες των γυναικών κρατουμένων κατά τη διάρκεια της εργασίας, και της στέρησης του δικαιώματος της ψήφου μετά την αποφυλάκιση».

Ο Kenneth Glasgow είναι ένας οργανωτής της *The Ordinary People Society και του Free Alabama Movement,* το οποίο

αποτελείται από φυλακισμένους και το οποίο συντόνισε την **πανεθνική απεργία στις φυλακές τον περασμένο Σεπτέμβριο «για τον τερματισμό της δουλείας στην Αμερική».** Ο ίδιος αναφέρει ότι οι άνθρωποι σε όλη την Αλαμπάμα συνεχίζουν να οργανώνουν PMAs σχετικά με το σύστημα ποινικής δικαιοσύνης και τον πόλεμο των ναρκωτικών. Αυτό περιλαμβάνει συνελεύσεις με πρώην και νυν κρατούμενους και τις οικογένειές τους, κάτι που επιτυγχάνεται μέσω τηλεδιασκέψεων και επισκέψεων στις φυλακές.

«Θέτουμε ερωτήσεις και λαμβάνουμε πληροφορίες σχετικά με το τι πρέπει να τεθεί επί τάπητος, πότε και πώς. Μόλις το κάνουμε αυτό, είμαστε σε θέση να προβούμε σε κάποιο είδος δράσης. Συνήθως είναι κάποιου είδους πορεία ή διαμαρτυρία για την ανάδειξη ενός συγκεκριμένου ζητήματος. Έχουμε ήδη παραστεί σε φυλακές και ενώπιον του Τμήματος Διορθώσεων για να κάνουμε πορείες και διαδηλώσεις».

Σε μια τέτοια συνέλευση, τον Ιανουάριο, το *Free Alabama Movement* αποφάσισε να ξεκινήσει ένα μποϊκοτάζ στην Aramark, τον κορυφαίο διανομέα τροφίμων στις φυλακές, και στην Corizon, μια βασική ιατρική εταιρεία που επωφελείται από τις φυλακές. «Οι λαϊκές συνελεύσεις λειτουργούν τόσο καλά επειδή είναι απλές. Οι άνθρωποι έρχονται με ερωτήσεις. Εμείς απαντάμε στα ερωτήματα αυτά με λύσεις».

Σύμφωνα με τον Glasgow, ο οποίος ζει στην πόλη Ντόθαν της Αλαμπάμα, **οι συνελεύσεις (PMAs) σε ολόκληρη την πολιτεία και τη νοτιότερη περιοχή έχουν αυξηθεί ραγδαία από τότε που εξελέγη ο Τραμπ.** Οι άνθρωποι είναι πραγματικά φοβισμένοι και θέλουν να εμπλακούν και να συμμετάσχουν.

Οι συνελεύσεις κερδίζουν έδαφος καθώς άνθρωποι σε όλη τη χώρα πειραματίζονται με νέους σχηματισμούς. Ο Ayako Maruyama και ο Kenneth Bailey συμμετέχουν στο Design Studio for Social Intervention στη Βοστώνη. Από τον Νοέμβριο, η οργάνωσή τους έχει δημιουργήσει ένα «Κέντρο αντιμετώπισης καταστάσεων έκτακτης ανάγκης», που διαμορφώθηκε με πρότυπο τα κέντρα αντιμετώπισης καταστάσεων έκτακτης ανάγκης για φυσικές καταστροφές, αλλά έχει σχεδιαστεί για να ανταποκρίνεται στην τρέχουσα πολιτική κρίση. Ο χώρος, ανοιχτός σε όλους, παρέχει ευκαιρίες για συλλογικό μοίρασμα τροφίμων, συλλογική θεραπεία, πολιτικές συζητήσεις, δημιουργία πολιτικής τέχνης, προβολές ταινιών, μελέτη ριζοσπαστικών βιβλίων και μουσικής. «Χρειαζόμαστε τρόπους ώστε να εκπαιδεύσουμε την κοινωνία για την αντιμετώπιση των κοινωνικών καταστάσεων έκτακτης ανάγκης, ως μέρος της πολιτικής μας πρακτικής», δηλώνει ο Bailey.

Ο Akuno υπογραμμίζει ότι «είναι μία διαρκής πάλη η οικοδόμηση λαϊκών συνελεύσεων, το να διατηρείται η λειτουργία τους, να κρατιούνται ζωντανές και άμεσα ανταποκρινόμενες στα ζητήματα της ημέρας καθώς και το να μην μετατρέπονται σε σεχταριστικά οχήματα. **Όταν γίνονται σωστά, νομίζω πως οι συνελεύσεις αποτελούν τα πιο αποτελεσματικά εργαλεία της κοινωνικής δομής από τα κάτω προς τα πάνω, της συμμετοχικής δημοκρατίας που προβάλλει τα συμφέροντα των κοινοτήτων, σε αντίθεση με οποιοδήποτε άλλο μέσο έχω χρησιμοποιήσει ποτέ.**

Αυτή τη στιγμή η ύπαρξη των συνελεύσεων έχει σπουδαία σημασία διότι τόσοι πολλοί άνθρωποι στην κοινωνία μας βρίσκονται κοινωνικά προσανατολισμένοι προς τον ατομικισμό και την εξατομίκευση. Αυτό εκτρέφει μία ατμόσφαιρα και μία πολιτική κουλτούρα όπου δεν υπάρχει αλληλεγγύη. Η αλληλεγγύη όμως είναι μία απόλυτη ανάγκη τώρα. Η συνέλευση αποτελεί έναν πρακτικό τρόπο για να χτίσουμε την αλληλεγγύη και να θέσουμε ερωτήσεις όπως το πώς μπορούμε να αντισταθούμε, πώς μπορούμε να βρούμε διέξοδο από αυτό και ποιο είναι το πρόγραμμά μας ώστε να δημιουργήσουμε το μέλλον που θέλουμε».

Σημειώσεις:
1. Καμπάνια στις ΗΠΑ κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού του 1964 σε μια προσπάθεια για την εγγραφή σε εκλογικούς καταλόγους των νοτίων πολιτειών όσων περισσότερων Αφροαμερικανών ψηφοφόρων.

Πηγή: http://www.alternet.org/activism/why-popular-assemblies-springing-across-country-are-building-blocks-resistance

Η Οντοπολιτική του Κράτους

Αποστόλης Στασινόπουλος

Από τον Αριστοτέλη στον Ρουσσώ και τον Μοντεσκιέ και από τον Πλάτωνα στον Μακιαβέλι και τον Χομπς, οι εννοιολογήσεις του *πολιτικού* ανθούν ποικιλόμορφα και διακλαδώνονται ποικιλοτρόπως. Είτε υπό το πρίσμα του κυβερνάν, είτε από τη θέαση του ανταγωνισμού ως την οπτική της συναίνεσης, η αναζήτηση της ουσίας του *πολιτικού* διαπνέει τη συντριπτική πλειονότητα της κληρονομημένης σκέψης. Ποια ενιαία δέσμη διατρέχει όμως όλες αυτές τις θεωρήσεις; Σε ποια τομή βρίσκεται το συνανήκειν των υπό συζήτηση ορισμών; Η διερώτηση αυτή βρίσκει την εφαλτήρια και καταληκτική της φωνή στον λόγο περί *εξουσίας*. Ο λόγος αυτός δεν αναφέρεται στη φουκωική σύλληψη της εξουσίας –και την τεράστια συμβολή της στην εννοιολόγησή της– που παραπέμπει περισσότερο στη διάσταση της υπόρρητης εξουσίας –σημειώνοντας αντιθετικά με τον Φουκώ πως η εν λόγω υποεξουσία δεν μπορεί ποτέ να απορροφήσει ολικά το άτομο και την κοινωνία– αλλά στη θεσμισμένη εξουσία που εμφανίζεται και ευδοκιμεί σε όλες τις γνωστές μέχρι τώρα κοινωνίες.

Η ρητή αυτή εξουσία εφορμάται αφενός από την αναγκαιότητα να θωρακιστούν οι θεσμοί της κοινωνίας απέναντι στους διαχρονικούς κινδύνους που απειλούν να αποκαλύψουν το χαώδες υπόστρωμα της θέσμισής της, αφετέρου, και ακόμα βαθύτερα, από την επιταγή να ιεραρχηθούν οι στοχεύσεις της κοινωνίας και να αποφασιστεί η κατεύθυνση υλοποίησης των ρητών αυτών σκοπών. Ο Αριστοτέλης όριζε τη δημοκρατική πόλη ως αυτόνομη, αυτόδικη και αυτοτελή. Η θεσμισμένη εξουσία είναι πάντα παρούσα ως δημόσιος χώρος απόφασης-κυβερνητικής-εκτέλεσης, νομοθέτησης και δικαιοσύνης αλλά υπό την επιδίωξη της κοινωνικής αυτοσυντήρησης και της στεγανοποίησης της θέσμισης απομακρύνεται από το κοινωνικό σώμα και ανάγεται σε αυθεντία. Συνεπώς, ο δημόσιος χώρος περιορίζεται αποφασιστικά και προκύπτει μια διαχωρισμένη από την κοινωνία δομή που αυτονομείται και μονοπωλεί την εξουσία. Η διαχωρισμένη από την κοινωνία εξουσία συγκροτείται στον θεσμό του κράτους όπου η εξουσία παράγεται ως αυθεντία και εδραιώνει την ισχύ της διανέμοντας κάθετα τον νόμιμο λόγο και ασκώντας τη νόμιμη βία σε μια ορισμένη εδαφική επικράτεια. Το εθνοκρατικό μόρφωμα αποτελεί μια ιδιαίτερη κοινωνικο-ιστορική κατασκευή έκφρασης της κρατικής εξουσίας τη στιγμή που εκείνη εμφανίζεται στον ιστορικό χρόνο με πολλαπλές μορφές. Το θεμελιώδες όμως σημείο του διαλόγου αφορά στο γεγονός πως ο ανεξέλεγκτος θεσμός του κράτους δεν κατέχει θέση ουσίας στον λόγο περί *του πολιτικού* (ή εναλλακτικά της *εξουσίας*). Αυτό που πρέπει όμως να μας προβληματίσει είναι το γεγονός πως έχει καθολικευτεί στο μεγαλύτερο μέρος του δυτικού κόσμου και έχει βυθιστεί σε όλες τις πτυχές της ζωής.

Η φιλελεύθερη σκέψη, αντλώντας ερείσματα από το *μοναδολογικό* σύστημα του Λάιμπνιτς, αξιοποιώντας την εμφύσηση του προτεσταντισμού καθώς και τη διαρκή διάβρωση του θεϊκού νόμου, σκηνοθέτησε την κρατική εξουσία ως το αναγκαίο και ικανό παράγωγο διευθέτησης της «προ-κοινωνικής» φυσικής κατάστασης. Η επινόηση του ατόμου-ουσίας, της μονάδας δηλαδή που περικλείει εντός της και αφ' εαυτού όλα τα διαθέσιμα εργαλεία βιολογικής και ψυχικής επιβίωσης (μια σκέψη με εμφανείς ανιστορικές και ανθρωπολογικά άτοπες συνδηλώσεις), υπαγόρευσε την αναγκαιότητα κατασκευής μιας υπερδομής που θα διασφάλιζε την ασφάλεια και την κοινωνική ειρήνευση κατά τον Χομπς. Για τον Λοκ, αντίθετα, η συμμόρφωση με το φυσικό δίκαιο δεν είναι μια διαρκής κατάσταση πολέμου. Ωστόσο, επειδή τα φυσικά δικαιώματα δεν είναι πλήρως εγγυημένα, προτείνει την εκχώρησή τους στην κυβέρνηση με σκοπό τη διατήρηση της ζωής, της ελευθερίας και της περιουσίας. Το Κοινωνικό Συμβόλαιο ως συμφωνία μεταξύ ελεύθερων και μοναχικών ατόμων μεθόδευσε την άμβλυνση των ανταγωνισμών μέσω της παραίτησης των ατόμων από την κοινωνική εξουσία και της εκχώρησης της ελευθερίας τους στο κράτος. Η ενοποιητική αρχή των διαχωρισμένων και διάσπαρτων ψυχικών μονάδων εκπήγασε από τη γέννηση μιας μυθοποιημένης συλλογικής ταυτότητας που αποκαλέστηκε έθνος ώστε να υποδειχθεί η κοινή έκφραση του κοινωνικού σώματος στην πολιτική κοινότητα δια μέσω της Γενικής Βούλησης και να ολοκληρώσει τον ιδρυτικό μύθο του νεωτερικού έθνους-κράτους. Όπως τόνιζε και ο Σμιτ στην «Πολιτική Θεολογία», οι έννοιες της σύγχρονης πολιτειολογείας είναι εκκοσμικευμένες θεολογικές έννοιες.

Σμιλεύοντας την έννοια της κυριαρχίας, εν πρώτοις ο Μποντέν και δευτερευόντως ο Χομπς, κατέφυγαν σε μια απολογητική της απολυταρχίας υποστηρίζοντας την αδιαίρετη φύση της αυθεντίας ως την πλέον υψηλή και διαρκή εξουσία η οποία και μόνο θα μπορούσε να εγγυηθεί την έννομη τάξη. Το απεριόριστο δικαίωμα αρχής του κυρίαρχου τον καθιστά υπεράνω του νόμου, προβάλλοντας, ως στήριγμα της κρατικής αυθεντίας για την τήρηση των νόμων, τον εξαναγκασμό και τη βία. Η ορθολογική οργάνωση του κρατικού μηχανισμού και η εγκυρότητα του καθεστώτος του νόμου

αποτέλεσαν για τον Βέμπερ τους άξονες της μετάβασης από την παραδοσιακή και τη χαρισματική εξουσία σε εκείνη του κράτος δικαίου, προσδίδοντας έτσι στο κράτος το μονοπώλιο της φυσικής βίας την οποία κατοχυρώνει νομικά και μόνο το ίδιο. Σύγχρονοι πολιτικοί στοχαστές, ανασκευάζοντας τη σχέση λόγου και βίας, παρέδωσαν τα πρωτεία στην άσκηση της εξουσίας στη συναίνεση έναντι του εξαναγκασμού. Ο Καστοριάδης υποστήριξε πως ο θρόνος του άρχοντα των σημασιών στέκεται πιο πάνω από τον θρόνο του άρχοντα της βίας. Ο Γκράμσι, αναπροσαρμόζοντας μερικώς τον κλασσικό μαρξικό δυϊσμό βάσης-εποικοδομήματος, προσδιόρισε την έννοια της κουλτούρας αποδίδοντας ιδιαίτερη ισχύ στην πολιτισμική ηγεμονία ως πρωτεύουσα δύναμη ελέγχου και εξισορρόπησης. Ο Τσόμσκι, διεισδύοντας στις σχέσεις των μηχανισμών του κράτους, δήλωνε πως δεν χρειάζεται τη βία όταν μπορεί να χειραγωγήσει μέσω της προπαγάνδας. Τέλος, ο Φουκώ, αναπτύσσοντας τον πειθαρχικό τύπο εξουσίας και διαβλέποντας τον σχεσιακό της χαρακτήρα, διατύπωσε πως όταν το άτομο καθυποβάλλεται σε ένα πεδίο ορατότητας και το ξέρει, δέχεται μέσα του τη σχέση εξουσίας όπου δεν χρειάζεται κανείς να προστρέξει στη βία. Η σημασία του λόγου έναντι της βίας θα καθορίσει το δημοσιο-κρατικό πεδίο έκτοτε.

Η μετάβαση από την κυρίαρχη σε μια βιοπολιτική εξουσία σκηνοθετεί και τους λόγους περί της καθολικότητας της κρατικής εξουσιοδότησης. Η απόφανση του Σμιτ για το πέρασμα από το ουδέτερο κράτος του 19ου αιώνα στο απόλυτο του 20ου προκύπτει μέσα από μια ιδεολογική σύζευξη κρατικού και πολιτικού, κράτους και κοινωνίας αλλά και από την εμφανή κατάτμηση της ζωής σε ζώνες και τη σταδιακή εισδοχή τους στο κράτος. Από τις αρχές του 20ου αι. αλλά πολύ εντονότερα και αποτελεσματικότερα από το δεύτερό μισό του, η κρατική εξουσία επιδόθηκε σε έναν κυβερνητισμό ολικής απορρόφησης πεδίων που ως τότε άνηκαν σε κοινοτικά και παραδοσιακά συστήματα κοινωνικών σχέσεων. Ο Γκράμσι εννοιολόγησε το κράτος τότε ως την ενότητα πολιτικής κοινωνίας και κοινωνίας των πολιτών για να περιγράψει βιαστικά ένα και μοναδικό πεδίο πολιτικών και κοινωνικών συγκρούσεων εγκλωβισμένων εντός του κράτους. Πράγματι όμως τομείς όπως, η υγεία, η παιδεία, η κοινωνική ασφάλεια και ασφάλιση, η επικοινωνία και η πληροφόρηση πέρασαν στην κρατική διαχείριση όπου παράλληλες κοινωνίες και δυαδικές εξουσίες εντός των εθνικών συνόρων οδηγήθηκαν σε μια αλληλοπεριχώρηση με το κράτος με άξονα τη συγκατάθεση των κυβερνωμένων. Η συντακτική εξουσία ακόμα και με όρους μη κρατικής δύναμης έγινε διαρκώς ενσωματώσιμη. Τα κοινά αγαθά κρατικοποιήθηκαν. Οι γυμνές ζωές, κατά τον Αγκάμπεν, αδυνατούν συνεπώς να τοποθετηθούν εκτός κρατικής εξουσίας εφόσον πλήθος εξουσιών όπως η δικαστική, η αστυνομική ή η στρατιωτική τις διέπουν ακόμα και όταν η δικαϊκή εξουσία εκλείπει.

Σήμερα που κανονικοποίειται η ιδιωτικοποίηση των κοινών αγαθών, η εδραίωση του ιδιωτικού έναντι του πολιτικού, η απίσχναση των συνταγματικών κειμένων και η εξουσία υπερεθνικών μορφωμάτων, πρέπει να στοχαστούμε πάνω στην κρίση του εθνοκράτους ως έναν μετασχηματισμό της ταξινομητικής του ισχύος και της δικαιοδοτικής του σφαίρας. Η ανθεκτικότητά του πρέπει να μας απασχολήσει. Η διάλυση του κράτους πρόνοιας δεν παράγει τόπους εκτός του κράτους αλλά ζώνες συμπεριλαμβανόμενες εντός, δια του αποκλεισμού τους. Η αποκέντρωση δεν ανιχνεύει το έξω, συμβάλλει όμως σε έναν πολιτικό αγωνισμό εντός-εκτός κράτους και αγοράς. Μπορούμε να σκεφτούμε την πόλη και τον δήμο ως ένα κατεξοχήν πεδίο δημιουργίας του δημόσιου χώρου και πηγή κοινωνικής εξουσίας που θα φτάνει ως τη θεσμικότητα του κοινού όπως την περιέγραψαν οι Νέγκρι και Χαρντ από τα ίδια τα κοινωνικά κινήματα; Κινήσεις πολιτών που θα προωθούν μια κίνηση στη μεθόριο των θεσμισμένων πολιτικών σε επίπεδο πόλης σε μια διττή απόπειρα εμβάθυνσης της αυτονομίας και κατοχύρωσης - αποτύπωσης των κεκτημένων. Σήμερα που βρίσκεται σε κρίση ένας μεγάλος ιστορικός κύκλος των κοινωνικών κινημάτων, ας αναμετρηθούμε με τις ευθύνες που παρήγαγαν υπερασπιζόμενοι την *πολιτική* ενάντια στα έσχατα καταφύγια των καιρών μας.

Ελεύθερη Μετακίνηση στην Πόλη πέρα από το Χρήμα και την Αγορά

Πέτρος Τζιέρης

Κάθε άλλο παρά μικρή ήταν η αναταραχή που προκάλεσε το σχέδιο ΟΑΣΑ και κυβέρνησης για την εφαρμογή του ηλεκτρονικού εισιτηρίου στα μέσα μαζικής μεταφοράς και την εγκατάσταση ειδικών μπαρών στους επιμέρους σταθμούς.

Ο υπερβολικά μεγάλος αριθμός προσωπικών δεδομένων που θα καλείται να αποκαλύψει ο κάθε πολίτης για να αποκτήσει το ηλεκτρονικό εισιτήριο (Πέμπτη, 20 Απριλίου 2017, 6:55μμ, Αριθμός Μητρώου Κοινωνικής Ασφάλισης-ΑΜΚΑ, ονοματεπώνυμο, διεύθυνση κατοικίας, ημερομηνία γέννησης, φωτογραφία σε ηλεκτρονική μορφή, αριθμός τηλεφώνου, αριθμός κινητού τηλεφώνου, αριθμός fax, ταχυδρομική διεύθυνση, ηλεκτρονική διεύθυνση κ.ά.) οδήγησε την αρχή προστασίας προσωπικών δεδομένων να βάλει προσωρινό φρένο στην εφαρμογή του, η οποία προγραμματίζεται για τον επόμενο Αύγουστο, αφού πρώτα γίνουν ορισμένες τροποποιήσεις.

Εκτός από την προαναφερθείσα αρχή, ένα αξιοσημείωτο κομμάτι της κοινωνίας την πρώτη περίοδο των εξαγγελιών έδειξε έμπρακτα την αντίθεσή του σε αυτές, κάνοντας σαμποτάζ σε ακυρωτικά μηχανήματα και τις εγκατεστημένες μπάρες στους σταθμούς. Οι συγκεκριμένες κινήσεις προερχόμενες από ένα σύνθετο υποκείμενο πολιτικοποιημένων ανθρώπων ενάντια στο διευρυνόμενο πλαίσιο του ελέγχου, αλλά και απλών επιβατών των ΜΜΜ, λοιδορήθηκαν και χαρακτηρίστηκαν πράξεις τυφλής βίας από ΜΜΕ και κρατικούς εκπροσώπους. Ωστόσο, η παραδοχή ακόμη και μιας ανεξάρτητης κρατικής αρχής ότι το φακέλωμα που προωθείται μέσα από την υιοθέτηση του ηλεκτρονικού εισιτηρίου είναι τεραστίων διαστάσεων, τους στέρησε τη νομιμοποίηση στη λασπολογία. Πώς θα ήταν δυνατόν άλλωστε να μην υπάρχει αντίδραση, δεδομένου ότι το δικαίωμα στη μετακίνηση ανήκει στη σφαίρα των κοινών και δημόσιων αγαθών, είναι καθολικό, καθώς σχεδόν ολοένα και μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας κάνει χρήση του και είναι αδιανόητο για τη χρήση αυτή να απαιτείται ακόμη και η ελάχιστη παραβίαση προσωπικών δεδομένων.

Μην ξεχνάμε άλλωστε την κινηματική παρακαταθήκη που υπάρχει στην Ελλάδα για το συγκεκριμένο ζήτημα, ξεκινώντας από το κίνημα «Δεν πληρώνω» (πριν οδηγηθεί σε εκφυλισμό) και τις δράσεις του ενάντια στα ακυρωτικά μηχανήματα και τις μπάρες διοδίων, μέχρι τις διαδηλώσεις χιλιάδων ανθρώπων στο Περιστέρι, μετά τη δολοφονία του 19χρονου Θανάση Καναούτη από ελεγκτή σε τρόλεϊ το 2013. Αξίζει ακόμη να αναφερθεί ότι το ηλεκτρονικό εισιτήριο δεν έρχεται να προσφέρει καμία ανακούφιση σε σχέση με τις ήδη υπεραυξημένες τιμές των συμβατικών εισιτηρίων, γεγονός που προκύπτει από τις ήδη ανακοινωμένες ενδεικτικές τιμές.

Επίσης, αποκλείει το διευρυμένο φαινόμενο της «συνεπιβατικής αλληλεγγύης» με την προσφορά του ακυρωμένου εισιτηρίου στον συνεπιβάτη που δεν έχει (πρακτική που ακολουθεί, το 30% των επιβατών, σύμφωνα με την έρευνα athens transport 2014, ενώ 32% δεν χρησιμοποιεί εισιτήριο). Όσο δύσκολη και νωθρή κι αν φαντάζει αυτή η περίοδος, η δημιουργία ενός μαζικού κοινωνικού κινήματος από τα κάτω για τις μετακινήσεις είναι παραπάνω από αναγκαία για να μπλοκάρει τουλάχιστον την εφαρμογή του ηλεκτρονικού εισιτηρίου-φακελώματος, καθώς η αντίσταση που μπορεί να προβάλει μία θεσμική αρχή, εύκολα θα καμφθεί από ορισμένες ασήμαντες τροποποιήσεις που θα πιέσουν τη ρύθμιση στο όριο του νομότυπου.

Από κει και πέρα, είναι πάντα θεμιτό να ανοίξει ο δημόσιος διάλογος για το εάν και κατά πόσο θεωρείται αναγκαία και απαραίτητη η ύπαρξη ακόμη και του συμβατικού

εισιτηρίου για τη χρήση των ΜΜΜ. Εάν αποδεχόμαστε ότι οι δημόσιες συγκοινωνίες ανήκουν στη σφαίρα των δημόσιων υπηρεσιών που αφορούν όλους, όπως η παιδεία και η υγεία, τότε το να πληρώνουμε αντίτιμο για την καθημερινή τους χρήση είναι εξίσου παράλογο με το να πληρώναμε καθημερινά για να μπαίνουν τα παιδιά μας στα σχολεία ή οι ασθενείς στα νοσοκομεία. Επιπλέον, η διαδικασία της μετακίνησης, δηλαδή της αλλαγής παραστάσεων και περιβάλλοντος, πέρα από επιτακτική ανάγκη των καιρών, είναι και θεμελιώδης πηγή ελευθερίας και αναζωογόνησης για τον άνθρωπο. Η σύνδεση αυτής της πηγής ελευθερίας με το χρήμα, μέσω της επιβολής αντιτίμου για τη μετακίνηση, αυτομάτως την περιορίζει, και ως τέτοια αλλά και ως δικαίωμα, και την καθιστά προνόμιο το οποίο απολαμβάνουν στο έπακρο, *και* σε αυτή την περίπτωση, οι έχοντες αυτού του πλανήτη.

Αντισεξισμός και Αντιφασισμός στην Εποχή των Τεράτων Καιρός για Συνάντηση

Ελιάνα Καναβέλη
Δρ. Κοινωνιολογίας

«Ο παλιός κόσμος πεθαίνει και ο νέος κόσμος πασχίζει να γεννηθεί. Τώρα είναι η εποχή των τεράτων»

Αντόνιο Γκράμσι

Ζούμε σε μια περίοδο έντονων πολιτικών και κοινωνικών διαδικασιών, τόσο σε εθνικό επίπεδο όσο και σε παγκόσμιο, τα οποία φαίνεται να είναι σε αλληλεπίδραση. Η εκλογή του Τραμπ στην Αμερική, η άνοδος των ακροδεξιών κομμάτων στην Ευρώπη[1] συνθέτουν μια εικόνα, εκ πρώτης όψης, κάπως δυσοίωνη. Δυσοίωνη γιατί με τον ερχομό αυτών ισχυροποιείται και ένας λόγος ρατσιστικός, σεξιστικός που αποκλείει τα υποκείμενα από τον δημόσιο χώρο και λόγο εξαιτίας της θρησκείας, του χρώματος, της σεξουαλικότητας και του φύλου. Αντιμετωπίζει το θηλυκό σώμα, ξεκάθαρα και δίχως περιστροφές, ως αντικείμενο προς εκμετάλλευση και ως κατώτερο από αυτό του άνδρα. Αυτές οι φωνές ακούγονται τόσο από ακροδεξιούς όσο και από νεοφιλελεύθερους, αλλά και από αριστερούς, τόσο εγχώρια[2] όσο και παγκόσμια. Δείτε, για παράδειγμα, τη δήλωση του Ντάισεμπλουμ ότι οι νότιοι έφαγαν τα λεφτά τους σε γυναίκες και ποτά. Αν αναλύσουμε προσεχτικά τη δήλωσή του, παρατηρούμε καταρχάς ότι όλοι οι «νότιοι» είναι άνδρες ενώ σε δεύτερο επίπεδο δεν αναγνωρίζεται το θηλυκό υποκείμενο ως κάποιο που μπορεί να καταναλώσει, αντίθετα είναι αυτό που καταναλώνεται από το αρσενικό υποκείμενο. Στον πυρήνα της, η δήλωση αυτή είναι άκρως σεξιστική, υποτιμητική και δείχνει ότι το επίπεδο ευαισθητοποίησης αναφορικά με ζητήματα φύλου, σεξουαλικότητας είναι πολύ χαμηλό, αλλά δεν πέφτουμε από τα σύννεφα.

Είχε προηγηθεί, εξάλλου, και η δήλωση του ακροδεξιού Πολωνού ευρωβουλευτή Γιάνους Κόρβιν-Μίκε ότι σαφώς και οι γυναίκες πρέπει να πληρώνονται λιγότερα γιατί είναι πιο αδύναμες, μικρότερες σε μέγεθος και λιγότερο ευφυείς, με λίγα λόγια κατώτερα όντα. Οι δηλώσεις αυτές μόνο αφελείς και αστείες δεν θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν. Φέρουν μια ισχυρή αντίληψη υποτίμησης της γυναικείας υπόστασης και δεν είναι άσχετες με την πολιτική κατάσταση που επικρατεί στην Πολωνία και την ισχυροποίηση της ακροδεξιάς, η οποία αποτυπώθηκε και στο εκλογικό αποτέλεσμα του 2015 με την επικράτηση του συντηρητικού και άκρως ξενοφοβικού κόμματος του Νόμου και της Δικαιοσύνης (PiS). Μην ξεχνάμε, ωστόσο, να αναφέρουμε ότι πριν από μερικούς μήνες, οι γυναίκες στην Πολωνία δώσανε μια ισχυρή μάχη και την πετύχανε ενάντια στον νόμο που ήθελε να επεκτείνει την απαγόρευση εκτρώσεων σε καθολικό επίπεδο[3]. Αντίστοιχη τροπολογία[4] ήθελε να περάσει και ο Τραμπ περιστοιχισμένος από άνδρες συμβούλους. Το γεγονός ότι ήταν όλοι τους άνδρες και αποφάσιζαν για την τύχη των ζωών και των σωμάτων των γυναικών, αποτυπώνει τόσο σε συμβολικό αλλά και σε πραγματικό επίπεδο την αντιμετώπιση των γυναικών.

Η επίκληση στο έθνος, στη διατήρησή του, στη συνέχισή του και στην αναπαραγωγή του μέσα από τα σώματα των γυναικών σαφώς και δεν είναι τωρινό φαινόμενο. Το παρατηρούμε σε διάφορες περιόδους μέσα από την ανακίνηση του δημογραφικού ζητήματος ή αλλιώς της υπογεννητικότητας, προσδίδοντας στην εκάστοτε μήτρα εθνική και πολιτική σημασία. Κάπως έτσι έρχονται στο προσκήνιο εθνικιστικές και σεξιστικές λογικές, οι οποίες έχουν στο επίκεντρό τους το θηλυκό σώμα, τη διαχείρισή του με απώτερο σκοπό τον έλεγχό του. Αντίστοιχα, τα σώματα των ΛΟΑΤΚΙ υποκειμένων, που δεν μπορούν με «φυσικό» τρόπο να αναπαραγάγουν το έθνος, όχι μόνο θεωρούνται ανεπιθύμητα, αλλά τοποθετούνται στο πυρ το εξώτερον, στιγματίζονται ως ανίκανα και συχνά γίνονται θύματα βίαιων επιθέσεων.

Στο σημείο αυτό, θα λέγαμε ότι ο φασισμός και ο σεξισμός συναντώνται στο θηλυκό σώμα, τροφοδοτώντας ο ένας τον άλλον και συμβάλλοντας στη διατήρηση ενός συντηρητικού πλαισίου, όπου όλα είναι υπό καθεστώς ελέγχου. Οτιδήποτε, οποιο(α)σδήποτε ξεφεύγει από αυτό το κυρίαρχο πλαίσιο θα διώκεται, θα απομονώνεται, θα εξορίζεται, θα προπηλακίζεται, θα είναι το ξένο, το άλλο, το διαφορετικό. Κάπου εδώ όμως θα δανειστούμε από τον Φουκώ την άποψη ότι όπου υπάρχει εξουσία υπάρχει και αντίσταση. Τόσο σε τοπικό

όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο, παρατηρούμε την ύψωση αναχωμάτων απέναντι σε αυτές τις σεξιστικές και φασιστικές λογικές που περιορίζουν την ελεύθερη βούληση και δράση των υποκειμένων.

Η επίθεση που δέχονται τα σώματα των θηλυκών και των ΛΟΑΤΚΙ υποκειμένων από τις κυρίαρχες πολιτικές, είναι δυνατόν, ακριβώς μέσα από τη διαδικασία της αντίδρασης, να αλλάξει κατεύθυνση και σαν μπούμερανγκ να στραφεί εναντίον τους. Όσο οι επιθέσεις εντείνονται οι αντιστάσεις οξύνονται, και αυτή είναι δυνατό να δημιουργήσει συνθήκες ρήξης, αλλά και νίκης. Στο εγχώριο συγκείμενο, ακολουθώντας και το διεθνές παράδειγμα, οι θεματικές που άπτονται του ζητήματος του φύλου την τελευταία δεκαετία έχουν μπει με δυναμικό τρόπο στον δημόσιο λόγο. Σε αυτό βέβαια έχει βοηθήσει και το γεγονός ότι τόσο στο ακαδημαϊκό όσο και στο κινηματικό επίπεδο έχει τεθεί μια τέτοια ατζέντα. Μια άλλη διαπίστωση όμως είναι ότι τα ζητήματα φύλου και γενικότερα ο αντισεξισμός συζητούνται αποσπασματικά και δεν αποτελούν θέματα της βασικής πολιτικής ατζέντας του κινηματικού χώρου. Συζητούνται αποσπασματικά και δίχως προτάσεις ουσιαστικής αλλαγής του τρόπου σκέψης και δράσης και επιπλέον τις περισσότερες φορές τίθενται μέσα από τη λογική ότι αφού δεν τίθεται από τις ίδιες τις γυναίκες δεν υπάρχει λόγος να τεθεί από τους άνδρες. Το ζήτημα του αντισεξισμού εν γένει δεν είναι μια καθημερινή πρακτική ενσωματωμένη τόσο στις ατομικές συμπεριφορές όσο και στις πολιτικές διαδικασίες και αυτό είναι ένα βασικό ζητούμενο του κινήματος.

Από την άλλη, το αντιφασιστικό κίνημα, μέσα από τις αντιφασιστικές δράσεις, τόσο σε πρακτικό όσο και σε θεωρητικό επίπεδο, μετά και από την άνοδο της Χρυσής Αυγής, παρουσιάζει μια συνεχή και συνεπή παρουσία. Πόσο όμως αντισεξιστικό μπορεί να θεωρηθεί το αντιφασιστικό κίνημα; Ο μιλιταριστικός τρόπος, όπως αυτό εκδηλώνεται τόσο μέσα από την αμφίεση, αλλά και από τις μεθόδους αντιμετώπισης των φασιστών, λειτουργεί αποτρεπτικά στη διαδικασία της αντισεξιστικοποίησης του αντιφασιστικού κινήματος. Αυτό δεν σημαίνει ότι και θηλυκά υποκείμενα δεν συμμετέχουν σε αυτό και μάλιστα εξίσου μαχητικά, αλλά η κυρίαρχη εικόνα παραμένει αρσενική, βίαιη, άγρια, εκείνη του γυμνασμένου μάτσο άνδρα, η οποία λειτουργεί αποτρεπτικά για τους πολλούς/ές. Αυτό βέβαια δεν είναι άσχετο από τα στερεότυπα που κυριαρχούν και που σχετίζονται τόσο με την έμφυλη διάσταση της χρήσης του δημόσιου χώρου, αλλά και με την μονοπωλιακή χρήση της βίας από τα αρσενικά υποκείμενα και την ταυτόχρονη τοποθέτηση των θηλυκών υποκειμένων στην κατάσταση του ευάλωτου, του αδύναμου, του ευαίσθητου, φοβισμένου πλάσματος. Ως εκ τούτου, το αντιφασιστικό κίνημα μονοπωλείται από αυτή την εικόνα του μάτσο, γυμνασμένου άνδρα που επιτίθεται »

στον μάτσο, γυμνασμένο φασίστα.

Η μορφή του αντιφασιστικού κινήματος στην Ελλάδα, έτσι όπως διαμορφώθηκε τα τελευταία χρόνια, είναι διττή. Η μία είναι οι εκδηλώσεις-διαδηλώσεις και η άλλη η πιο επιθετική απάντηση στους φασίστες. Ο αντισεξισμός κινείται κυρίως γύρω από τη σφαίρα της ευαισθητοποίησης των υποκειμένων αναφορικά με το φύλο, τις έμφυλες διαστάσεις, τον σεβασμό στη διαφορετικότητα του άλλου. Θέλω να πω ότι δεν έχουμε δει συγκρούσεις ενάντια στον σεξισμό, ο οποίος αποτελεί ένα σύστημα ιεραρχίας στο οποίο συστηματικά υποτιμάται ο ρόλος και η υπόσταση του θηλυκού υποκειμένου, όπως έχουμε δει αντίστοιχα ενάντια στους φασίστες. Κατά τη γνώμη μου, αυτό δεν είναι τυχαίο και είναι βαθύτατα πολιτικό. Ο σεξισμός είναι τόσο βαθιά ενσταλαγμένος μέσα μας που διακλαδώνεται, παίρνει διάφορες μορφές και εντέλει κάνει τον εχθρό αόρατο ή καλύτερα αδιόρατο. Όλοι θα πουν ότι είναι αντισεξιστές, ναι, και οι αντιεξουσιαστές-αναρχικοί θα το πουν, αλλά αλήθεια σε ποιο βαθμό είναι ικανοί, πρώτον, να αναγνωρίσουν τον σεξισμό και, δεύτερον, πόσο αλλά και με ποιους τρόπους είναι διατεθειμένοι να τον παλέψουν όταν οι ρίζες της πατριαρχίας είναι τόσο βαθιές και οι ίδιοι καλύπτονται αρκετές φορές κάτω από τον μανδύα της αντιεξουσίας; Από την άλλη, ο αντιφασισμός έχει έναν εχθρό, ξεκάθαρο, τον φασισμό, τον ακροδεξιό, τη ρητορική του και την πρακτική του και επομένως μπορεί να αντιμετωπιστεί.

Η αντισεξιστικοποίηση του αντιφασιστικού κινήματος εμφανίζεται ως πρόκληση και ως μεγάλο στοίχημα στις δεδομένες συνθήκες. Είναι, ωστόσο, εφικτό να ενσταλάξουμε στοιχεία αντισεξισμού μέσα στο αντιφασιστικό κίνημα. Στη Ροζάβα, για παράδειγμα, πρόσφατα δημιουργήθηκε ένας πυρήνας IRPGF[5], και αν ακούσετε τη σύντομη διακήρυξή τους, αναφέρονται στον πόλεμο ενάντια στην πατριαρχία ως θεμελιώδες στοιχείο της δράσης τους. Εδώ, –που τόσο πολύ επικαλούμαστε το παράδειγμα της Ροζάβα, ίσως γιατί απέχει πολύ από τον δικό μας τρόπο ζωής και οργάνωσης και ό,τι απέχει το εξωτικοποιούμε, το θαυμάζουμε από μακριά, αλλά είναι δύσκολο να το υιοθετήσουμε γιατί θα πρέπει να αλλάξουμε μάλλον ριζικά–, θα ακούσουμε για την πατριαρχία και τον πόλεμο που πρέπει να κάνουμε ενάντια σε αυτή αν όχι ποτέ τότε σίγουρα σπάνια, κυρίως στις 30 Νοέμβρη ή σε κάποιο περιστατικό έμφυλης βίας. Είναι κάπως επετειακός αυτός ο πόλεμος.

Η καθημερινή μας δράση σε όλους τους τομείς των δραστηριοτήτων μας μπορεί να αποτελέσει τη ρωγμή σε αυτό το κυρίαρχο πλαίσιο αντιλήψεων. Η μάχη ενάντια στον φασισμό και τον σεξισμό είναι προσωπική, αλλά και συλλογική υπόθεση. Για αυτό, όταν είμαστε μάχιμοι αντιφασίστες δεν μπορούμε να μην είμαστε και μάχιμοι αντισεξιστές, όποια μορφή κι αν λαμβάνει αυτή η δράση. Κάπως έτσι θα οικοδομήσουμε το άλλο παράδειγμα, όπως έγινε και γίνεται διαρκώς στη Ροζάβα. Οι αντιδράσεις και η συσπείρωση των θηλυκών και ΛΟΑΤΚΙ υποκειμένων εξάλλου σε Ευρώπη και Αμερική, σε ένα glocal[6] θα λέγαμε επίπεδο, ενάντια στις επιθέσεις που δέχονται από τις κυρίαρχες κρατικές-εθνικές πολιτικές, αποτελεί ένα σημείο όπου ο αντιφασισμός και ο αντισεξισμός συναντιούνται και είναι δυνατόν να οικοδομήσουν μια άλλη πραγματικότητα, ισότητας, αλληλεγγύης και αξιοπρέπειας, συνειδητοποιώντας βέβαια ότι οι ρίζες της πατριαρχίας είναι πολύ βαθιές και πρέπει να σκάψουμε πολύ, μέσα μας και έξω μας, ατομικά και συλλογικά, για να τις ξεριζώσουμε από την καθημερινή μας πρακτική και ζωή.

Βιβλιογραφία

Φουκώ Μισέλ, 1982 [1980], *Η ιστορία της σεξουαλικότητας Ι: Η δίψα της γνώσης*, μτφρ. Γκλόρυ Ροζάκη, Αθήνα: Ράππα.

Χαλκιά Αλεξάνδρα, 2007[2004], *Το Άδειο Λίκνο της Δημοκρατίας; Σεξ, έκτρωση και εθνικισμός στην Ελλάδα*, μτφρ. **Μαρία Καστανάρα, επιμ. Χριστίνα Κωνσταντάκη & Σοφία Φίλερη**, Αθήνα: Αλεξάνδρεια.

Rawwida Baksh & Wendy Harcourt (ed), [2015], *The Oxford Handbook of Transnational Feminist Movements,* Οξφόρδη: **Oxford University Press.**

---

1. Για μια διεξοδική καταγραφή της ανόδου της ακροδεξιάς στην Ευρώπη βλ. Martin Smith & Tash Shifrin, (2016), "Fascism and the far right in Europe: country by country guide and analysis", διαθέσιμο διαδικτυακά:
http://www.dreamdeferred.org.uk/2016/04/fascism-and-the-far-right-in-europe-country-by-country-guide-part-one/
2. Εδώ παραθέτουμε και τη δήλωση του κυβερνητικού εκπροσώπου της Ν.Δ. Ν. Δένδια: «Με αυτά που κάνετε, όχι με τη Σκάρλετ Γιόχανσον δεν θα βγαίνατε για κοκτέιλ, αλλά και η μακαρίτισσα, Γεωργία Βασιλειάδου, πολύ θα σας έπεφτε!», αλλά και το σεξιστικό σχόλιο του βουλευτή Μεσσηνίας του ΣΥΡΙΖΑ Π. Κωνταντινέα εναντίον της εκπαιδευτικού Π. Σοφιανού: «Βγάλε το μέικ απ και τα σκουλαρίκια και μετά μίλα».
3. Στην Πολωνία η άμβλωση επιτρέπεται μόνο σε τρεις περιπτώσεις: αν κινδυνεύει η υγεία ή η ζωή της μητέρας, αν από τον προγεννητικό έλεγχο διαπιστωθεί κάποια σοβαρή, ανίατη ασθένεια στο έμβρυο και αν η εγκυμοσύνη ήταν αποτέλεσμα βιασμού ή αιμομιξίας.
4. Ο Τραμπ υπέγραψε μια εκτελεστική πράξη κατά των αμβλώσεων επαναφέροντας την αποκαλούμενη ως «Mexico City Policy» που είχε υιοθετήσει ο Ρόναλντ Ρίγκαν το 1984. Πρακτικά, η απόφαση του Τραμπ απαγορεύει τη χρηματοδότηση διεθνών Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων που παρέχουν βοήθεια, ενημέρωση και συμβουλεύουν για θέματα οικογενειακού προγραμματισμού και αναπαραγωγικών επιλογών εφόσον μεταξύ αυτών υπάρχει και η επιλογή της άμβλωσης. Γι' αυτό και η πολιτική αυτή συχνά αποκαλείται ως διεθνής «νόμος-φίμωτρο».
5. International Revolutionary People's Guerrilla Forces.
6. Πρόκειται για έναν συνδυασμό των λέξεων global και local για να δείξει την αλληλεπίδραση και την ανταλλαγή εμπειριών του τοπικού στοιχείου/κινήματος με το παγκόσμιο.

ΞΕΧΑΡΒΑΛΩΘΗΚΕ Η ΖΩΗ

η γραφή η ανάγνωση και η ελευθερία

Φιλήμονας Πατσάκης

Ο τίτλος μάς πηγαίνει πολύ πίσω, στον Σαίξπηρ και τις μεγάλες τραγωδίες του, αλλά μας δίνει το στίγμα των καιρών μας τόσο μα τόσο μεστά. Η λογοτεχνία συχνά υποτιμάται ως μια απλή στιγμή τέρψης, όμως πηγαίνει πολύ πέρα από αυτό. Ακολουθώντας συγκεκριμένα χνάρια στον λαβύρινθο των υπέροχων δημιουργιών της παγκόσμιας λογοτεχνίας, μένουμε άφωνοι από την πυκνότητα των ερωτημάτων που τα έργα αυτά εκτόξευσαν προς τον εμβρόντητο άνθρωπο. Η έννοια της χρησιμότητας δεν μπόρεσε ποτέ να απαντήσει στην τραγικότητα της ύπαρξης. Μια τραγικότητα που θέτει υπό αμφισβήτηση τα θέσφατα με τα οποία οι εξουσίες μπολιάζουν και αδρανοποιούν τη ζωή. Το χάσμα της ασυμφωνίας αυτής η εξουσία το γέμιζε με φόβους, πολέμους, ταυτότητες, αποκλεισμούς, εμπέδωση ορισμών, χρήση σκοπών και στόχων – τίποτα δεν μπόρεσε να καλύψει την έλλειψη συνοχής. Τίποτα δεν απομένει πέρα από τον δισταγμό και τον φόβο. Στα μεγάλα έργα έχεις την αίσθηση μιας έντονης μοναξιάς αλλά και μια εξαντλητική πορεία μιας νέας συγκρότησης. Ο άνθρωπος αναλογίζεται και οριοθετεί, αλλά ταυτόχρονα μετακινεί διαρκώς τα όρια. Καθώς τα όρια που καθόρισαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και η χρήση των δύο ατομικών βομβών όρισαν και τις διαστάσεις της εξουσιαστικής φρίκης και καθώς η απειλή όλων αυτών μας ξανακυκλώνει, γνωρίζουμε πλέον ότι δεν φτάνουν πια οι επικαλύψεις επιθυμιών που στηρίζονταν στις πλαστές οικονομικές ανάγκες για να απαντήσουν στο πώς να ζήσουμε και στα γιατί που μας αγχώνουν. Όλα δείχνουν να ξανατίθενται από την αρχή.

Στο υπέροχο βιβλίο του Mahi Binebine «Τα αστέρια του Σίντι Μούμεν», από την αρχή γνωρίζουμε ότι ο ήρωας είναι ήδη νεκρός. Διαβάζουμε λοιπόν: «Εξάλλου δεν τράβηξα μπροστά στη ζωή μου γιατί δεν υπήρχαν και πολλά να κάνω. Και θέλω να δηλώσω ευθύς εξ αρχής, δεν λυπάμαι που τελείωσα. Δεν έχω την παραμικρή νοσταλγία των δεκαοκτώ βασανισμένων χρόνων της δύσκολης ζωής που μου δόθηκε να ζήσω». Το Σίντι Μούμεν είναι ένα προάστιο της Καζαμπλάνκας. Για την ακρίβεια η χωματερή της, όπου ζουν οι απόκληροι. Αυτό »

που ο Μπάουμαν θα πει «Ανθρώπινα απόβλητα». Οι άνθρωποι χωρίς φωνή, ο φόνος χωρίς ένοχο. Η πρόοδος που έταξαν έχει θαφτεί κάτω από αυτό το «δεν έχω την παραμικρή νοσταλγία». Η λογοτεχνία ανιχνεύει τη ζωή σε αυτή τη ρωγμή, όπως έκανε στις στιγμές όπου τα καθεστώτα επέβαλλαν τη σιωπή της λογοκρισίας.

Ας πάρουμε για παράδειγμα τη Ρωσία και την σχεδόν εξωπραγματική λογοτεχνία που βγήκε από εκεί. Οι τσάροι έπεσαν πάνω σε κάθε προϊόν ελεύθερης σκέψης με μίσος. Εκκαθαρίσεις στα πανεπιστήμια, στυγνή λογοκρισία, παντού μυστικοί πράκτορες, ρητή απαγόρευση κρίσεων και συζητήσεων στον τύπο και όπου αλλού πάνω σε ό,τι αφορούσε στο καθεστώς. Όμως έγινε φανερό ότι σταδιακά η λογοτεχνία στη Ρωσία αντικατέστησε τη φιμωμένη φωνή της κοινωνίας, άνοιξε το λαρύγγι της, αποκατέστησε τον διαλυμένο διάλογο των ιδεών, έδωσε πνοή σε οράματα και ελπίδες. Μόνο η λογοτεχνία με την ιδιόρρυθμη φύση της μπορούσε να στεγάσει τα αιτήματα της εποχής. Οι κοινωνικές ιδέες βρήκαν αμέσως θέση στα λογοτεχνικά κείμενα. Πίσω από τις μορφές που αναδείχθηκαν στη ρωσική λογοτεχνία, εύκολα ψηλαφεί κανείς τους δεσμούς με την κοινωνική συνείδηση της εποχής. Μια νέα στάση ζωής ενσαρκωνόταν μέσα από τις σελίδες της. Το ίδιο δεν συνέβη και στην Αμερική του Μακάρθι όπου άνθησε η επιστημονική φαντασία;

Ο άνθρωπος αναζητά και πάλι τη σκουριασμένη πανοπλία του Δον Κιχώτη. Από τη γραφή ζητάμε ένα νόημα απόλυτα παρόν, ένα νόημα που θα ανατέμνει τις μέχρι τώρα βεβαιότητες, ζητώντας τον τόπο που ακόμη δεν είναι εδώ. Η ποίηση μπορεί να κινηθεί ανάμεσα στην ανθρώπινη άγνοια που δημιουργεί καινούργια πράγματα, την αυτοσυνείδηση που μας οδηγεί να μεταμορφωνόμαστε σε όσα έχουμε κάνει, αναλογιζόμενοι τις δυνατότητες αυτών που μπορούμε ακόμη, και στην ανάγκη για την αυτεξούσια πορεία πέρα από τη διάχυτη απελπισία. Τα έργα δεν είναι ούτε ψυχές ούτε πράγματα ούτε ανανεώσιμα αρχέτυπα σε ένα γλωσσικό σύμπαν προς μελέτη. Είναι αμυντικές διεργασίες σε συνεχή μεταβολή. Αυτά υπάρχουν ως δυνατότητες μέσα σε μια προσπάθεια ελέγχου τόσο της γραφής όσο και της ανάγνωσης.

Ένα παιχνίδι παλλόμενων αντιθέσεων βρίσκεται στη βάση της εναλλασσόμενης παρόρμησης προς την ασφάλεια ή την εξέγερση. Σήμερα αισθανόμαστε να ασφυκτιούμε μέσα στη λογική των νόμων. Υπάρχει μέσα μας κάτι παθιασμένο, γενναιόψυχο και ελεύθερο, που υπερβαίνει τις παραστάσεις της λογικής. Χάρη σε αυτή την υπέρβαση είμαστε ανθρώπινοι. Αυτό γίνεται, στη σημερινή σήψη, αντικείμενο ποινικής αντιμετώπισης. Τι γίνεται τώρα που η ευτυχία εξαφανίζεται από τον πυρήνα της ανθρώπινης επιδίωξης; Οι ορισμοί και οι μύθοι πάνω στους οποίους στηρίχθηκε η σημερινή δομή καταρρέουν και η αυτεξουσιότητα προβάλλει ως μια στιγμή που θα κάνει την αλληλεγγύη κάτι πολύ πέρα από μια προσωπική στιγμή: θα την κάνει μέρος μιας συνολικής αλλαγής παραδείγματος. Η τέχνη έχει από καιρό φύγει από τη σφαίρα του όποιου φορμαλισμού, σήμερα μπορεί να φτάσει μέχρι το σημείο να υποσκάψει και να υπονομεύσει τις συνήθειες και τις αυτοματοποιημένες αντιλήψεις. Θα το κάνει; Καθώς ο αυταρχισμός του μονολογισμού υποχωρεί, προτείνοντας μια βίαιη καταστολή, μένουμε κοιτώντας τις εμπειρίες της πολυφωνικότητας, τις πολλές φωνές που συνθέτουν το ανθρώπινο. Οι μονοφωνικοί περιορισμοί υποχωρούν μπροστά στην ανάγκη μιας νέας ανακουφιστικής συλλογικότητας, το υποκείμενο αναγνωρίζει δειλά δειλά την ανάγκη για την επικύρωση της αλληλεγγύης, για μια πληθυντική επένδυση στο σώμα, για μια διαρκή υπέρβαση των κατατεθειμένων ορίων.

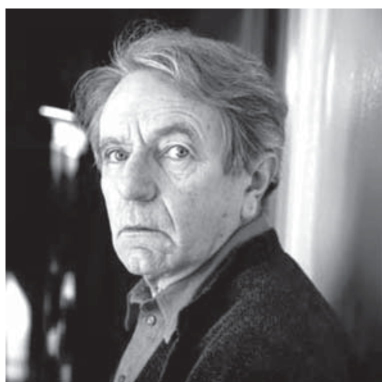
Άλλο ένα σημείο που πρέπει να τονίσουμε είναι η δυνατότητα της αφήγησης να υπερβαίνει τη λήθη, την επικύρωση της εξουσίας. Σε αυτή την ανάγκη εμπλέκονται αρχικά οι μαρτυρίες για το Άουσβιτς και η σιωπή γύρω από το Γκουαντάναμο. Τι παρήγαγε το Άουσβιτς; Στη βάση ποιας λογικής δομήθηκε ως δυνατότητα; Κάθε εξουσία φέρνει εντός της αυτή τη δυνατότητα. Η γραφή μπορεί να απομακρύνει την ύβρη της λήθης που λειτουργεί ως κατασταλτικός μηχανισμός και που εμφανίζει τέτοιες δομές ως λογικές. Καθώς παρακολουθούμε τα πτώματα που ξεβράζονται στις ακτές της Δύσης, αισθανόμαστε μια ροή συνέχειας των εποχών. Άνθρωποι οι οποίοι πολλές φορές δεν ταυτοποιούνται, των οποίων ο χώρος ταφής μένει άγνωστος, αυτοί οι άνθρωποι είναι αυτοί των οποίων η αφήγηση συντρίφθηκε, στων οποίων την υπόσταση έχει συντελεστεί μια σημαντική αλλοίωση Ξέρουμε αρκετά για να μπορούμε να πούμε ότι κάθε ολοκληρωτισμός θέλησε να δομήσει μια αξιολογική γλώσσα, μια γλώσσα του αποκλεισμού. Ο ορισμός του τι μπορεί να νοηθεί ως σωστό και λάθος, καλό και κακό, καλύπτει τότε το σύνολο της ζωής. Πολλά νοήματα αποκτούν στην ουσία μια ποινική διάσταση.

Η γραφή που μας ενδιαφέρει κινείται στους αντίποδες μιας τέτοιας λογικής. Διαλύει τη συνενοχή και ορίζει τις στιγμές που βγαίνουμε έξω από την αλλοτρίωση. Είναι στιγμές που η λογοτεχνία αποβλέπει στη διάρρηξη της ιεραρχίας μέσα στην επικράτεια των γεγονότων. Η λογοτεχνία μπορεί να γίνει η αξία χρήσης μιας κοινωνίας που θέλει να δει το *έξω*, αυτό υπάρχει στη φύση της ως δυνατότητα, όπως αντίστοιχα υπάρχει και η δυνατότητα να παίξει τον ρόλο της επικύρωσης του υπάρχοντος.

Στην ανθρωπότητα, το αίτημα για εξέγερση τίθεται εκ νέου ως αντίθεση στη διογκούμενη καταπίεση και τον αυξανόμενο δεσποτισμό. Η φαντασία αρχίζει πάλι να αναζητά την αυτοτελή ενέργεια και την ορμή, οσμίζεται την αναδυόμενη ανάγκη για αξιοπρέπεια και κινείται να τη συναντήσει σε νέα εδάφη. Σε αυτή τη διάλυση όλων των παραγωγών ταυτοτήτων, η λογοτεχνία βρίσκει και πάλι τον χώρο για να κινηθεί και να διηγηθεί. Είναι δύσκολο να γράφεις ξέροντας πως η ζωή σου ξεγλιστρά, την ώρα που ο χρόνος χάνει τη δύναμη για απόφαση, ξέροντας ότι με αυτό τον τρόπο τίποτα δεν μπορεί να αρχίσει. Είναι εξαιρετικά εύκολο να αποδυθείς στον αγώνα του εμπορεύματος, της συνήθειας, του κοινού και κατασκευασμένου γούστου· όμως, από μακριά έρχεται μια συνειδητοποίηση της γραφής ως μέρος μιας επώδυνης αυτογνωσίας, ως συστατικό στοιχείο του αναστοχασμού.

Το **B-FEST,** Διεθνές Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ της Βαβυλωνίας, επιστρέφει με καλεσμένους διεθνούς φήμης ομιλητές, καλλιτέχνες και ανθρώπους των κινημάτων

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΕΣ

Jacques Rancière

Γεννημένος το 1940 στην Αλγερία, Γάλλος φιλόσοφος και ομότιμος καθηγητής φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο του Παρισιού (Saint–Denis) και στο European Graduate School της Ελβετίας. Υπήρξε στενός συνεργάτης του φιλοσόφου Λουί Αλτουσέρ. Ωστόσο, μετά τα γεγονότα του Γαλλικού Μάη του '68, αποστασιοποιήθηκε από τον Αλτουσέρ, ασκώντας κριτική στο έργο του.
Έκτοτε, και προσπαθώντας να αναιρέσει τα όρια ανάμεσα στη φιλοσοφία, την πολιτική, την λογοτεχνική κριτική, την αισθητική, την ιστορία και την παιδαγωγική, ασχολείται με τα μείζονα θέματα της πολιτικής χειραφέτησης, της δημοκρατίας και της ισότητας.

Βιβλία του στα ελληνικά:
Να Διαβάσουμε το Κεφάλαιο (Συλλογικό έργο – L.Althusser, E.Balibar, R. Establet, P.Macherey, J.Ranciere), Ο Αδαής Δάσκαλος, Το Μίσος για τη Δημοκρατία, Ο Μερισμός του Αισθητού, Ο Χειραφετημένος Θεατής.

Peter Sunde

Συνιδρυτής του **The Pirate Bay,** της δημοφιλέστερης πλατφόρμας torrent που ιδρύθηκε το 2003 και εξελίχθηκε σε έναν από τους μεγαλύτερους κόμβους ελεύθερου διαμοιρασμού αρχείων μεταξύ των χρηστών. Υπέρμαχος του ανοιχτού διαδικτύου, διώχθηκε και φυλακίστηκε στη Σουηδία εξαιτίας της δράσης του.
Η δίωξη καθώς και η ενασχόλησή του με τα ψηφιακά Κοινά Αγαθά και το ίντερνετ ως έναν ελεύθερο δημόσιο χώρο αναγείρουν σήμερα κρίσιμα ερωτήματα για τα κοινωνικά κινήματα αλλά και για το σύνολο της κοινωνίας.

Melissa Valle

Μία γυναίκα με αφρικανική, αμερικάνικη και πουερτορικανή καταγωγή. Μεταδιδακτορική φοιτήτρια και Βοηθός Καθηγητή στο Πανεπιστημιο Rutgers University-Newark (Νιου Τζέρσεϊ). Ακτιβίστρια και κοινωνιολόγος που εργάζεται πάνω σε θέματα φυλής, φύλου, έθνους και σεξουαλικότητας. Θα είναι μαζί μας στο B-Fest για να μας μεταφέρει το κλίμα, τις συνθήκες ζωής ενός/μίας μαύρου/μαύρης πολίτη στην Αμερική. Θα μας περιγράψει τη δημιουργία, τη λειτουργία και τη δράση του κινήματος **Black Lives Matter.** Θα μας παρουσιάσει την πολιτική και κοινωνική κατάσταση στην Αμερική τόσο πριν από την Τραμπ εποχή όσο και μετά και ειδικότερα για τα ζητήματα που αφορούν στη φυλή και το φύλο έτσι όπως αυτά έχουν τεθεί στη δημόσια ατζέντα της Αμερικής.

Jason Hickel

Καθηγητής οικονομικής ανθρωπολογίας στο London School of Economics. Συγγραφέας, ερευνητής και σταθερός αρθρογράφος στο The Guardian και στο Al Jazeera, ειδικεύεται σε θέματα παγκοσμιοποίησης, ανάπτυξης και κλιματικών αλλαγών που απορρέουν από τον σύγχρονο τρόπο ζωής. Γνωστός για την πολυετή και ενδελεχή έρευνά του σε θέματα φτώχειας και ανισοτήτων στη Νότια Αφρική. Στο B-FEST θα αναλύσει τα αποτελέσματα της έρευνάς του για την κλιματική αλλαγή και τη σχέση της με την παγκόσμια φτώχεια.
Βιβλία του:
The Divide: A New History of Global Inequality (2017)
Democracy as Death: The Moral Order of Anti-Liberal Politics in South Africa (2015)

Aldo Seoane (Yoeme)

Ιθαγενής, Ινδιάνος αγωνιστής από το Standing Rock, Βόρεια Ντακότα των ΗΠΑ. Ενεργός στο κίνημα **NoDALP** ενάντια στην κατασκευή του αγωγού πετρελαίου στην περιοχή. Εργάστηκε στενά με τη φυλή Rosebud Sioux για τη ματαίωση του αγωγού Keystone XL. Συνιδρυτής της οργάνωσης “Wica Agli”, ενεργοποιείται με άλλες φυλές στη χώρα με σκοπό την ευρύτερη ευαισθητοποίηση στις διασταυρώσεις της εξορυκτικής βιομηχανίας και της ενδοοικογενειακής και σεξουαλικής βίας. Τον Μάρτιο του ’16 ζητήθηκε από τους ίδιους τους ηλικιωμένους της φυλής Standing Rock Sioux στην “Wica Agli” να βοηθήσει με την οργάνωση της αντίστασης και τον Αύγουστο έστησε το camp στο Standing Rock. Αυτή τη στιγμή οργανώνει δράσεις στη χώρα με θέμα την άμεση σχέση του περιβαλλοντικού ρατσισμού, των δικαιωμάτων του νερού, την ενδοοικογενειακή και σεξουαλική βία και πώς αυτά είναι άρρηκτα δεμένα με τον εξορυκτισμό και την κυβερνητική πολιτική.

Ercan Ayboğa

Κούρδος οικολόγος, μηχανικός περιβάλλοντος, δημοσιογράφος, ακτιβιστής και ένας εκ των συγγραφέων του δημοφιλούς βιβλίου Revolution in Rojava. Συνιδρυτής της ομάδας TATORT Kurdistan στη Γερμανία. Σήμερα ζει στο Βόρειο Κουρδιστάν και συμμετέχει ενεργά στο Οικολογικό Κίνημα Μεσοποταμίας (MEH) και ειδικότερα στους αγώνες για το νερό, ενάντια στο κολοσσιαίο φράγμα του Ιλισού στην Τουρκία και στην πρωτοβουλία για την προστασία της αρχαίας πόλης Χασάνκειφ στις όχθες του ποταμού Τίγρη (Initiative to Keep Hasankeyf Alive). Στο B-FEST θα μιλήσει για την κοινοτιστική κουλτούρα των Κούρδων και τους σύγχρονους οικολογικούς αγώνες ως αναπόσπαστο κομμάτι της.
Εργάζεται στο δήμο του Ντιγιάρμπακιρ στο τμήμα πολιτιστικής κληρονομιάς.
Βλ.: Οικολογικό Κινήμα Μεσοποταμίας: Τα Συμβούλια Οικολογίας στο Βόρειο Κουρδιστάν.

Dayanışma + Συσπείρωση Ατάκτων

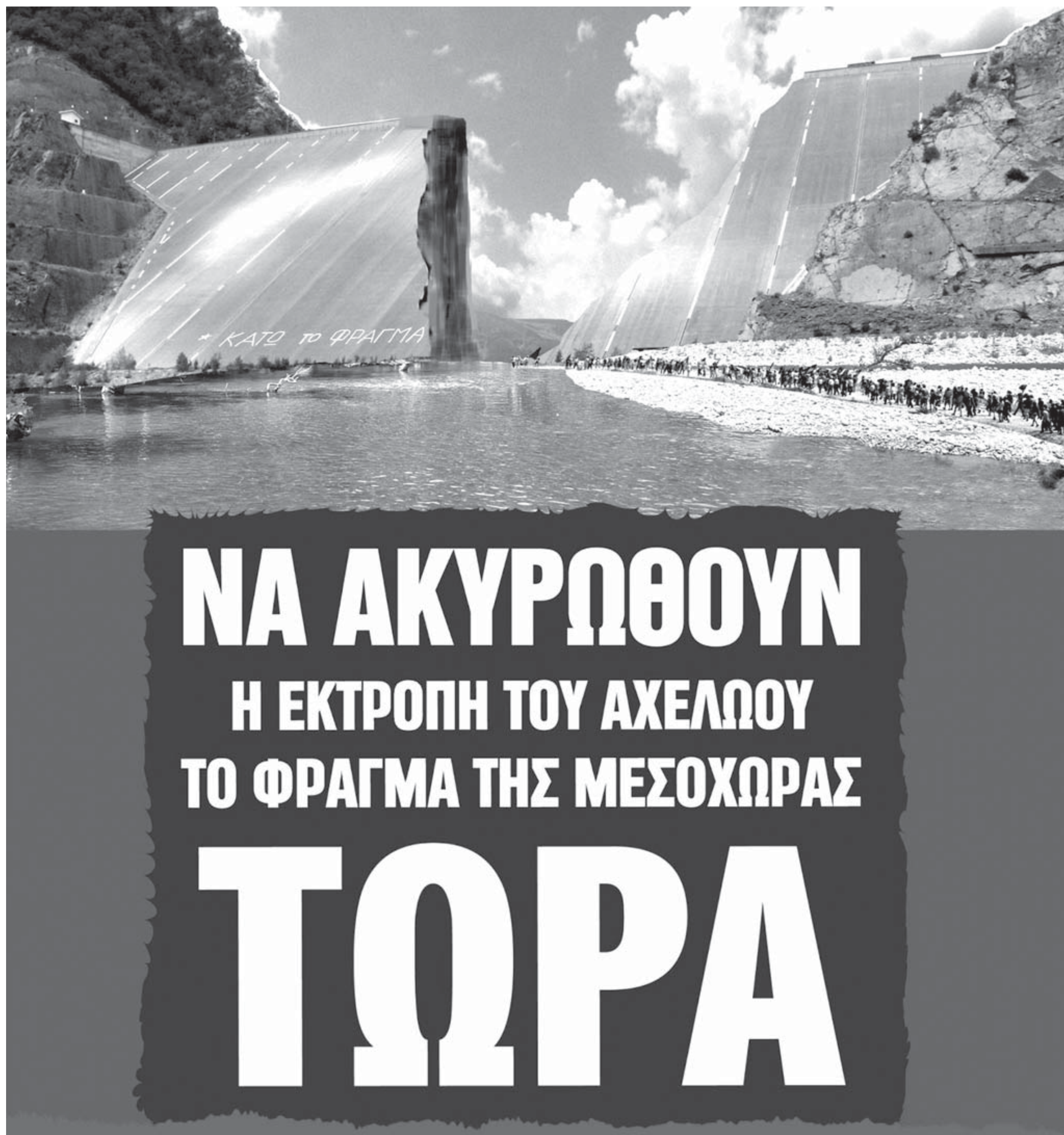
Για τις εξορύξεις σε Ελλάδα – Κύπρο και την απάντηση των κοινοτήτων θα μιλήσουν Τουρκοκύπριοι από την ομάδα Dayanışma και Ελληνοκύπριοι από τη Συσπείρωση Ατάκτων. Θα αναλυθούν ως περιπτωσιολογίες οι εξορύξεις στη χερσόνησο του Ακάμα, στον Πενταδάκτυλο αλλά και στη Χαλκιδική από κοινού με μέλη της Επιτροπής Αγώνα Μεγάλης Παναγίας. Επίσης, θα παρουσιαστεί η συνδεση με το κυπριακό ζήτημα, των κοινών αγαθών, της οικολογίας, της αποανάπτυξης και της υφαρπαγής γης.
dayanismanet.org, syspirosiatakton.org,
epitropiagonapanagias.blogspot.gr

Uri Gordon

Ισραηλινός, λέκτορας πολιτικών επιστημών στο πανεπιστήμιο του Νότιγχαμ. Σημαίνουσα μορφή του ισραηλινού αναρχικού κινήματος, ενεργός ακτιβιστής και μέλος των Αναρχικών ενάντια στο Τείχος, με αντικείμενο τον ρόλο του ισραηλινού αναρχικού και ακτιβιστικού κινήματος ως προς την σύγκρουση στη Λωρίδα της Γάζας. Θα βρίσκεται κοντά μας και θα μιλήσει για τον αντιμιλιταρισμό και το πρόταγμα της ελευθερίας στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής.
Στα ελληνικά δημοσιεύεται το βιβλίο του: Ισραηλινοί αναρχικοί. Η κινητοποίηση στη σύγκρουση Παλαιστινίων και Ισραηλινών

Να πέσει το φράγμα Μεσοχώρας!

Η βρόμικη ατμομηχανή της «ανάπτυξης» ετοιμάζεται να προχωρήσει στη λειτουργία του γιγαντιαίου φράγματος στη Μεσοχώρα των Τρικάλων, το πρώτο έργο κεφαλής, με προοπτική την εκτροπή του ποταμού Αχελώου.

Ναι! Το φράγμα στη Μεσοχώρα και η εκτροπή είναι πλέον -και τυπικά- έργα δια-κομματικά. Προϊόντα της πολιτικής φλυαρίας των κομμάτων και των εκλογικών τους περιπετειών.
Παλιότερα, γνωρίζαμε ότι όποιος πολιτικός περνούσε στη Θεσσαλία έταζε τα νερά του Αχελώου κι όταν περνούσε την κλεισούρα έταζε τα νερά στην Αιτωλοακαρνανία.

Το πολιτικό σύστημα, η σημερινή κυβέρνηση και οι προηγούμενες, η ΔΕΗ, οι εταιρείες ενέργειας, οι εργολάβοι της «ανάπτυξης» νομίζουν ότι έχουν τον Αχελώο, το νερό, τα δάση, τα βουνά, τη θάλασσα, τους φυσικούς πόρους στο τσεπάκι, να τους πουλάνε και να τους αγοράζουν.
Έτσι και σήμερα -Σταθάκης και Φάμελλος- ετοιμάζονται να βυθίσουν στην κυριολεξία τη Μεσοχώρα, τους ανθρώπους, τη μνήμη, τον τόπο, υπογράφοντας την Απόφαση Έγκρισης »

Περιβαλλοντικών Όρων (ΑΕΠΟ), για να εξυπηρετήσουν τα αχόρταγα λόμπι των εταιρειών, για να ερεθίσουν ακόμη περισσότερο τα ένστικτα των υπέρμαχων της εκτροπής. Όπως ομολόγησαν στους Μεσοχωρίτες, το φράγμα θα λειτουργήσει επειδή υπάρχει και όχι επειδή εντάσσεται σε κάποιον αντίστοιχο σχεδιασμό!

Σκόπιμα επιχειρείται να εξετάζεται το φράγμα της Μεσοχώρας, αποκλειστικά, από τη σκοπιά της εκτροπής ή όχι νερών του Αχελώου στο Θεσσαλικό κάμπο. Έντεχνα, υποβάλλεται η ιδέα ότι αν δεν υλοποιηθεί η εκτροπή -κάτι που δεν ισχύει-, η κατασκευή και λειτουργία του φράγματος είναι μια απλή και συνηθισμένη πράξη, με την οποία δεν έχουμε κανένα λόγο να είμαστε αντίθετοι. Σε συνδυασμό με τα παραπάνω, «πλασάρεται» και ο συλλογισμός ότι ενεργειακά έργα που χρησιμοποιούν «ανανεώσιμες» πηγές (είναι, άραγε, το νερό ανανεώσιμη πηγή ενέργειας) όχι μόνο πρέπει να γίνονται αποδεκτά, αλλά πρέπει και να αισθανόμαστε ευτυχείς για την κατασκευή τους, αφού αυτό επιτάσσει το -πολύ δημοφιλές στις μέρες μας- αφήγημα της «πράσινης ανάπτυξης».

Εδώ έχουμε να κάνουμε με κανονική λαθροχειρία, αφού όλοι γνωρίζουν πολύ καλά ότι το κίνημα κατά του φράγματος της Μεσοχώρας ποτέ δεν περιορίστηκε στη συσχέτισή του με την εκτροπή. Ένα μεγάλο μέρος της σχετικής επιχειρηματολογίας αφορούσε στις επιπτώσεις της κατασκευής και λειτουργίας του φράγματος στο φυσικό οικοσύστημα της περιοχής, στο ανθρωπογενές περιβάλλον, στον κατακλυσμό του οικισμού της Μεσοχώρας και στη λειτουργία του ποταμού, σαν τέτοιου. Μας ζητούν να παραβλέψουμε, τι;

• Ότι είναι από τις σπάνιες περιπτώσεις φραγμάτων, που έχουν κατασκευαστεί τόσο κοντά στις πηγές του ποταμού;

• Ότι με τη δημιουργία της λίμνης κατακλύζονται 6.500 στρέμματα δάσους, εξαφανίζεται η μοναδικής ομορφιάς και οικολογικής αξίας κοιλάδα του Αχελώου σε μήκος 20 χιλιομέτρων, αφανίζεται οριστικά ένα ολόκληρο οικοσύστημα, με μεγάλη βιοποικιλότητα, επηρεάζονται βιότοποι άγριας φύσης, π.χ. της άγριας πέστροφας και της καφέ αρκούδας της Πίνδου και προκαλείται δραματική μείωση των πληθυσμών της ιχθυοπανίδας;

• Ότι επηρεάζεται το κλίμα της περιοχής, αλλοιώνεται και υποβαθμίζεται αισθητικά το τοπίο και ότι προδιαγράφεται συσσώρευση φερτών υλών, χαρακτηριστική όλων των μεγάλων ορεινών φραγμάτων;

• Ότι στο όνομα της «πράσινης» ενέργειας και των ΑΠΕ έχουν συντελεστεί αλλεπάλληλοι βιασμοί φυσικών οικοσυστημάτων, ιδιαίτερα στους ορεινούς όγκους της χώρας και στα ποτάμια συστήματα, από βιομηχανικού τύπου αιολικές εγκαταστάσεις και από πληθώρα μικρών και μεγαλύτερων υδροηλεκτρικών έργων;

• Ότι η διαρκής επέκταση ενεργειακών έργων δεν υπαγορεύεται, πάντα, από την ανάγκη κάλυψη πραγματικών ενεργειακών αναγκών, αλλά από την ακόρεστη δίψα του κεφαλαίου για δημιουργία νέων πηγών κέρδους;

Δύο παράγοντες βρίσκονται πίσω από την εμμονή στη λειτουργία του Υ/Η φράγματος στη Μεσοχώρα:

• η τύφλωση των θεσμικών παραγόντων και των μεγαλοαγροτών της Θεσσαλίας, η τύφλωση κομμουνιστών, αριστερών και δεξιών πολιτευτών, η τύφλωση της ανάπτυξης που κατέστρεψε τα νερά του κάμπου, η τύφλωση που ζητά ένα ποτάμι - θεό για να «σβήνει» τη νιτρική αμμωνία της μονοκαλλιέργειας και

• Τα πολλά μικρά συμφέροντα κρατικοδίαιτων παρατρεχάμενων και τα λίγα μεγάλα συμφέροντα εργολάβων και προμηθευτών που βολεύονται από τα μεγάλα έργα.

Στον πόλεμο για το νερό έχουμε πάρει θέση. Στη λεηλασία των δημόσιων φυσικών πόρων μπορούμε να απαντήσουμε με κοινωνικό έλεγχο, αμεσοδημοκρατική διαχείριση. Δηλώνοντας ρητά ότι το φράγμα δεν ήταν, δεν είναι, ούτε θα γίνει της Μεσοχώρας!

Το φράγμα εισέβαλε στη Μεσοχώρα, τα φράγματα διέκοψαν την ελεύθερη ροή του Αχελώου.

Κανένας ποταμός, καμιά φύση δεν μας τα κληροδότησε. Ούτε εμείς σκοπεύουμε να το κάνουμε!

Στις 4 Ιουνίου διοργανώνεται πορεία ενάντια στο φράγμα, προτάσσοντας το αίτημα των κατοίκων για την ισοπέδωσή του και την ολική αποκατάσταση της περιβαλλοντολογικής καταστροφής, που έχει συντελεστεί τα τελευταία 30 χρόνια στην κοιλάδα του Αχελώου.

Το κίνημα κατά της εκτροπής του Αχελώου και της διάσωσης της Μεσοχώρας είναι εδώ!

• Όχι στον αφανισμό της Μεσοχώρας
• Να κατεδαφιστεί το φράγμα
• Να σώσουμε τον ποταμό Αχελώο

ΜΕΣΟΧΩΡΑ - ΑΧΕΛΩΟΣ SOS
πανελλαδικό δίκτυο για τη διάσωση της Μεσοχώρας και του Αχελώου
http://mesochora-acheloos-sos.blogspot.gr
mesochora.acheloos.sos@gmail.com

B-FEST

ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

WWW.BABYLONIA.GR

26-27-28 ΜΑΪΟΥ 2017

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ 256

JACQUES RANCIERE

ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΒΑΛΚΑΝΙΑ & ΚΥΠΡΟ
ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ
ΦΥΛΟ ΚΑΙ ΤΡΑΝΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

- Ιθαγενής από **STANDING ROCK, DAKOTA**
- **BLACK LIVES MATTER** Η.Π.Α.
- **PETER SUNDE** ιδρυτής **THE PIRATE BAY**
- **JASON HICKEL** κλιματική αλλαγή, αποανάπτυξη
- **ERCAN AYBOGA** Revolution in Rojava - Οικολογικό Κίνημα Μεσοποταμίας
- **URI GORDON** Ισραήλ: Αναρχικοί ενάντια στο τείχος

WE ARE UNGOVERNABLE!

ΟΜΙΛΙΕΣ | ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ | ΣΙΝΕΜΑ | ΘΕΑΤΡΟ | ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ & ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ | ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ | ΚΟΜΙΞ | WORKSHOPS